

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
одржаног дана 19. септембра 2013. године**

Утврђује се да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић и Снежана Станојковић,
- окривљени Хондо Самир и бранилац Славиша Продановић и колега из Босне који помаже одбрани.

Добро, то је већ евидентирано.

- Затим да су ту сведоци Стојановић Милорад, затим Ђеђез Чеда. И ја не знам да ли је стигао Ђорђић Зоран или ће стићи у међувремену.

Осим тога да сведок Митар Кульанин према службеној белешци коју је сачинила Служба за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима наша служба је дана 17.09.2013. године контактирала сведока Митра Кульанина чије сведочење је планирано за 19.09.2013. године, том приликом сведок је потврдио да је добио позив и изјавио да се неће одазвати позиву суда. Након предочавања да изостанак треба да оправда сведок је додао да је имао непријатности и претње, да то није за преко телефона и да су и други добили позив, али да ни они неће доћи након чега је нервозно прекидао сваки даљи покушај разговора, ово је сачинила Светлана Ђосић, референт подршке из наше службе, па ћемо касније да размотримо шта ћемо са овим сведоком, то Вам дајем као информацију.

Затим да је у међувремену стигао извештај да је окривљени способан да присуствује и прати поступак и коначно да су стigli и одређени докази и то да је бранилац 18.09. упутио суду поднесак где доставља последњу страницу пресуде коју је претходно доставио суду у Босни, затим фотокопију извештаја Савеза логораша Републике Српске упућену Суду Босне и Херцеговине и један руком писани у фотокопији, једну информацију за Зорана Ђорђића. Све ово смо фотокопирали и доставили тужиоцу сада пре претреса и окривљеном, ја мислим да смо доставили и окривљеном.

Ви сте већ доставили тужиоцу.

Адв.Славиша Продановић: Ја сам доставио, ја истовремено када достављам вама достављам и тужиоцу.

Председник већа: Добро.

Адв.Славиша Продановић: Тако да се ослободите.

Председник већа: Добро, хвала Вам онда. И коначно да је овоме суду јуче такође стигао извештај из Службе за откривање ратних злочина где су достављени извештаји, односно уверења о држављанству за Ђорђић Зорана, Бору Mrкајића, Милорада Стојановића, Драгана Mrкајића, Рајка Ђорђића и Ђеђез Чеду, све то, то је dakле овде, можете да извршите увид то ће бити у спису, или да тражите да вам то фотокопирамо. За Стојановића, ја мислим да сам прочитала и Стојановића, да Милорад Стојановић. Ето то је то, тако да сада,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

да се претрес одржи

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

У доказном поступку испитаће се сведок Ђеђез Чедо из тог разлога што је он замолио да због обавеза на послу буде први.

Адв. Славиша Продановић: Ја молим суд да у смислу члана 358 и 237 изузме из списка службене белешке које су сачињене у Управи криминалистичке полиције од 12.03.2013. године, односи се на Чечез Чеда и на Ђорђић Зорана, такође од 20.02.2013. године.

Председник већа: Добро. Само да пронађемо ту белешку.

Бранилац окривљеног Славиша Продановић предлаже да се из списка изузме, ево сад ћу ја то овде да пронађем, службене белешке МУП-а Србије, Дирекција полиције, УКП, је ли тако, Служба за откривање ратних злочина о обавештењу примљеном од грађана Ђорђић Зорана и такође службена белешка МУП-а Србије, Служба за откривање ратних злочина о обавештењу примљеном од грађана Чеде Ђеђеза.

Заменик тужиоца шта каже?

Заменик тужиоца: Службене белешке нисам ни предложио да се изводе као докази, ја се не противим томе.

Председник већа:

Заменик тужиоца наводи да се овоме не противи због тога што ове службене белешке нису ни предложене да се изведу као доказ, оне су фактички уложене у спис је ли тако, али нису предложене за извођење.

У ком смислу онда да их, оне нису ни предложене?

Адв. Славиша Продановић: Па молим Вас да Вам кажем ево у току суђења видећете једна тачка оптужнице је управо из ове службене белешке, значи сведок који је саслушаван на те околности уопште не спомиње конкретно Зоран Ђорђић, не

спомиње тај инцидент, а тај инцидент се споменуо у службеној белешци и из службене белешке је оптужница, видећете у току поступка.

Председник већа: Добро, видећете то накнадно, сада ћемо да испитамо сведока Ђеђез Чеда. Добар дан.

СВЕДОК ЧЕДА ЂЕЂЕЗ

Сведок Чеда Ђеђез: Добар дан.

Председник већа: Позвали смо Вас као сведока, узећемо преходно Ваше податке односно рећи ћете ми да ли су Ваши подаци [REDACTED]
[REDACTED] када сте били код тужиоца?

Сведок Чеда Ђеђез: Сећам се.

Председник већа: И ту сте дали податке.

[REDACTED]
[REDACTED]

Сведок Чеда Ђеђез: [REDACTED]

Председник већа: [REDACTED]

Сведок Чеда Ђеђез: [REDACTED]

Председник већа: [REDACTED]?

Сведок Чеда Ђеђез: [REDACTED].

Председник већа: И кажите ми још Ви сте тражили да будете раније саслушани, Ви радите је ли тако?

Сведок Чеда Ђеђез: Радим.

Председник већа: Добро. Ви сте позвани овде као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знаете, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, ово је упозорење за сведоке, да ли то разумете?

Сведок Чеда Ђеђез: Јесам.

Председник већа: Ту је пред Вама текст заклетве, па Вас молим да прочитате то наглас.

Сведок Чеда Ђеђез: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред собом.

Председник већа: Судом. Немате наочаре? Ајдемо онда заклињем се.

Сведок Чеда Ђеђез: Само мало.

Председник већа: А имате ту код себе.

Сведок Чеда Ђеђез: Да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми није познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро. Хвала.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву исказује:

Ви се сећате да сте причали о догађајима у Коњицу и у логору „Челебић“ пред тужиоцем.

Сведок Чеда Ђеђез: Сjeћам се.

Председник већа: Да ли остајте код тог исказа?

Сведок Чеда Ђеђез: Остајем.

Председник већа: Добро, овде је тужилац предложио у оптужници да Ви будете саслушани такође је бранилац то предложио, па ће Вас они прво испитати, дакле прво тужилац, затим бранилац, онда ћемо Вас испитати ми.

Остаје у свему код исказа који је дао пред тужиоцем за ратне злочине и затим да ли тужилац има нешто да пита овога сведока?

Заменик тужиоца: Господине Чечез Чедо.

Сведок Чеда Ђеђез: Можете само мало гласније, мало не чујем.

Заменик тужиоца: Добро, важи. Рекосте да се сећате да сте били код мене у поступку истраге и да сте сведочили и да остајете при том исказу, али бих Вас ја сада замолио да укратко кажете где сте били пред сам рат и како је дошло до тога да стигнете у логор „Челебић“?

Сведок Чеда Ђеђез: Пред сами рат ја сам имао стан у граду, а моје где сам имао кућу то је два и по километра од стана ми било удаљено. Пошто су тај дио где ми је кућа ту су све Срби православци били чисто етничко српско село. Ја сам се повукао из страха из града отишао сам у своју кућу коју сам имао два и по километра од стана. И ту ме је задесило ово што је било. Је ли требам нешто даље да наставим?

Заменик тужиоца: Треба да кажете како сте стигли до тог логора Челебић где сте затворени?

Сведок Чеда Ђеђез: Види то назирало се жестоко, у граду се није могло остати јер зато сам и отишао доле, ко је долазио и шта не знам је ли, углавном непозната лица су мени била која су да заштите нас подјели неко старо оружје које је било ван, није за употребу скоро било и сада ми смо нас можда 80 у томе мјесту који су били способни да ајде да само, да одбрамимо село, не размишљајући шта ће се све десити, самоорганизовано смо направили неку јединицу да се одбрамимо. Међутим у град нико није ишао нити је смио да иде од нас, касније се испоставило припремали су напад да прво иду на то доње село, на нас ко сматрали су да смо најратоборнији ми били.

Заменик тужиоца: Да ли сте имали униформе тада?

Сведок Чеда Ђеђез: Не, нисмо имали униформе, овако у цивилу.

Заменик тужиоца: Јесте имали неке ознаке војне?

Сведок Чеда Ђеђез: Не, не.

Заменик тужиоца: Чинове?

Сведок Чеда Ђеђез: Не. Ништа, од тога ништа није било, ништа. И они су кренули ја не знам сад не могу да се сјетим датума, не могу да се сјетим датума. Напад је кренуо једног, који је дан био, је ли 18, 15. не могу да се сјетим само знам да је било.

Заменик тужиоца: Који је то месец?

Сведок Чеда Ђеђез: Мај.

Заменик тужиоца: Било је после Вајкса, не могу се сјетити датума, давно је то било и они су кренули од града преко жељезничког моста, један жељезнички мост је ту, на напад. Тада ми смо се колико нас она група, ми смо се бранили и нису у дубину могли да прођу код нас. Други дан, у ноћи се стишало, други дан су нападали и кренули су, код нас је већ било рањених, није било никакве одступнице јер смо ми били окружени, нисмо ни знали да смо били окружени са свију страна, само је Неретва нам остала и језеро слободна, а са друге стране.

Заменик тужиоца: Ко је Вас нападао?

Сведок Чеда Ђеђез: Нападали нас удружене Хрвати и Муслимани.

Заменик тужиоца: Откуд знате то?

Сведок Чеда Ђеђез: Па знам јер онај тада су били заједно и Хрвати и Муслимани.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви видели те нападаче, како су били обучени?

Сведок Чеда Ђеђез: Па нисам директно, они су били у униформама, када су мене заробили они су били у униформама, када смо ми заробљени они су били у униформама, али у даљини ја нисам видио ко је, је ли имао тада тај дан, прије на дан,

два него што су нас заробили, ја не знам, али када су ме заробили у униформама су били.

Заменик тужиоца: Добро, какве су то униформе биле?

Сведок Чеда Ђеђез: Ово војничке униформе, оне шарене, оне, маскирне.

Заменик тужиоца: А је ли знате та лица која су била у тим шареним униформама, ко су, јесу то били Муслимани?

Сведок Чеда Ђеђез: Муслимани и Хрвати удружене.

Заменик тужиоца: А откуд знате да су били удружене?

Сведок Чеда Ђеђез: Па знам ја из, у граду овоме, граду Коњицу било је 24-25 хиљада становника у граду, са околним селима било је око 40-45 хиљада, игром случајности ја сам аутомеханичар и био сам на гласу доле и знао сам свако село и знао сам свакога човјека, сваког човјека јер ко је год имао или трактор или аутомобил мене је познавао и знао сам ја ту кућу. И зато знам да су били и.....

Заменик тужиоца: Јесте Ви њих виђали заједно и једну и другу формацију?

Сведок Чеда Ђеђез: Јесте, заједно су били. Заједно јер они су кад су нас нападали, овако са три стране су нас окружили удружене Хрвати и Муслимани, а са другу страну преко Неретве Хрвати су били са минобацачима јер смо ми били њима као на огледалу како је страна и они су нас са минобацачима гађали по овој страни.

Заменик тужиоца: Добро, и ајмо сада да, Ви сте нешто о том самом нападу говорили у поступку истраге, а то нам није битно за сам овај кривични поступак па бих ја Вас замолио да пређете, да нам испричате од тренутка када сте заробљени и одведените у логор „Челебић“, ко вас је заробио и како стигосте до логора „Челебић“?

Сведок Чеда Ђеђез: Тада други дан, почeo сам био причати, други дан када су нападали код нас је таки метеж настao јер је било много већ рањених, а немате никакве оне заштите што се тиче санитета и од ови засеоци села, Бјеловчина и Церићи они су били крајњи и они су почели се предавати а ми нисмо знали и када сам ја видео већ, у нас је било оно страх и све се разбјежало нико ни са ким, ја сам прошао, тада сам имао „Фићу“ и пођем горе у овај засеок један, када сам горе дошао у овај изнад нас засеок, питам где су, каже отишли су они да се предају и ја сам видио када сам стао на брег, ја сам видио доле колона људи оде и носи бјели чаршаф шта ли носе напред да се предају. Ја сам се вратио доле пошто ми је брат био у кући, јер кућа до куће су, ја сам тако рекао каже он мени ја узми моју, то су оне пушке M-48 оне „танџаре“, ја сам понио његову пушку да он не иде да идем да их стигнем, да идем да предам оружје, јер тако су мени прењели горе ове жене у овоме засеоку. Журећи како сам ја журио ципеле су ми биле потпећене у неке натикаче око куће, нисам их могао да стигнем, како су оне увале и они потоци, они на једној страни ја сам на другој иза мене је ауто једно стало „шкода“ нека „купе“, када је стала „шкода“ видио сам позади сједи неко прекривен бјелим чаршавом, а крв је пробила кроз чаршаф, не знам ко је, нисам видио ко је, напред је сједио Митке Пиркић је ли командант био те њихове јединице кога сам ја добро познавао, правио му ауто.

Заменик тужиоца: Шта је он по националноси?

Сведок Чеда Ђеђез: Муслиман. И стао је ауто и питао је мене ја мислим да је Томић један возио, не могу да се сјетим имена, али Србин је возио ту „шкоду“ јер је његова та „шкода“ била али крај њега је овај командант Митке сједио. Он је мене питао „гдје ћеш Чедо“, реко ево пошао да предам оружје, „дај то мени и враћај се кући“, тако ми је рекао јер сам му ја правио ауто прије. Ја сам се вратио и на половици пута где сам предао, где ми је узео он то оружје ја сам се враћао сам они одоше доле сви у колони и онај како је пут кривудав, замакоше не видим их ја. Ја сам се вратио и на пола пута од моје тетке је кућа била, покојне тетке ми, и она мени изишла и пита „шта је Чедо“, ја кажем да ме вратио овај Митке да идем кући, ја сам се вратио кући, кажем и дошао сам до буразера овога у кући и кажем њему вратио ме, предао сам оружје и тако смо остали. Ту ноћ нисмо смјели у кући да спавамо већ сам отишао у поток испод куће где ми је један поток и ту смо преноћили, ујутру се вратили у кућу јер нам је струја била искључена, а замрзивачи то је све пуно било хране, и онда смо нас двојица ајде да не пропада нећеш имати касније шта да једеш, ајде да припремамо ту храну да је потапамо у масти и тако да је можемо сачувати. Ми смо можда до једно 10 сати радили, у томе је наишла њихова јединица, вјероватно то чишћење како они зову, наишли су, ушла су тамо три, четири человека код брата ми, овамо код мене су утрчали једнога знати, а остале не знати, тај је био неки директор у Угоститељском предузећу.

Заменик тужиоца: Како се зове?

Сведок Чеда Ђеђез: Мута, Мута му је, Мутом су га звали, ја мислим Шећибовић, ја мислим Шећибовић, не знам тачно али мислим да је Шећибовић. Ушли су, истог момента око куће, ја сам у приземљу куће био а горе на спрату је доље је кољетња кухиња била, опколили су ме и горе су отишли једну страну двојица, другу су двојица куће и питали су ме где је Кељо, а Кељо тај Климента он је у граду био један од имућнијих Срба, имао је тада дискотеку своју, био је код мене, реко овде смо сви, они су облетели тражећи њега, он је сишао одозгора и нас двојица ту каже спремајте се са нама. Ми смо, поново су они ко нешто се договарали, али се овај измакао, овај Шећибовић и на ону моторолу, на уву је имао ту, и јавио је да нас покупе. Онда смо ми сишли доле, чим смо сишли на пут.

Заменик тужиоца: Ко, ти? Ко је са тобом тада био, ти?

Сведок Чеда Ђеђез: Ја и Климента, нас двојица, а брат не знам.

Заменик тужиоца: Како се зове, како је име Клименти?

Сведок Чеда Ђеђез: Жељко, њега су убили. Њега су убили у логору.

Заменик тужиоца: Добро, ово за сада идемо редом.

Сведок Чеда Ђеђез: И не знати ја шта се дешава у кући код брата ми јер нисам могао да пређем, нисам смио да пређем. Нас двојица смо чим смо сишли доле на пут, моја је кућа можда 20 метара од главнога пута, увалили су ми неке кутије мени у руке, металне, тешке да носим, тако исто њему, вјероватно муниција где су их они нашли и заробили их горе. Ишли смо једно километар и по до једне куће код гробља нашега код

Хрвата и ту је скуп, ту су нас искупили па не знам колико је ово што је остало било. И одатле како су искупили нас долазили су комбији и возили нас у салу горе у ову спортску дворану у Коњиц. Када смо горе дошли поставили су нас у ред, само мало да се сјетим, Бегић Амир, како смо стајали овако у реду, у линији постројени са врха на дно колоне је ишао, руке ставио на леђа и крупним кораком је ишао и заустави се предамном и пита мене „Чедо шта ти је ово требало“, овим рјечима, ја кажем Амире не знам на шта си мислио, не знам шта мислиш ти, „знаш ти“ клима и оде. Онда за једно 40 минута, сат времена наредили су да излазимо напоље уз пратњу њихову где су комбији дошли и каже идете за Груде, а са Грудама доле у усташком дјелу у Ушкуторији, доле у Љубушком, доле су те Груде, су препадали људе јер доле ко оде не враћа се жив и мени баш овај, мене и Клименту заједно у комбија угураше, возио је неки Мехо звани „Лопов“, „Лопов“ су га звали, не знам како се презива, он је возио комбија затамњен комби не видиш ништа, само напред оно видио сам иде ауто према Мостару, каже одошмо, реко стварно Клиmenta одошмо у Груде. Дошло је, једно седам, осам километара колико је удаљено Челебићи и скренуо је лијево према овим складишту од горива од војске што је било складиште, магацин. Скренуо је ту, изишли смо можда за једно 10 минута из аута, команда је била излазите, изишло је, видио сам где сам јер сам и одатле, јер сваки дан сам то гледао, одатле сам и ожењен из Челебића. Истјериали су нас, уза зид прислонили и вадите пертле, кашеве, све на страну одлагајте, оно што је дошло, а гро људи је прије на дан како сам вам испричао, они што су отишли нас су заробили и њих су поломили, те људе су поломили.

Заменик тужиоца: Колико је Вас било тада у логору, са тобом, колико вас је?

Сведок Чеда Ђећез: У соби?

Заменик тужиоца: Да.

Сведок Чеда Ђећез: Па ту су нас држали једно 8 сата на сунцу, и онда су нас убацили у неко спремиште где су ови људи који су прије били.

Заменик тужиоца: А колико је вас било ту, са комбијем колико је дошло, поред тебе?

Сведок Чеда Ђећез: Па дошло нас је 7, па то није један само комби, возило се неколико комбија. Није један само комби био. И онда су сви у таквом реду прислоњени на један велики потпорни зид бетонски окренути лицем према бетону, и тако су нас држали руке подигнуте уза зид овако, тако су нас држали неколико сата када смо повадили пертле, и кашеве, каш из пантала, онда је команда пала да идемо у просторију у ово складиште. Када сам ушао унутра видио сам те људе који су отишли прије на дан мене ту, испребијани људи, много испребијани.

Заменик тужиоца: Откуд знаш да су испребијани?

Сведок Чеда Ђећез: Па види се крвави, умотани, види се све, једног су доњели Бабића коме су непце пробили, ударајући га непце му пробили, није могао да говори и 10 дана ту и умро је ту међу нама, како нећу да видим. Нисам знаю шта ми је уопште са братом кад након можда један, када су нас оно затворили чуо сам некога су довели, је ли тај, не могу сада да се сјетим је ли тај дан или сутридан, не могу да се сад, да то повежем, али сам видио, чуо сам запомагање брата тамо јер сам га познао по гласу и на

неку рупицу малу од лименог тог магацина ја сам провирио и видио сам брата где су га ударали, леђима су ми окренути били, никог нисам могао, не би сад никога могао да познам ту. Убацили су га касније унутра, пребијене вилице, скалпирани, кућни касније ми је причао да је то у кући ударен пушком и скалпирани, скроз му коса ово било подигнуто.

Заменик тужиоца: Да ли си са братом разговарао да ли је он познао некога од тих.

Сведок Чедо Ђеђез: Никад ми није хтјeo да кажe. Никад ми нијe хtјeo да кажe, питао сам га стотину пута и сада када одем питам о томе нећe да разговара уопште, а вјероватно да зна ко је и ради чега. Он је био директор у једној великој фабрици „УНИС-овој“ доле, био је успешан, шта су тражили паре, шта су тражили паре, не знам, немам појма и ту су нас у магацин то је ватрогасно спремиште било где смо ми лежали на цревима од воде смотана она круг црева, на томе смо ту били, а преко пута је била њихова команда, само улица је дјелила и када би ишли у тоалет морали смо да ударамо да идемо, да тамо прођемо и они су нас изводили, чарапу ону, капу преко очију и да прођемо да не видимо где смо, вјероватно ради тога, немам појма ради чега, али сваки пут када би ишао у тоалет било који од нас, капу би му натакли преко очију и да иде у тоалет. Не знам колико смо дана, били смо ту неколико дана и видио сам из тога магацина ту где смо лежали пребијање исто сам на исту рупицу гледао где Кулјанин Радомир, Раде, Ратин су га, мали Ратин су га звали, где је полицајац један Хват три штила од лопате сломио од његова леђа, то сам гледао својим очима и нисам могао да вјерујем да човјек може...

Заменик тужиоца: Како се зове тај стражар Хват, знаш ли?

Сведок Чедо Ђeђez: Бошњак, не знам име, чуо сам да је умро, млад човек, видео сам раскорачио се и удара лопатом по човјеку, ја не могу да вјерујем да то може човек издржати шта је три лопате да се дотерају овако од ударања. Ту смо били неколико дана, онда су нас пребацили у велики магацин, ја мислим да је шестица, зvana „Шестица“. Кад сам горе дошао није било много народа јер још није Брадина била пала, ови Срби у Брадини нису били затворени.

Заменик тужиоца: А знате ли кад је Брадина пала, који је то датум био?

Сведок Чедо Ђeђez: 22. или 23. углавном ми смо на неколико дана прије пали па онда су они од нас отишли Брадину да нападну.

Заменик тужиоца: А знате ли који је месец то био?

Сведок Чедо Ђeђez: Мај.

Заменик тужиоца: Мај?

Сведок Чедо Ђeђez: Мај, мај, сигурно у мају то је све у седам, осам дана и није ни седам дана било и у томе магацину већ су почели, ја мислим да је тада Брадина падала, а шта ли је, почели су људи да доводе ту неке из Брадине у тај магацин, гро ти људи је у друге магацине горе затварано негде у тунелу, ја не знам, нисам био, не знам. Једно вече, то кад је Брадина пала, увече је наводно да је неки дечко почeo да бежи и

убили су га, убили су га, и питао је, касније кад смо ми ишли на малу нужду, није било тоалета и враћали се један од рођака, мојих даљих рођака остао је задњи и он је видео како је тај дечко убијен и ко га је убио. Увече смо питали њега јел' си видео, он је рекао наивно „јесам“. Увече у ноћ су га извели око 10, 11 сати пред хангар, не знам ко је јер не могу кроз лим видети ко је, ударали су га бејзбол палицама и бацили су га унутра, он је давао знаке живота, за два сата је издахнуо, умро. Касније сам, а тај што је убио овога из Брадине, ја мислим Есо Макарони, Есо Макарони су га звали, не могу да се сетим сад презимена, највероватније да је он то урадио са неким својим туљудима. Желька Ђеђеза избацили су ујутру, одвезли нити знам где ни шта, нико не зна. Почели су људи да пристижу и у нас у магацин, напунио се магацин ко око. У два реда како су улазна врата била овде са бока и овај део је затворен, у два реда на слово „П“ ћирилицом колико је магацин, овако, овако, у два реда су били људи који су били заробљени. Ту је пуно било.

Заменик тужиоца: Колико је величине тај магацин?

Сведок Чедо Ђеђез: Па магацин је сигурно преко 50, 60 метара, 50 метара сигурно јесте.

Заменик тужиоца: А колико је широк?

Сведок Чедо Ђеђез: Широк је једно можда 20 метара, огроман магацин, оно са полу луком што је војска то правила. Ја сам како се улазило овако, овај ред, овај, ја сам у овоме реду био у средини до лима, задњи, овај средњи је био на слово „П“ исто као и овај само у средини, нису могли људи се ни наслонити већ у ставу седећем цело време је било. Кад сам изашао видео сам од тога седења и бетона на зглобовима нисам кад сам отишао да се туширам, купам видео сам овде овако црне флексе на обадве ове чашице од, нико ме није ударио ту, али су ми биле од тог седења и бетона црно ко угаль и то ми је два месеца, касније три било није могло да изађе то црнило. Даље, шта требам?

Заменик тужиоца: Причао си о томе да сте излазили у тоалет, да ли сте све време излазили у тоалет или је било нешто другачије?

Сведок Чедо Ђеђез: Ја сам испричао ово како смо дошли, а у тоалет сад да Вам причам како се одвијао цијели дан у томе логору.

Председник већа: Оно што је причао да не понављамо тужиоче.

Заменик тужиоца: Покушавам, али слабо успевам. Да нам кажете само око тих услова, на пример хигијена, је ли било нешто другачије где сте вршили нужду?

Сведок Чедо Ђеђез: Код самих улазних врата ујутру би нас пустили да извршимо нужду, враћали би се, људи старији, ја нисам тада био стар ко сад, много сам био млађи и ови старији људи на пола би прекидали под командом да се враћају унутра, на пола нужде изврши, и прекида га да се враћа.

Заменик тужиоца: Је ли била нека канта ту?

Сведок Чедо Ђеђез: Била је канта, то је кад је ноћ ником се не отвара и канта је била она од фарбе 20 литара код врата и ту би излазили нас колико је било, било је сигурно 200, преко 200 душе је било ту, излазили би, а ту одмах на 2, 3 метра су већ затвореници који су лежали и ту би фекалије током ноћи се напуни фекалије би излазиле и скоро све долазило овамо где лежимо. Ујутру би они дошли, отворили и то ми изнесемо, проспремо, они мало очисте и на то исто место доносе нам храну да нам дају да једемо оно што су нам доносили, на том истом месту.

Заменик тужиоца: Добро. До када си ти остао у том хангару знаш ли?

Сведок Чедо Ђеђез: Остао сам скоро до kraја деветог месеца, ево сад у ово доба негде кад су се шљиве почеле да тресу, оно можда у деветом мјесецу, тамо не знам тачно, имам ја негде те папире кући.

Заменик тужиоца: Добро, интересује ме да Вас питам нешто друго. Сећате ли се да се нешто дешавало у том хангару за то време док сте Ви били?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесте кад је Црвени крст дошао да нас попише.

Заменик тужиоца: А да ли се нешто дешавало пре доласка Црвеног крста или је неко неког тукао у „Шестици“?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесте, овај Ланџо што сам ја гледао очима својим, Ланџо Сеад, не знам тачно, Белић овај био је у влади, њих двојица, онда долазили су и пред нама, није много улазило унутра да се види ко бије већ би изводили напоље, а ови су јавно пред нама свима ударали и неки Фочак, неки Фочак ко је био, шта је, ја немам.

Заменик тужиоца: Сећаш ли се кога су ударали, да ли су тебе ударали?

Сведок Чедо Ђеђез: Мене нису.

Заменик тужиоца: А знаш ли кога су?

Сведок Чедо Ђеђез: Највише су ударали Mrкаjić, он је у Америци, не могу да се сјетим имена, њега су највише ударали, сваки пут кад би ушао отворио врата овај Делић рекао би „Mrki, устани“. Кад он устане он пуном оним како дигне руке за врат овде по два пута сваки би дан ударио га.

Заменик тужиоца: Осим ова лица која сте Ви навели, нека по имену, нека по надимку итд., да ли је поред њих било још стражара који су улазили а да Ви њих не znate ни по имену ни по презимену?

Сведок Чедо Ђеђез: Ја знам само овде лично тај Фочак што је улазио, улазио овај Делић и улазио Зенга, а ови су изводили људе напоље који је био, шта је не знам, али само чујем те све шта се дешава и како човек кука и плаче, а не знаш ти ко је.

Заменик тужиоца: Да ли Ви познајете Ђорђић Зорана из Брадине?

Сведок Чедо Ђеђез: Познајем.

Заменик тужиоца: Да ли је он био у хангару у „Шестици“ за време док сте и Ви били?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесте, они су, лично баш за њега говорим, његов отац је био ту и он Зоран. Ја не знам шта је то било, они су један на другога свашта износили, његов отац је изнео за њега да је он сакрио митраљез пушку да зна где је да не би њега ударали Зорана да ударажу, па га онда изведе па иду у Брадину да то показују где је оружје и шта је. То су радили Брадињаци, они су то радили, а и Зорана су, ја мислим да га је Богић јер он је носио браду прије овога свега носио је браду, био је упечатљив у нас свима и њега је Делић, ја сам видео Делића а другога нисам видео да га.

Заменик тужиоца: А где си видео то да га?

Сведок Чедо Ђеђез: У хангару. Делић је ја што сам видео док није Црвени крст ушао кад сам видео, што сам видео људи ја само сам видео право Зенгу Фочанка и овога Делића да бију.

Заменик тужиоца: Добро, 'ајмо сад за тај дан у вези са Црвеним крстом шта се то деси?

Сведок Чедо Ђеђез: Кад је ушао Црвени крст код мене је лежао од муга брата син, ја њему кажем немој устајати, никакву изјаву давати јер може бити белај од овога свега и ја му нисам дао нити сам ја устајао да идем тамо. Људи су ишли тамо причали, причали су стварно што јесте, али ту се не сме причати шта јесте, мораши неке ствари пустити да и нисам ја њему дао да иде, људи су устајали, причали тамо, а међу нама тим затвореницима било је људи који су цвикали и дојаву њима дали, ниси смео проговорити речи, они одмах знају сутрадан, тако да право сам се понашао робијашки, нисам се испољавао ни у чему, тако нисам дао ни овоме малом.

Заменик тужиоца: Добро. Шта се деси кад одоше ови представници?

Сведок Чедо Ђеђез: Кад су они отишли ушла је група људи, прво је ушао Делић, командовао, ови редови до зидова, ови крајњи да се окренемо зиду, рукама подигнутим на потиљак, сви смо значи, ова три реда су тако урадили, а ови у средини нису ништа и они су најбоље видели ко и шта удара, само знам да је ушло шесторица јер тројица су ишла на једну страну, тројица на другу и сада како сам био окренут зиду ја сам овако руке држао и на покварено сам гледао ко ће мене да удара. Делић је стајао на средини хангара и командовао да се удара. Кад је дошло до, ја нисам знао да је то на мени команда, каже „прекини“ и опсовао ми мајку, али ја сам већ четири ударца у ребра добио, јер ја сам једне прилике њему ауто је стао, испричаћу вам и то.

Заменик тужиоца: Има, испричао си, не треба нам то, ако можеш да кажеш ко је тебе тукао?

Сведок Чедо Ђеђез: Мене је ударао Мрнџић Кемо јер сам га видео, не бих га ни видео, кажем на покварено сам кроз овај део погледао и видео сам Мрнџића Кему који ме је ударио.

Заменик тужиоца: Знаш ли је ли Кемо био тада сам или је још стражара било?

Сведок Чедо Ђеђез: Ишли су тројица на једну страну, тројица на другу, један ред тројица, други ред тројица.

Заменик тужиоца: Добро, та тројица је ли они сва тројица тебе бију сво време?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесу били су, све мене, на мене кад је команда била први ме је Кемо ударио четири пута и онда је команда, видео сам да је на мени команда да ме прескочила од овога Делића и мене више нико није дохватио. Ја што сам добио од дегенека то сам добио ту тада јер су мене звали и водили да им правим аута, пред логор су ту довозили и ја сам им пред логором, пред вратима правио аута. Нико мене више сем то четири пута што сам добио ципелу у ребра нико ме више није даватио.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли се сећаш ти још неког догађаја где је тебе неко тукао у Челебићу или си видео да неког од лица која ти познајеш неко кога такође познајеш туче, да ли се сећаш још неког догађаја сличног овоме после посете Међународног црвеног крста?

Сведок Чедо Ђеђез: Ја сам Вама ја мислим испричао да сам видео овога Самоуковића кад су га убили са летвом, дрветом једним ударајући убили су га ту, овај га Ланцо је убио и пришио му бец СДС на чело тако убијеном човеку, на челу му пришио, пробио му чело и ставио онај бец СДС, то сам видео. Видео сам овога Делића и онда кад су они ушли, ја не знам ко је ушао, шта је ушао, само знам да је ушла група од шест њих.

Заменик тужиоца: Да ли си ти пре рата познавао Хондо Самира, да ли си га уопште упознао?

Сведок Чедо Ђеђез: Не.

Заменик тужиоца: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Добро, хвала. Да ли одбрана има питања?

Адв Славиша Продановић: Рекли сте на упит мог уваженог колеге да нисте познавали Самира, да ли сте уопште чули да се спомиње у логору име Хондо Самир?

Сведок Чедо Ђеђез: Нисам чуо, нисам чуо. Један од ових је, ја не знам је ли жив, звали су га „Кравар“, он је мени рекао „имам папир и налог Чедо да те убије“, зашто добио сам од Делића.

Адв Славиша Продановић: Врло ћу кратко, не треба то, реците ми тај „Кравар“ је ли њему име Амир?

Сведок Чедо Ђеђез: Не, не знам сад, не могу, ја знам по надимку, за 20 и нешто година не могу да се сетим сад тога.

Адв Славиша Продановић: Ја ћу Вас сад подсетити, спомињали сте Есу Макарона, нисте могли да се сетите презимена, да ли се он назива Мацић?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесте и зато га зову Макарон, не могу да повежем.

Адв Славиша Продановић: Немам више питања, хвала вам.

Председник већа: Добро. Имамо овде неке догађаје описане, хоћете ми рећи 29. маја да ли сте Ви већ били у логору?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесмо.

Председник већа: Да ли Вам је позната ситуација, да ли сте можда били сведок ситуације да људи долазе, заробљени су и да пролазе кроз неки шпалир где их ти војници, Мусимани туку?

Сведок Чедо Ђеђез: То је било на привођењу, то сам касније причао да је то било на привођењу.

Председник већа: Да ли сте то видели или сте чули то?

Сведок Чедо Ђеђез: Чуо сам, нисам видео, то сам чуо јер су прије дошли на дан и да су пролазили кроз шпалир и да су их тукли.

Председник већа: Кад пре на дан? Када сте Ви дошли?

Сведок Чедо Ђеђез: Ја сам сутрадан дошао.

Председник већа: После овог догађаја сте Ви дошли сутрадан?

Сведок Чедо Ђеђез: Кад смо привођени, е тада су ови ова прва група је пролазила кроз шпалир где су их тукли, касније није било шпалира, ја нисам га видео.

Председник већа: А који је то датум, је ли то овај 29. мај?

Сведок Чедо Ђеђез: Не, то је прије било.

Председник већа: Пре када сте Ви заробљени?

Сведок Чедо Ђеђез: Кад смо привођени, али ја сам дошао, ја сам привођен, нисам у групи тој, ја сам сутрадан дошао, а ова група која је дошла на дан прије е они су пролазили кроз шпалир.

Председник већа: А где се то дешавало?

Сведок Чедо Ђеђез: У Челебићу.

Председник већа: У Челебићу?

Сведок Чедо Ђеђез: Јесте.

Председник већа: И то је 21, 22. маја?

Сведок Чедо Ђеђез: Тако, тако нешто.

Председник већа: Пре него што је пала Брадина? Добро. Онда да Вас питам да ли сте Ви чули да је неко некога тукао оним електричним каблом?

Сведок Чедо Ђеђез: Електричним каблом, тукли су бејзбол палицама вани јер су носали и витлали са тим бејзбол палицама Зенга и овај Делић који су улазили они су витлали са тим бејзбол палицама, ја нисам ни знао шта је то бејзбол палица.

Председник већа: Јесу ли обојица имали бејзбол палицу или само један?

Сведок Чедо Ђеђез: Обадвојица. Овај је носио неку сабљу, носио је неки пиштолј оваки овај Делић.

Председник већа: Добро. А да ли сте чули за неко, неки начин мучења где терају человека да ради склекове и онда га шутирају док ради склекове?

Сведок Чедо Ђеђез: То код нас, ја то нисам видио.

Председник већа: Нисте видели? А да ли сте чули за тако нешто?

Сведок Чедо Ђеђез: Чуо сам, али ја то нисам видио. Многе су се радње у ствари дешавале.

Председник већа: У Хагу је то споменуто, зато Вас питам, то је у Хагу споменуто, када се судило у Хагу тај начин мучења је такође споменут тамо зато Вас и питам.

Сведок Чедо Ђеђез: Ван хангара ја не могу, ја не знам шта се дешавало, чујеш да човек запомаже и кука али не знам ко га туче, видим да се туче али не знам ко је.

Председник већа: А да ли сте чули за неко затварање у шахт?

Сведок Чедо Ђеђез: Молим?

Председник већа: Да ли сте чули за затварање у шахт и да ли сте видели то?

Сведок Чедо Ђеђез: Нисам видео, чуо сам да су затварани неки Брадињаци у неки шахт, ја немам појма ни где ни шта је, ако ми верујете.

Председник већа: Да ли сте пратили ово суђење у Хагу?

Сведок Чедо Ђеђез: Ђелимично.

Председник већа: Добро. Е сада да ми кажете да ли сте Ви некада били у ситуацији да видите да се нешто дешава са Ђорђићем Зораном?

Сведок Чедо Ђеђез: Па изводили су га неколико пута.

Председник већа: Ко га је изводио?

Сведок Чедо Ђеђез: Позове га на врата и онда га изведе, за руку га узме само га позове.

Председник већа: Само га позове?

Сведок Чедо Ђеђез: Па мене су једанпута исто тако позвали, ја сам мислио готово, један сат ноћ.

Председник већа: А Ви сте ишли за ауто?

Сведок Чедо Ђеђез: А мене су позвали ауто им стао, ја сам мислио мене више ноге биле, нисам могао да пређем цијев 4x4.

Председник већа: Добро, а откуд знате онда да су Ђорђић Зорана водили да га туку? Да ли су тако позивали можда и за посете или тако нешто?

Сведок Чедо Ђеђез: Док није Црвени крст дошао ноћу ко би изашао не би се ни вратио више жив.

Председник већа: Је ли су њега позивали ноћу?

Сведок Чедо Ђеђез: Позивали су ноћу.

Председник већа: Добро. А за посете је ли су позивали? Кад дође посета некоме је ли су позивали стражари, је ли су биле посете у хангару?

Сведок Чедо Ђеђез: Није се могло изаћи већ само храну би доносили до жиџе, до капије, до капије би доносили жене, дјевојке ове.

Председник већа: Добро. А јесте ли Ви онда излазили за те пакете или су Вам доносили?

Сведок Чедо Ђеђез: Доносили, није се могло излазити, то је било, била је једна група људи који су то дјелили те пакете, тамо би дошли, ко би их донео до хангара не знам, али било је двоје, троје људи који су излазили и узимали то и дјелили их, писала мени невеста моја од брата жена она је долазила и ташта, није имао више нико, јер није жена доле била ни дјеца, они су били у Пожаревцу и писало би на кеси чије је. То је доносио Ненад Ђеђез и Ратко покојни, Ђеђез ја мислим Давор један Бенџо и тако, не знам не могу сад баш све да се сјетим.

Председник већа: А кажите ми да ли после ове посете Црвеног крста опао број заробљеника, да ли је онда била чешћа размена?

Сведок Чедо Ђеђез: Не. Они су почели да пуштају, ја сам можда изашао у четвртој или петој групи. Ја сам изашао у четвртој, петој групи, ја не знам, наишла је једном комисија нека наша два доктора који су били заробљени и њихови неки људи који су они доктори били, не знам, јер нисам их ни познавао и ишли су редом од једног до другог човјека и питали су „има ли ко хронично какво оболење“. Ја сам кад је дошао ред до мене, никад ме није ни чир болео, ништа ме није заболело, питали су мене од чега болујеш, ја сам рекао да имам чир на дванаестопалачном цреву, као да ми је Бог

рекао да се дешава нешто. И овај први љекар, ја мислим да је Ђељин Петко Грубеш, не знам тачно, каже па није то хронично оболење, ово је други Реља Mrкајић, љекар или брат, како није каже докторе, то је хронично оболење пиши и они су написали и прекосутрадан све ко се пријавио са хроничним оболењем рекли су „покупите своје ствари и изађите“.

Председник већа: А који је то датум отприлике?

Сведок Чедо Ђеђез: Не знам да ли је у деветом мјесецу то, ту негде кад су шљиве, малопре сам рекао кад су шљиве.

Председник већа: Кад су шљиве?

Сведок Чедо Ђеђез: Тако је, не могу се сад сјетити датума. И онда кад смо ми изашли, нема свако ствари, нема ништа, каже „идете кући“ и они су нас са комбијима развозили по 10, комплетна Брадина од цивилног становништва жене, дјеца то је све било стјерано и у мојој кући на пример три су породице биле, све је то одозго низ Брадине, Брадина је уништена тотално и све су стјерали доле у то доње село што је српско све су њих доле отерали и онда су како су пуштали одједанпут по целога комбија дотерају на једно место.

Председник већа: Знате како, сконцентришите се, ми судимо овде, оптужница је поднета против Хондо Самира. Да се сконцентришемо на оптужницу и на оно што се догађало у логору, нас занимају те ствари. Хоћете да нам кажете да ли се сећате Mrкајић Боре из Челебића, Mrкајић Васе, Живак Жељка, познајете те људе?

Сведок Чедо Ђеђез: То су из Брадине људи.

Председник већа: Ви их не познајете?

Сведок Чедо Ђеђез: Познајем Бору познајем добро, он је шумар био, њега познам, како не.

Председник већа: Да ли сте некад били сведок неког малтретирања, је ли он био исто у овом?

Сведок Чедо Ђеђез: Он је доведен пре мене из Брадине, тако сам чуо, али он није био са мном у „Шестици“, у „Шестици“ он није био.

Председник већа: Је ли био у „Деветци“?

Сведок Чедо Ђеђез: Ја мислим да је он у „Деветки“ био, али сам чуо да је пре мене доведен из Брадине.

Председник већа: Добро. А кажите ми да ли се осим ових чувара које сте споменули, да ли се сећате још неких?

Сведок Чедо Ђеђез: Има овај један Падаловић, лично нисам га видео да улази да удара, али убио је, видео сам то јер сам изашао и видео сам за минут да је убио Клименту Жељку са метком у затек.

Председник већа: Добро, а да ли се сећате још неких, да ли сте чули можда име Чомар Амир или Турак Џевад?

Сведок Чедо Ђеђез: Како?

Председник већа: Турак Амир или, не Чомар Амир и Турак Џевад да ли сте чули та имена?

Сведок Чедо Ђеђез: Нисам.

Председник већа: Не знате те стражаре?

Сведок Чедо Ђеђез: Ја не могу више то са стране је људи дошло, ја не знам.

Председник већа: Добро, је ли био неки Албанац међу чуварима?

Сведок Чедо Ђеђез: Био је, звали су га „Шок“, он је војску служио доле, он је војску доле служио, чуо сам да је правио зло, а видео га лично нисам.

Председник већа: Нисте га видели?

Сведок Чедо Ђеђез: Нисам га видео. „Шок“, како су га звали.

Председник већа: Добро, јесте то чули од других заробљеника?

Сведок Чедо Ђеђез: Чуо сам од других кад сам изашао онда су људи једни са другима препричавали, али да сам га лично видео не бих га могао ни познати ни ништа.

Председник већа: Добро. А још нека имена, чекајте да видим Мрцић Кено, то знате, је ли тако, ко је?

Сведок Чедо Ђеђез: Мрцић Кемо, па тај је мене изударао.

Председник већа: Тај Вас је тукао? Добро. Дели Мустафић Сејо то нисте чули? Јесте, нисте?

Сведок Чедо Ђеђез: Чуо сам, то је са стране човек је дошао, то није Коњичанин.

Председник већа: Није из Коњица?

Сведок Чедо Ђеђез: Није он из Коњица, тог презимена нема доле. Једино са села, јер то је много села има око самога Коњица, е сад ко зна одакле је то, ја не знам, стварно не знам.

Председник већа: Добро. Хоћете да кажете да је било више чувара из града или из села или са стране?

Сведок Чедо Ђеђез: Па ови чувари из града да су се боље понашали пуно него ови ливадићи, са села што су дошли одозго из ових планина.

Председник већа: У ком смислу?

Сведок Чеда Ђеђез: Па, барем мени, мени овај „Кравар“, ето проблем је био тако, али он је мени ваљао, мени лично. Кад су били наредили да се ликвидирам, он је мене извео и казао „Чедо, ја ћу ударати ногом, пријавио те неко, имаш неку дојаву“, а Делић ми је то рекао, „удараћу“, каже „ногама у хангар, а ти кукај да те бијем“, тако је и било. Сутридан дошо је Делић да врши смотру, ја сам се држо, „шта ти је“, лоше сам спаво, не смеш казати да те је неко био и туко и видим да је лично он то рекао да мене туче и више ме никада није ни изводио и ништа, није ме ни дохватио нико већ ово кад је Црвени крст био.

Председник већа: Добро. Кажите ми још да ли сте можда били у ситуацији да видите тешко претученог Ђорђића Зорана, да је враћен?

Сведок Чеда Ђеђез: Нисам, нисам.

Председник већа: Ако кажете да су га изводили, да су га прозивали и тако даље?

Сведок Чеда Ђеђез: Изводили су га, па нису они ударали по глави.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Они су ударали, кад ударажу ударажу по виталним органима и овуда где се не види.

Председник већа: Добро, добро, него мислим да се жалио да не може, дал се жалио да не може да се исправи, да не може да устане, у том смислу, не мислим да сте баш прегледали човека.

Сведок Чеда Ђеђез: То јест, то јест.

Председник већа: Добро. Показаћу вам неке фотографије имамо овде у списима photo-албум, рећи ћете ми да ли некога познајете из тог доба и кога.

За овим се сведоку приказује photo-албум са 58 фотографија из списка предмета који је како каже израђен 05.03.2013. године у Београду и ја претпостављам да је то урадила Служба за откривање ратних злочина.

Видећете ове фотографије и ако неког препознате реците нам број који пише ту код фотографије и ако znate име или одакле ту особу памтите или тако.

Сведок Чеда Ђеђез: Можете забиљежити.

Председник већа: Кажите име, снима се све.

Сведок Чеда Ђеђез: Фотографија број 8.

Председник већа: Ко је то?

Сведок Чеда Ђеђез: Ово је из Брђани, он је командово и ове жене што су побијене, он је, не могу сад име да се сјетим, он је из Брђани овај.

Председник већа: Добро. Како је он из? Шта сте рекли, он је из?

Сведок Чеда Ђеђез: Села Брђани.

Председник већа: Села Брђани, добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Јесте.

Председник већа: И он је шта био?

Сведок Чеда Ђеђез: Он је командово горе тим крајем Брђани, Подорахац горе Брђани.

Председник већа: Је ли био он у логору?

Сведок Чеда Ђеђез: Није био у логору.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Не, не, у логору није био.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Него 18, није био он у логору, само је он возио, овај. Овај мене возио у Челебиће.

Председник већа: Он вас је одвезао?

Сведок Чеда Ђеђез: Јесте, 18 овај Мехо.

Председник већа: Добро. Знате и како се зове?

Сведок Чеда Ђеђез: Не знам, не могу се сјетити, „Мехо Лопов“ тако су га звали.

Председник већа: Како су га звали?

Сведок Чеда Ђеђез: „Мехо Лопов“.

Председник већа: „Мехо Лопов“, па то му је име Мехо.

Сведок Чеда Ђеђез: Мехо му је име али.

Председник већа: Не знате презиме?

Сведок Чеда Ђеђез: Да.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Овај 26, то је Делић ја мислим.

Председник већа: Нама не каже овде, каже Хасачић Нарцис, тако пише бар овде код мене.

Сведок Чеда Ђеђез: Не знам, не знам.

Председник већа: А ви мислите да је Делић, добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Мени се учинило Делић. Ово је Вртић 28.

Председник већа: Ко је 28?

Сведок Чеда Ђеђез: 28 Вртић.

Председник већа: Вртић јесте Ремзо. А шта је он био исто у логору или шта?

Сведок Чеда Ђеђез: Долазио је доле а није лично да сам видио у логору, у хали да је био, већ можда вани или долазио је често пута.

Председник већа: А они који су долазили јесу ли они долазили и учествовали у малтретирању заробљеника или не?

Сведок Чеда Ђеђез: Па долазили су како не, па није дошо да ми савјет даје и милује ме, већ долазио и малтретиро и узме, на пример узме хљеб па га баца међу нас 200-300 где смо гладни он баца исто ко керовима хљеб.

Председник већа: Је ли доста било тих са стране који су долазили и учествовали?

Сведок Чеда Ђеђез: Молим?

Председник већа: Да ли је доста било оних са стране који су долазили и малтретирали?

Сведок Чеда Ђеђез: Па јесте, ако си икада у животу икome замјери он дође доле и изведе те и не знам што ни како и пребија, ако си икада у животу прије замерио.

Председник већа: Јесте ли Ви то доживели и чули од других или сте видели?

Сведок Чеда Ђеђез: Па видио сам, видио сам на пример покојног овог Клименту су извели што се некада замјерио у послу или у нечему.

Председник већа: Добро, ајмо онда даље ове слике.

Сведок Чеда Ђеђез: Овај Миралем 30.

Председник већа: А шта је он?

Сведок Чеда Ђеђез: Нисам га видио да је долазио а зnam да је био.

Председник већа: Познајете га?

Сведок Чеда Ђеђез: Познајем га како не, како не зnam, он је у обезбеђењу био ја мислим општине, шта ли, не зnam тачно, касније.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Овога зnam 40, то је усташа крвави, тај Жељко.

Председник већа: Жељко, а да ли је он био у логору?

Сведок Чеда Ђеђез: Није, он је моћан човек био и мого је да уради шта је хтио, а лично он да је да га видите не.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: То је Млијота Жељко. Овај 44 чуо сам, чуо сам за њега, он је Звонко Зовко, лично он кад сам ја изашао из логора имо сам пријатеље у Барију и добио сам гарантно писмо јер нисам мого да дођем до породице у Пожаревац и добио сам гарантно писмо од једнога представника директора „Генекса“ тада у Барију да дођем у Бари и отишо сам код њега, њих тројица, неки штаб је засједо у једној кући њихов, тај хрватски ХВО да ми да путовницу да идем кроз Хрватску.

Председник већа: А то је после логора причате?

Сведок Чеда Ђеђез: После логора.

Председник већа: А у логору је ли био?

Сведок Чеда Ђеђез: Не.

Председник већа: Он је био неки командант?

Сведок Чеда Ђеђез: Он је командант био.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: 46 Барунчић професор, усташа крвави, командант у њиховом.

Председник већа: Добро. Је ли био у логору, није био?

Сведок Чеда Ђеђез: Не.

Председник већа: То нас занима, знате.

Сведок Чеда Ђеђез: 50 Миро Стенек, исљедник у затвору долазио ислеђиво и ломио кости, наређиво да се ломе кости, оно кад смо тек затворени.

Председник већа: Где?

Сведок Чеда Ђеђез: У логору је био.

Председник већа: Он је био у логору.

Сведок Чеда Ђеђез: Исљедник.

Председник већа: Добро, јесте ли га виђали све време до септембра док нисте изашли?

Сведок Чеда Ђеђез: Нисмо, јер ту су се мијењали ови, био је један правник је био, добар човјек, Хрват, и кад је он људи дођу са испитивања длака никоме не фали, оде за Сплит породици, настрада са аутом и тада је нама црно било, ко није био испитан тада му је црно било.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Јер овај кад је испитиво.

Председник већа: Добро. Имамо само још да вас питам две ствари. Прво да ли сте ви били у прилици да видите на било који начин како је организована та стражарска служба ту у логору, дакле да ли неки стражари стоје испред хангара, да ли сте видели пријавницу, да ли сте видели стационар, да ли се тако нешто били у прилици да приметите?

Сведок Чеда Ђеђез: Само сам мога да видим митраљеско гнездо је било пред самим вратима преко пута улаза у хангар, мога сам ту да видим кад излазим у тоалет тада сам мога да видим а на другом мјесту се не може то лако видети, јер нисмо имали да можемо ходати туда.

Председник већа: Да ли су стражари ту испред врата имали оружје?

Сведок Чеда Ђеђез: Како не, митраљезе.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Митраљезе, митраљезе.

Председник већа: Имали митраљезе.

Сведок Чеда Ђеђез: Како је Климента пред вратима хангара убијен, посред главе у затиок.

Председник већа: А одатле се не види пријавница и капија?

Сведок Чеда Ђеђез: Па није то пријавница.

Председник већа: Не, питам да ли се одатле када изађете у тоалет види или не види?

Сведок Чеда Ђеђез: Не види, па то су хангари прављени где су они грудобраны прављени и сваки је заклоњен не може се видети ништа.

Председник већа: Добро. И реците ми још да ли сте после изласка после рата се сретали са људима који су били у логору Челебић?

Сведок Чеда Ђеђез: Па преко, ја сам, сви касније кад су они почели да иду преко моје, јер сам ја чим сам изашао одмах су ми почели догонути аута да радим јер сам имо гаражу преко пута куће.

Председник већа: Добро, да ли сте се сретали са људима?

Сведок Чеда Ђеђез: Молим?

Председник већа: Да ли сте се сретали са људима који су били исто у логору?

Сведок Чеда Ђеђез: Ма како не, па код мене су сви људи, преко моје гараже су одвожени преко Хрватске територије и вожени за Илиџу и горе за Српско Сарајево, како нисам, само није се, код нас је доле неки Швабо, надимак му је Швабо, јест био Мађар, шта је, и он је неку Чехињу нашу снају која је остала без мужа он је се прислонио ту.

Председник већа: Да вам кажем, али значи само нас интересује да ли сте се виђали са тим људима после рата који су били исто у логору?

Сведок Чеда Ђеђез: Па како нисам, нисам много, једино што су ми у братовој кући били и у мојој кући.

Председник већа: Добро. Да ли сте били у прилици да разговарате о том времену које сте провели заробљени у логору?

Сведок Чеда Ђеђез: Мало је ко то причо тада.

Председник већа: Нису волели да причају?

Сведок Чеда Ђеђез: Мало је ко то тада причо, касније кад се ослободило и дошло до српске стране онда се почело причати, доле нико ништа није смио да прича.

Председник већа: Добро. Да ли сте били некад у ситуацији да чујете име Хондо Самир?

Сведок Чеда Ђеђез: Не.

Председник већа: Када сте то име први пут чули?

Сведок Чеда Ђеђез: Чуо сам кад су ме овде позвали.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Овде кад су ме позвали, ја човека, не могу казати да знам кад не знам.

Председник већа: Добро. Окрените се да га погледате, ту је Хондо Самир. Да ли сте видели овог човека?

Сведок Чеда Ђеђез: Не.

Председник већа: Добро. И овде је био у фото-албуму?

Сведок Чеда Ђеђез: Молим?

Председник већа: Његова фотографија је била и овде у foto-албуму. Седите молим вас.

Сведок Чеда Ђеђез: Па видим, не могу да кажем јер што знам могу да кажем, овог не знам, стварно не знам.

Председник већа: Добро. Да ли има још питања? Не. Ви, изволите.

Адв.Славиша Продановић: Само једно питање имам. Мислим да има смисла, надовезује се на Ваше. Ви сте питали сведока да ли зна неке стражаре и сведок је поменуо „Падаловић стражар“.

Сведок Чеда Ђеђез: Падаловић.

Адв.Славиша Продановић: Да ли он се зове Адмир? Пошто сте прошли пут Хонда питали Амир, Адмир, Самир, да ли се зове Адмир?

Сведок Чеда Ђеђез: Не могу да знам. То физички да човек, овде га нема на слици.

Адв.Славиша Продановић: Добро, у реду али постоји стражар Адмир.

Председник већа: Да ли знате име то је то?

Сведок Чеда Ђеђез: Молим?

Председник већа: Питање је било да ли знате име од тог човека, име тог Падаловића?

Сведок Чеда Ђеђез: Не знам, не знам.

Председник већа: Добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Ја мислим да је он кривично већ доле одговарао за то убиство јер је он окривљен и да он лежи сад у затвору за то, ја мислим.

Председник већа: Добро. Да ли Ви имате још нешто да кажете? Да ли Ви окривљени имате нешто да питате? Добро.

Окривљени изјављује да нема ништа да пита.

Сведок нема више ништа да изјави.

Да ли имате трошкове за данашњи долазак?

Сведок Чеда Ђеђез: Не треба ништа, ја радим овде.

Председник већа: [REDACTED]

Сведок Чеда Ђеђез: [REDACTED].

Председник већа: Сведок трошкове не тражи. Ја се вама захваљујем што сте дошли.

Сведок Чеда Ђеђез: Немојте ме више звати молим вас.

Председник већа: Служба за помоћ и подршку ће да вас испрати.

Сведок Чеда Ђеђез: Јер радим приватни бизнис имам, имам четири-пет људи који раде горе и ја сад, то је сад горе без мене.

Председник већа: Добро, релативно брзо сте завршили.

Сведок Чеда Ђеђез: Добро и свака вам част, хвала вам што сте ме првога позвали да не губим барем цијели дан.

Председник већа: Цео дан, добро.

Сведок Чеда Ђеђез: Хвала вам.

Председник већа: Хвала вам, довиђења, можете да идете.

Сведок Чеда Ђеђез: Довиђења.

Председник већа: Дошли су сада и Ђорђић Зоран и Стојановић. Хоћете ли прво Ђорђића, тужилац?

Заменик тужиоца: Може.

Председник већа: Ђорђића онда прво да позовемо и да почнемо макар па онда ако буде требало да направимо паузу, може? Можете ли Ђорђића да позовете?

СВЕДОК ЗОРАН ЂОРЂИЋ

Председник већа: Добар дан.

Сведок Зоран Ђорђић: Добар дан.

Председник већа: Ђорђић Зоран је ли тако?

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте.

Председник већа: Само да видим нешто, ево овако, да ли има неке промене у вашим личним подацима [REDACTED]?

Сведок Зоран Ђорђић: Не.

Председник већа: [REDACTED]?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED].

Председник већа: [REDACTED]?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа: [REDACTED]?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа: [REDACTED].

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа:

Пред судом је Ђорђић Зоран оштећени, [REDACTED] па опоменут, упозорен, након што је положио заклетву исказује.

Ја сам издиктирала да вас сада претходно опомињем да сте дужни да говорите истину, да не смете ништа да пређутите, давање лажног исказа је кривично дело, требате о свему што вас питамо да нам кажете оно што знате, можете да ускратите одговор само на питања која би вас или вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да ли то разумете?

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутно.

Председник већа: Добро. Пре давања исказа полаже се заклетва, ја вас молим да прочитате текст ту испред вас.

Сведок Зоран Ђорђић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро. Ви сте били, пред тужиоцем сте испитани, нисмо уписали ваше занимање, овде није уписано, то је?

Сведок Зоран Ђорђић: Електротехничар.

Председник већа: Електротехничар добро, то је то. Били сте код тужиоца тада и ми имамо тај транскрипт вашег исказа па вас ја молим да ми кажете да ли остајете код тог исказа?

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутно.

Председник већа: Сада предвиђено је овде да.

Сведок Зоран Ђорђић: Можете ли мало гласније?

Председник већа: Кажем, сада вас овде испитују прво тужилац, затим одбрана и затим ми, све везано за ту изјаву, не морате да понављате осим оно што они буду тражили од вас јер је то све снимљено и овде се налази у спису. Изволите тужиоче.

Заменик тужиоца: Господине Зоране, ви се, надам се, сећате а ви реците потврдно да или одречно не, да сте два пута давали изјаву код мене у поступку истраге, да ли је то тачно?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, два пута.

Заменик тужиоца: Први пут сте испричали причу шта вам се дододило и како сте провели то време, шта вам се све догађало у логору Челебић, а други пут сте нам објашњавали у вези неких снимака до којих сте ви дошли на одређени начин па сте нам објаснили како сте до тога дошли и шта се у суштини види на тим снимцима, да ли је то тачно?

Сведок Зоран Ђорђић: Тачно.

Заменик тужиоца: Ја бих вас сад молио, ми имамо вашу изјаву где сте ви детаљно испричали где сте били пре рата где сте живели и како је до тога дошло да будете заробљени и кроз више места проведени, на крају доспели у логор Челебић.

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Заменик тужиоца: Ја бих вас сад замолио да нам испричате и да почнете од тог догађаја како сте доведени у логор Челебић и од тог момента и шта се с вама ту дешава за то време док сте ту били?

Сведок Зоран Ђорђић: ОК. Значи ја сам претходно боравио у другом силосу у Тачину који је удаљен од Челебића неких 30 километара, одатле су нас покупили, повезали очи, ставили зелену мараму преко очију, руке повезане на леђа, сјели у

аутобусе и довукли су нас у Челебић. На уласку у Челебић аутобус је дошао негде отприлике од капије Челебића логора до хангара број 6 на пола пута, ту су стали, отворили су врата а на излазним предњим десним вратима само су предња била отворена и чекао шпалир војника, како ја то зовем муслимана и усташа који су тада били заједно Армија Босне и Херцеговине и ХВО, направили су шпалир у дужини од неких можда тридесетак метара до улазних врата на ћошку хангара број 6, значи са једне и са друге стране.

Заменик тужиоца: Кажете војника, а зашто кажете војника? Јесу ли они били у униформи?

Сведок Зоран Ђорђић: У униформама значи разним, да ли маскирним, да ли СМБ, са пушкама у рукама војници, стражари, нормално.

Заменик тужиоца: Да ли то можемо да схватимо да су били у разнобојним униформама?

Сведок Зоран Ђорђић: У разнобојним. Неко је имао зелену, неко је имо СМБ, неко је имо само доњи део СМБ горњи маскирни, неко је имо капу, неко није и тако.

Заменик тужиоца: Добро, испричајте сад од вашег изласка из аутобуса па до уласка у хангар.

Сведок Зоран Ђорђић: То је доста било касно, значи навече први сумрак је био кад смо излазили, ја мислим да сам био негде трећи или четврти по реду, кад смо излазили из аутобуса почели су да нас ударају, значи разним предметима ко је шта имо, да ли полуаутоматска пушка са преклопним кундаком, да ли паповка са дрвеним кундаком, са неким палијама, са неким бејзбол палицама и тако смо ми добивали те ударце у главу са зада, са преда и рецимо ако сте успели да останете на ногама и утрчите у хангар број 6 ви сте остали живи, ако је неко пао ту је и остао. Значи ја сам ту прву ноћ пошто ме је препозно Делић Хазим управник тог логора, пошто сам био председник Српске демократске странке у општини Коњиц и делегат – посланик у вишестраначкој скупштини, ту је са мном поразговарао као и ти си ту дошо си на право мјесто и ми смо ушли унутра и онда се унутра сједа где ко стигне, мрак је, не види се ништа. Ту ноћ је била та тортура, значи сад да не набрајам, да ли има потребе ко су све били са мном?

Заменик тужиоца: Мене занима сада ко је био у шпалиру, да ли си некога од тих војника препознао?

Сведок Зоран Ђорђић: У шпалиру ту ноћ знам да је био Зијад Ланџо звани „Зенга“, знам да је био Чамџић Кемо из Модриче звани „Кравар“, звани Кемо, Един Шпаго звани „Кравар“; Хазим Делић и ови остали, значи то је била ту прву вечер ноћ није толко било да се може.

Заменик тужиоца: Ко је то још „остали“?

Сведок Зоран Ђорђић: Молим?

Заменик тужиоца: Ко још „остали“?

Сведок Зоран Ђорђић: Ту вечер Хонду нисам видио, Хонду нисам видио ту вечер у том шпалиру тек следећи дан, пар дана после тога. Аутобус се испразнио, затворили су врата на хангару број 6 и ми смо остали ту значи спокојни да чекамо даљу судбину.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате да сте тако баш изјавили и у поступку истраге?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Заменик тужиоца: А да ли се сећате да сте изјавили да је у том шпалиру био и Хондо Самир?

Сведок Зоран Ђорђић: У шпалиру кад су ме извели други-трећи дан.

Заменик тужиоца: Ја бих вам предочио сада шта сте ви изјавили а ви кажете овако: „По изласку из аутобуса“.

Председник већа: Кажите ми страну молим вас.

Заменик тужиоца: Молим?

Председник већа: Кажите ми страну?

Заменик тужиоца: Страна 9 и 10.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца: Па онда почињете причу по изласку из аутобуса и говорите о том шпалиру па кажете: „Том приликом у том шпалиру су били „Кравар“, Шпаго, Един, мислим да се зове, до њега Чамџић Кемал, стражар, већ касније ћемо сазнати да ће радити читав мој боравак у логору, Хондо Самир кога сам познавао од пре рата, Зијад Ланџо „Зенга“ који је осуђен у Хашком трибуналу на 15 година“ и тако даље.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја мислим да се то односило следећи дан кад сам прозван.

Заменик тужиоца: Ово је dakле са аудио записа прекуцана ваша изјава, dakле није нико интерпретирао.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја сам и нагласио да је био први сумрак, да се врло тешко препознавали, једино они који су се јављали и који су разговарали.

Председник већа: Добро. У том смислу шта ви кажете да се та прича за пролазак кроз шпалир односи на коју ситуацију, колко пута сте ви прошли кроз шпалир?

Сведок Зоран Ђорђић: Прву вечер кад смо тек доведени крајем маја мјесеца из силоса логора, то је прво вече кад смо доведени аутобусима.

Председник већа: Из силоса када сте доведени у Челебић то је прво вече и ви кажете крајем маја, а ми у оптужници имамо 29 мај.

Сведок Зоран Ђорђић: Па јел то крај маја?

Председник већа: Па не, ја вас питам је ли то 29. мај?

Сведок Зоран Ђорђић: Па крајем маја, значи нама су одузети сатови и предмети, нисмо знали, знам само да је 25. био напољу.

Председник већа: Напад када је био и када је пала Брадина?

Сведок Зоран Ђорђић: 25. је био напад.

Председник већа: Добро, и када сте ви заробљени онда?

Сведок Зоран Ђорђић: Заробљени 27. ујутру кад је, 27. значи дан смо провели ту, 28. или 29. крајем маја.

Председник већа: И 28. или 29. сте доведени?

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте.

Председник већа: Добро. И тада сте прошли кроз тај шпалир.

Сведок Зоран Ђорђић: Тај шпалир навечер, да.

Председник већа: И тада је то био сумрак, кажете?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: И тада сте дефинитивно сигурни да је био у шпалиру ко?

Сведок Зоран Ђорђић: Чамџић Кемал звани „Кемо“ из Модриче, Хазим Делић управник логора, Един Шпаго звани „Кравар“, Зијад Ланџо звани „Зенга“.

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Делић, ја мислим да се презиво Мухамед из Невесиња.

Председник већа: Овде сте рекли још и Сабахудин Машић.

Сведок Зоран Ђорђић: Сабахудин Машић звани „Барба“, јесте.

Председник већа: Е сада, шта вас пита тужилац, да ли је тада био Хондо Самир?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја га нисам видио, могуће да је био пошто су мене следећејутро прозвали.

Председник већа: Да ли сте ви њега тада видели, то вече?

Сведок Зоран Ђорђић: Не.

Председник већа: Причамо о тој вечери.

Сведок Зоран Ђорђић: Не, не.

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Чуо сам кроз приче касније да је био али ја га видио нисам.

Председник већа: Добро, то је то. У том смислу тужилац вам каже ви сте рекли да је Хондо Самир био тада, а сада кажете да сте то чули од других, ви га видели нисте.

Сведок Зоран Ђорђић: Можда се нисмо разумели ту прву ноћ али не знам како је дошло до те грешке.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца: Углавном сада сте сигурни да га у шпалиру нисте видели, је ли то тачно?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Заменик тужиоца: Добро. Ко је тада још са вама био у аутобусу а да га ви познајете и да је прошао кроз тај шпалир?

Сведок Зоран Ђорђић: Па били су сви који смо заједно ухваћени на Бјелашници, значи то је Ђорђић Страхиње Бранислав, Ђорђић Добривоје, Ђорђић Ђорђије Добривоје, Ђорђић Ђорђије Момчило, значи ја, Радован Mrшић, Радован Глигоревић од оца Максима, Драган Кульанин од оца Сретка, углавном нас 12, ја мислим да је то то. Ђорђић Ђорђије и Mrкајић Ђоке Перо.

Заменик тужиоца: Добро. Е, наставите причу шта се даље дешавало у „Челебићу“.

Сведок Зоран Ђорђић: Значи та је ноћ прошла онако како је прошла и ја мислим да је, да ли следеће јутро или негде почетком јуна, ушао је Делић у логор и рекао да изађем ја вани. Зоран Ђорђић, како су га звали „Митраљезац“, да изађе вани. Ја сам изашао вани. Значи, на излазним вратима код хангара број 6, је стајало пар стражара. Делић је стајао три метра отприлике удаљен од врата, а испред њега су стајали Зијад Ланџо Зенга, Хондо Самир, Един Шпаго звани „Кравар“, Чамцић Кемо и Мухамед Делић, мислим да се презива, родом из Невесиња. Делић ми је наредио да клекнем на колена и ставим руке за врат у висини врата. То сам и урадио и онда су они почели да ударају, значи сви. Шпаго Един звани „Кравар“ је у руци држао кабал дебљине пар сантиметара и на врху је свезан чвор да би када удари, тај чвор што више болео. Хондо Самир колико се сећам, држао је полуаутоматску пушку у ударао

кундацом, Зенга је држао бејзбол палицу и Делић ја мислим да је држао неко шило од лопате. Углавном, то су били предмети они, да ли од лопате, да ли од крампа, да ли од било чега. Мене су ту ударали, прозивали, вређали по националној основи, „четник, ту ти је и мајка, силовали смо ти мајку, заклаћемо ти мајку, ту ти је и отац“ и то је трајало неких 45 минута, све док се ја нисам онесвестио. Тог момента када сам се онесвестио.

Заменик тужиоца: А Ви сте се онесвестили због чега?

Сведок Зоран Ђорђић: Због удараца.

Заменик тужиоца: Добро, причајте даље.

Сведок Зоран Ђорђић: Када сам се онесвестио, ту је била једна специфична ситуација, рецимо, ја сам на себи имао цемпер који је некада био беле боје, па је то мајка моја некада офарбала у црвену боју, у фарбарници, то се бар тада радило и носило. Претходни дан је киша падала и ту пред хангаром број 6 је био мали неки свод, где се увек вода задржавала и ја како сам, онај, вероватно у том моменту када су ме онесвестили, када сам пао у ту воду, тај пуловер, цемпер се натопио те воде и почeo да пушта црвену боју, тако да су мислили да је крв, пошто је Зенга пред крај бацио не знам колико петарди на леђа и из њих запалио, свезани су били у комплету једном, па су вероватно мислили да сам разнешен, да је то крв, па су ме бацили унутра, у хангар број 6 и ја то тек касније сазнајем да је по мене дошао рођак Ђорђић Велимир, син Лазара и Ђорђић Страхиње Бранислав да ме однесу на место где сам лежао, неких можда 25 до 30 метара, од улазних врата. Нисам могао да идем на ногама сам.

Заменик тужиоца: За време те туче испред хангара број 6, да ли је након те туче, а након што су Вас убацили у хангар, да ли је Вама неко претио, да ће Вас убити, заклати?

Сведок Зоран Ђорђић: Делић је рекао тада да имам девет живота, неће ми остати ниједан живот, онда Хондо Самир се залетио пар пута са кундаком иза раменица у пределу леђа, као да сам ја био четник, да сам ја организовао, да сам организовао оно. Делић, пошто ме није познавао тај из Невесиња, овај, није пуно причао, пар пута је ударио и на томе се завршавало, отприлике.

Заменик тужиоца: А да ли је неко овај, претио Вам да ће Вас заклати тада?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да, речено ми је да ћу бити заклан, да ли Хондо, ја мислим да је Хондо или Зенга, од њих двојице један и да су ми мајку претходно заклали, да је она ту, јер је и она била у том истом логору.

Заменик тужиоца: Добро. Шта се даље догађа?

Сведок Зоран Ђорђић: Ту сам ја био сада већ пар дана на поштеди, нису ме стварно дирали и Делић је опет дошао, управник логора једно јутро. Сада се не сећам, пошто смо ми ту изгубљени били и у времену и у сату и који дан и који месец, мислим пар дана после тога је ишао Делић у пратњи са стражарима истим тим који су били вани, сем Макарона, мислим да није био Макарон, а то су били значи Чамцић, Зијад, Ланџо, Зенга, Хондо Самир и тај Делић, чини ми се да је Мухамед. Дошао је до мене и казао, „да имаш девет живота, остати ти неће ниједан, још пар дана да се одмориш, чека

те опет исто“. Шта да климнете главом, кажете, добро, не смете да гледате у њега, морате да гледате испред себе, пошто си у седећем ставу, руке на колјена и онда пар дана после тога су поново ушли у логор Зенга, Хондо, Макарон и овај Делић. У међувремену пристиже неки Фочак, Муслиман из Фоче и он се придружује и мени је наређено, пошто сам ја лежао рецимо ту, а испред мене су биле шипке, решетке где се своди вода када се перу војна возила, то је овај хангар, тако да вода може ту да отиче. Значи ту су биле решетке и наређено ми је да легнем на те решетке и да радим склекове. Ја сам то и почeo да радим, а како сам то радио, они су ме значи ударали шпицем ципела са стране у пределу ребара, значи бирали су, не ударају рецимо када се ја дижем горе, када сам напет, већ када се спуштам, када је тело опуштено. И то је трајало свако јутро негде отприлике петнаестак, двадесетак дана, као уместо доручка, вероватно су то заменили.

Заменик тужиоца: Да ли је сваки пут иста та екипа била или је различита?

Сведок Зоран Ђорђић: Сваки дан је била иста екипа, знате како? Ту је постојала стража и рецимо, прва смена су петорица у стражи. Али, пошто је то била распуштена банда, у тај логор је могao ући када год је ко хтио, поготову од оних стражара који су већ ту стражарили, па су на слободном или нису на смени, дођу поново да се иживљавају. Али претежно је та иста екипа била, готово до задњег дана.

Заменик тужиоца: А да ли се сада сећате сигурно да тада када сте радили склекове, да Вас је врхом чизама тукао и окривљени Хондо Самир?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, апсолутно, заједно са Зенгом и са Чамџићем.

Заменик тужиоца: Добро. Шта се даље дешава?

Сведок Зоран Ђорђић: Па даље се дешава исто, отприлике, Делић је исто ушао један дан и рекао, као, пустите га сада десет, петнаест дана да се мало одмара, сада га нико не треба дирати. Стварно ме нису дирали као једно време. После тога можда неких отприлике десет дана, поново је ушао Зенга, Зајад Ланџо звани Зенга и рекао да изађем вани, јер ако не изађете, бићете убијени, ако изађете, чека вас оно што су они наумили да ураде, то ће да ураде сигурно. Ја сам изашао вани, он је у руци држао жељезну плочу, која држи шине од воза, значи трачнице, која држи причвршћена за онај праг дрвени. То је можда неких килограм и по два тежине и то ми је ставио, прислонио на следећи хангар, значи до хангара број 6, који је окренут североисточно према магистралном путу M-17, ту им је била пушкарница и ставио ми је то у уста и рекао да то држим у устима. Када ме он буде ударао, ако случајно то испадне из уста, да ће ударати по глави. Ја сам то држао, он је почeo да удара, а у непосредној његовој близини пар метара иза су били обезбеђење исти ти Хондо Самир, Маџић Јоко, звани Макарон, Чамџић Кемал, Чамџић и тај Делић, они су то све посматрали, значи били су ту. Нису ме они ударали, нису разговарали, нису казали ни доста ни ово ни оно. Значи Зенга је ту после можда неких пет, десет минута ударао ме по мишићима, бутинама и са зада и тада сам једва ушао у логор. Неко је дошао, не сећам се ко до врата. Зовнули су некога да ми помогне, да ме уведу, тако да исто седам дана нисам могao тада устати, па су ме носили исто та двојица рођака, пошто су лежали до мене, Ђорђић Страхиња Бранислав и Ђорђић Лазара Велимир.

Заменик тужиоца: Ви сте у поступку истраге објаснили да је Хондо Самир и ови други, док Вас је тукао са том, док сте држали железну плочу, своје оружје држали на рамену, колико се сећате.

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да.

Заменик тужиоца: Да ли је то тако и да су били удаљени неких петнаестак метара од места.

Сведок Зоран Ђорђић: Па отприлике, шта знам, од хангара до хангара, било је неких можда тридесетак метара, отприлике, на пола пута, то је писта која дели два хангара, паркинг уствари возила.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Немојте ме везати да ли је било метар, пет или три.

Заменик тужиоца: Да, реците сада нешто о догађајима непосредно пре и после овај посете представнику Међународног комитета Црвеног крста логору „Челебићи“.

Сведок Зоран Ђорђић: Па, рецимо, после јула месеца негде Самира Хонду ја више нисам виђао доле да је био редован стражар, да је давао стражу, да је долазио, изгубио се негде. А 01. августа су нама прво рекли у логору да долази Међународни црвени крст да је размена, да идемо на размену. Међутим, када су дошли они, они су дошли тек да нас евидентирају, поделили су нам оне чланске карте, МКЦК – Међународни црвени крст за Југославију и онда су дали неки папир да се дели, да се пише ко где хоће да оде, да ли ће неко на српску територију, да ли ће се неко вратити кућама, пошто је наше село попаљено, значи нико није остао, 319 цивила је убијено тај дан за 25. и 26. Неко је писао на Борачко језеро, српску територију, неко да остаје у Коњицу, међутим, када је Међународни црвени крст отишао од нас, онда су прозвали и почели, наредили су нам да седимо сви, ставимо руке за врат, нисмо знали шта се дешава и онда су ушли поново исти, отприлике су ту исти, значи тада је био и Хондо са њима, Делић, Макарон, Фочак, Чамцић Кемал и још неки мени непознати. Ушли су и почели да нас туку, значи ми смо у седећем ставу, руке су за вратом и они ударају како кога стигну, да ли у кичму, да ли у леђа, са изговором да смо ми писали да идемо на српску територију, хоћете пред пушку, па да нас гранатирате, хоћете опет да нападате на нас Муслимане и то је трајало неких можда пар сати, сигурно, јер тада у логору б у том самом хангару је нас било 364 у том периоду, значи 364 человека ударити по пар пута, ипак треба времена. Делић је носио, Делић је носио, то се сећам добро, лопату велику звану „сњегара“, са којом се товарио угљ на некада добро познатом „Ћири“ и са том лопатом је ударао. Фочак је чизмом, Хондо је кундаком, чизмом, како кога. Не можете све ни видети, јер морате гледати испред себе, а ипак се некада поглед баци да угледате шта. Тада поглед је делио од живота и смрти.

Заменик тужиоца: Колико је стражара тада ушло у хангар?

Сведок Зоран Ђорђић: Па ушло их је сигурно са Делићем њих четворица, пет, седам, осам, можда девет, десет, не знам тачно.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате, ко је био до Вас, ко са леве, ко са десне стране од?

Сведок Зоран Ђорђић: Од логораша?

Заменик тужиоца: Да, да, од логораша.

Сведок Зоран Ђорђић: Са моје леве стране је био мој зет Радован Максима Глигоревић, Радован Максима Глигоревић, а са моје десне стране мислим да је био рођак Ђорђић Бранислав, или обрнуто, не сећам се сада, углавном Ђорђић Бранислав, Ђорђић Велимир, Глигоревић Радован и Радован Mrшић, то су по двојица који су били са моје леве и десне стране.

Заменик тужиоца: Можете ли да опишете мало ту ситуацију у хангару, где сте ви заробљеници били, да ли поређани у један ред, у два реда, поред зида, на средини, како?

Сведок Зоран Ђорђић: Правоугаоник, значи који је од лима, са све четири стране овако дужно су били логораши и по средини су два реда била, значи ја сам се налазио до реке која се зове Баштица, тај односно до паркинга, до писте, то је тај зид на коме се налазе врата, значи доле испод мене су улазна врата, неких двадесет до дводесет метара и ја сам био на тој страни. А онда су била по средини два реда људи и онда читавим хангаром види се на ДВД који сам ја доставио, ја мислим веома јасно.

Заменик тужиоца: За време док траје та туча да ли неко кука или се ништа не чује?

Сведок Зоран Ђорђић: Кукали су сваки дан, значи Mrкајић Pero који је заједно са мном ухваћен на Белашници, ту је доведен, претучен је, ноћу су улазили, можда, пазите, стражари када смо тек доведени, тај кобни мај-јуни, од тих стражара, зликоваца, усташа, од њих кући нико није ишао, значи ко год каже да јесте, то је апсурдна чињеница, ноторна лаж. Сви су боравили ту, улазили су у један сат, у два, у три, чак су једну ноћ унели шлемове, лаворе, скидајте злато, скидајте паре, скидајте ланчиће, шлемовима, нема шта нису радили. Ко год каже да није тако, да су они ту, а у тој, недалеко од шестице се налазила команда која је имала спаваону, значи то су биле собе за старешине Југословенске народне армије, они су ту и спавали, роштиљали, вриштали, малтретирали, нема шта нису радили. Значи, одговорно тврдим, почетак маја, крај маја, почетак јуна, прва половина, сви који су набројани, су били доле и улазили и по ноћи, па се онда замене. Рецимо, ја данас носим маскирну униформу и знам да сам Мухамед, ја у два сата ноћи пресвучем другу униформу, зелену и сада мене не зову Мухамед, зову ме на пример Сафет, да се не би знало ко је, када су улазили ноћу и сакривали се, тако да су један дан један носио аутоматску пушку, па када пође у град да се види да је он нека фаџа, да има аутоматску пушку, када се враћа у круг логора доноси аутоматску, паповку и тако даље. Пошто су мене касније, када сам се мало придигао, крајем јула, онај, изводили вани да доста радим тих возила њихових, који су били, заједно са овим зетом, тако да сам обраћао пажњу на све, памтио, писао, управо због данашњег времена.

Заменик тужиоца: У ту „шестицу“ где си ти био, овај, да ли су довођени логораши, да их тако назовем, оштећени и из других објеката ту из логора „Челебићи“?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Заменик тужиоца: И из ког објекта, да ли знате?

Сведок Зоран Ђорђић: Па, знате како, када кажете логор „Челебићи“, да разврстамо, логор „Челебић“ то је значи круг касарне Југословенске народне армије, а у кругу „Челебић“ се налазе три логора – „шестица“, „деветка“ и тамо команда где су биле жене, где је била моја мајка. Значи команда се налазила непосредно на пријавници код команде „Челебићи“, хангар број 9 под земљом, то је подземни магацин био, где су се налазиле пумпе за бензинске пумпе, за исцрпљавање нафте и горива, дужине неких десетак метара, ширине отприлике метар и по, метар и 70 и ту је било око тридесет људи.

Заменик тужиоца: Да ли су из те „деветке“ пребацивани?

Сведок Зоран Ђорђић: Из „деветке“ су касније пребацивани, сада не могу тачно да се сетим, да ли за време Црвеног крста када су они дошли или пар дана прије, не знам, углавном су преведени, прешли су.

Заменик тужиоца: Да ли сте разговарали са тим људима који су долазили из „деветке“?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, апсолутно, па како да не, чим се закључају врата.

Заменик тужиоца: Јесу они говорили о томе, шта они, шта су они преживели?

Сведок Зоран Ђорђић: Па исто што и ми од истих људи, то нису били други људи, исто то отприлике.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате, је ли неко помињао неки шахт да је био затваран у неки шахт?

Сведок Зоран Ђорђић: Како да не, како да не, пошто је.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате тих људи по имену, овај сада да нам кажете?

Сведок Зоран Ђорђић: Па то је Ђорђић Недељка Рајко, [REDACTED], мој рођак, значи, Мркајић Илије Бранислав, Мркајић Симе Боро, машински инжењер, Кульјанин Ратомира Радослав, Зеленовић Чедомира Сретан, Сушић који је касније убијен исто из „Челебића“, заклан пред том „деветком“ и можда кроз причу да се још сетим отприлике.

Заменик тужиоца: Да ли су у тој причи они помињали имена, ко их је тукао или ко их је затварао у тај шахт?

Сведок Зоран Ђорђић: Па да, навече када се скупимо, причамо, интересује нас, пошто су они нас када пребију, знате, па ми видимо ко су и шта су, они дођу ујутру и кажу, јао, ко ти је то урадио, ко је улазио, па онда зову стражу, што сте пустили, ко је улазио. Ми знамо ко је улазио, улазио Хондо, улазио Макарон, улазио значи праве нас

још будалом. Тако је исто фора била код њих, ко је улазио, значи зnam врло добро када је, да су Зенга, Хондо, Макарон, Алагић звани Бато, није Алагић, како се презива, звани Бато, који је водио, водио исто у логор, у тај хангар, из „деветке“ водио у шахт. То су били шахтови где су се налазили вентили за, пошто је у том кругу била велика бензинска станица и нафта и бензин и све, па су се пред тим шахтовима налазиле те пумпе и мотори, они су херметички затворени са поклопцима и онда су их водили ту и затварали доле, да, Mrкајић Милинка Слободан, Mrкајић Милинко отац његов, људи су долазили у ту ситуацију, па се пола сата херметички затворе, рецимо, ширине метар, а дубине седам, осам метара, тај шахт. Не можете сести одоздо, како стоје они вентили за завијање, скинути су били точкови, точак је рецимо пречника 60 цм, могао си сести на њега. Не, то је скинуто, управо да се не би могло сести, тако да су уринирали отац сину у руке да пију ту мокрађу, да би дошли до кисеоника, да би преживели. Игром случаја тада није нико, мени познато да је страдао, али јесте после.

Заменик тужиоца: Добро, а реците ово, пошто кажете отац сину је уринирао у руке. Да ли то знате некога по имену и презимену ко је то урадио, коме се то дододило?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја мислим да је то био Mrкајић Милинко да је уринирао сину Mrкајић Слободану, да се напије, да дође, пошто се већ био онесвестио, да га мало поливају, Mrкајић Милинко значи сину Mrкајић Слободану.

Заменик тужиоца: Добро. Причали сте и о томе, да ту има и спаваона, да има команда и тако даље. Знате да ту постоји пријавница?

Сведок Зоран Ђорђић: Пријавница, ту је моја мајка била затворена, доведена, свака југословенска.

Заменик тужиоца: Јесте имали прилике да се сретнете са мајком ту?

Сведок Зоран Ђорђић: Не, нема шансе, само су долазили сваки дан, сада смо их силовали, сада смо им одсекли једну дојку, сада смо одсекли другу дојку, сутра ћемо одсећи једно уво, прекосутра ћемо друго уво. Углавном, добио сам информацију после можда неких двадесет, двадесетпет дана, када је изашла на Доње Село, да је жива, здрава, да је изашла одатле, заједно са осталим.

Заменик тужиоца: За та силовања је суђено у Хагу?

Сведок Зоран Ђорђић: За та силовања суђено је у Хагу, за Ђеђез Гроздану, за Милојку Антић из Вишеграда, осуђени су Хазим Делић на 15 година, између осталог и Зенга.

Заменик тужиоца: А добро, у вези те пријавнице, да ли Вам је нешто познато, да ли ту има нека стража, стражар, да ли ту неко ради?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да, ту су увек стражари били приликом уласка, излаза, није се могло ући ни ова возила која улазе и излазе. У склопу капије, значи капија је неких шест, седам метара дуга, одмах на ћошку капије, мала пријавница, мала кућица, можда три са три, озидана и покривена, која је упоредо била повезана степеништем ка команди, значи нисте морали излазити вани из те пријавнице на пут, него тачно на врата, преко степеништа улаз у команду.

Заменик тужиоца: Да ли сте имали прилике када Вас изводе да видите, овај, ту пријавницу и да видите ко је од стражара на пријавници?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да, нас када изводе на рад од „шестице“ према хангару горе број 9 и ту су се налазили противпожарни апарати, прекопута њега касније то је био стационар, ових који су били мало болесни, ту су им оформили, тако да се рецимо од Трегела, иза брда, који се налази од стационара, види се све.

Заменик тужиоца: Јесте ли Ви видели некога у тој пријавници, а да познајете од стражара?

Сведок Зоран Ђорђић: Од стражара у тој пријавници је био овај сада смо га поменули, увек заборавим, Барба Сабахудин Машић, био је, био је у почетку Делић, али није Мухамед, овај стражар што је био у „Челебићу“, ја мислим да је то његов логор, који је дошао, знамо када је долазио Јован Дивјак, баш смо тада били, тада сам ја био пребачен у стационар, били су Алиходић Мустафа, Шериф, било је њих седам, осам, док је Дивјак боравио у том кругу логора, а пошто је другар мој који је лежао до мене, радио заједно са Јовом Дивјаком, ми смо у том моменту прали возило, овај, од управника логора и када је наишао Јован Дивјак у тај логор, погледао је Радована Мршића и каже му, цитирам, „мој Рашо, откуд ти овде?“. А овај онако доста препаднут, страшив, клима раменима, као не знам, видиш, што ниси остао са мном у ТО, видиш мене сада, ја ипак генерал, војник, а ти сада у логору и тако. Био је у пратњи стражара, значи.

Заменик тужиоца: А да ли се сећате, јесте ли некада видели у тој пријавници Хондо Самира?

Сведок Зоран Ђорђић: Хондо Самира једанпут сам видео само, не могу да се сећам шта смо ми тада радили. Тада је Делић дошао, па на једног Шиника, ми смо седели, нешто смо копали, да ли смо повезивали кабал телефонски или струју, од тог степеништа, од пријавнице до команде, када су и они били ту и онда смо ми сели, вероватно мимо одобрења нечијег, и онда је Делић дошао међу нас, опалио је рафал нама под ноге из аутоматске пушке, тако да је комад метка погодио у бетон и комад бетона је погодио у грло једног, звали смо га Ђајба, не могу да се сетим имена, Србина и онда смо му пружили прву помоћ и нас су вратили у „шестицу“ поново.

Заменик тужиоца: Да ли сте, да ли је била уопште посета дозвољена Вашем логору и јесте ли Ви имали посету током Вашег боравка у том логору?

Сведок Зоран Ђорђић: Посета је дозвољена тек јавно, рецимо оно од после одласка Међународног црвеног крста, то је негде почетак августа, крај јула, почетак августа, немојте ме везати за датум, долазиле су кесе, кесе су се доносиле, али игром случаја, пошто је моја мајка родом из Челебића, значи њезина родна кућа је била само прекопута логора, дели их река Баштица и ту се уселио у ту кућу тај Делић Мухамед, он се уселио у ту кућу, па је успевала по некад да добаци рецимо мало хлеба, мало меса, мало овог, мало оног, да би се одржао, коју цигарету, мало духана, пре доласка Међународног црвеног крста, а после 01. августа, почетком августа, крајем јула, су они одобрили да се то донесе, али су онда то претресали. Оно што је ваљало, вадили су

себи, узимали цигаре, узимали дуван, ако није свињетина, јунетина, говедина, печена, узимали су то, нама су слали хлеб и тако.

Заменик тужиоца: А како је то стизало до Вас? То дође до пријавнице, па ко Вама то предаје и где?

Сведок Зоран Ђорђић: До пријавнице доносе жене, мајке, фамилија, до пријавнице. Онда се у пријавници напише на папир име и презиме и то стражари доносе до „шестице“, стражари који су у тој стражи, који су стражарили.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате, да ли се некада десило да окривљени Самир Хондо донесе неку кесу у „шестицу“ за некога и конкретно да ли је био до Вас?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја мислим да јесте једанпута, али није дуго, једанпут јесте, али не могу да се сетим коме, али није дуго, сигурно.

Заменик тужиоца: Добро. Сада да видимо у вези тих снимака, те арапске телевизије, како Ви дођосте до тих снимака?

Сведок Зоран Ђорђић: Да ли је то битно за овај предмет?

Заменик тужиоца: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Да ли је битно за овај предмет?

Председник већа: Пита тужилац, наравно да јесте, чим Вас пита тужилац.

Заменик тужиоца: Интересује ме, како сте уопште дошли до тога, како сте набавили, како сте дошли, у смислу, да ли је то оригинал снимак или је то нека монтажа, то нас занима?

Сведок Зоран Ђорђић: То монтажа није, значи, по доласку, нама су представљени да су то неки новинари који ће доћи, да се мало средимо, да ово, да оно. Међутим, ушли су, чим су ушли, видели смо да су Турци, муџахедини, са брадама, то су камере, почели су да прозивају. Како смо ми били поредани, каже, устани ти, пита те, шта си дужио од наоружања, где си пошао, колико си Муслимана убио, шта си им радио, горе, доле, вамо, тамо, међутим, ми смо касније сазнали да су то, да је то арапска телевизија, по изласку мом из логора, то су арапска телевизија дошла, која је тамо неким арапским земљама то презентовала да смо ми који се налазимо у логору овај смо Муслимани, а ови што су са оружјем стражари, да су Срби, да би представљали арапским земљама турским, како Срби раде геноцид над Муслиманима, ради саме помоћи, где у једном моменту видите и Русмира Хаџусејновића, председника.

Председник већа: Добро, али питање, извините, то ћемо погледати, али питање је било, одакле Вама снимак? Тако смо почели и то је одговор.

Сведок Зоран Ђорђић: Снимак, значи, по изласку из Хашког трибунала Хазима, сина Ибре Делића, по изласку.

Председник већа: Како? Хазим Делић?

Сведок Зоран Ђорђић: Делић, који је осуђен у Хашком трибуналу на 19 година, издржао две трећине, ја сам пролазио кроз Коњиц и пошто знајући где станује, свратио директно до њега, пошто сам му рекао и тај дан на капији, Делићу, Хондо, Макарон, све се пише, некада неко ће доћи, сетити се, испричати шта сте радили. Време ће проћи, доста сте људи убили, настојаћу да будем ја тај кад-тад, ево успели смо доста у томе. Значи ја сам њему једноставно дошао пред кућу, са својим путничким моторним возилом, стао сам, позвонио, изашла му супруга. Он је у четвртак дошао из Хашког трибунала, по издржавању казне, а ја сам био у петак, следећи дан, тако да је негде ту био код комшије и она га је позвала, он је дошао, па откуд ти сада, ја тебе сањам на телевизији само помињеш, причаш ово, оно, доле, горе, ја кажем, дошао сам по три ствари – да ми кажеш ко је нардио, ко је убио Клиmenta Желька, по чијем, колико је пара дато и због чега, да ми продаш ДВД материјал који налазиш код себе, знам да га имаш, рекао си ми да га имаш и трећу ствар, онај, пошто причаш по Коњицу да си ми силовао мајку, то да кажеш предамном. Па као не знам, ти немаш пару за то, то је скupo, то је вамо, тамо, углавном ту вече смо се договорили, ако се предомисли да прода тај ДВД, оставио сам му број телефона да ме позове. Ја сам тада кренуо за Требиње, ја нисам дошао на Требиње, негде доле испод Мостара, он зове, хајде доћи. Пошто је већ било 9 сати, као ти си четник, сада не смем ја доћи, да ме не би убио, доћи сутра до 12 сати, понеси паре, то је откупљено, дато, донешено, оригинал, значи онакав какав је био. То је било на ВХС касети, које је касније преbacено на ДВД у присуству тима за ратне злочине Републике Српске, господина Симе Тушевљака, инспектора тима Радована Pejića. То је достављено тиму за ратне злочине Републике Српске, то је достављено лично ја Тужилаштву Босне и Херцеговине на руке тадашњег руководиоца Одељења за ратне злочине Весни Будимир, тадашњој Танчици, да се види да је то постојање логора и значи то је меродаван аудио-видео запис који потиче, датира из тих година, из тог дана.

Председник већа: То је било питање.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Ако треба и цена колико је плаћен, казаћу, није проблем.

Заменик тужиоца: Сада реците, пошто сте Ви били у логору „Челебић“, па познајете те објекте, овај, који су то објекти снимани и која су та лица која се виде на тим снимцима, а да их Ви познајете?

Сведок Зоран Ђорђић: Па објекти су снимани, рецимо, од саме капије, снимана је капија, снимљена је пријавница, снимана је команда, сниман је стационар у почетку. Касније је онај део када иде Хазим Делић и Фочак са црвеном торбом преко рамена, то је пут од „деветке“ ка „шестици“, значи ту је „деветка“ у непосредној близини. Онда су дошли доле, ту су снимали нас, дизали су поједине људе, већ сам то наговестио шта и како. Онда су снимали до хангара шест ту пушкарницу како су они то већ звали. Ту су, ту су скидани нишани са пушака, да би Vujičić Васо звани Kisa, [REDACTED] [REDACTED] k, убијен код српске православне цркве са том пушком да ли је M-48 која већ има нишан на почетку цјеви, је стављен у чмар и испаљен је тромблонски метак значи метак без зрна који погони тромблон, човек је тако умирао пар дана док није ту самро

испред цркве, значи та је пушкарница зато служила, када кажете пушкарница да не мислите да поправља њихово....

Председник већа: Чекајте, овако, значи уопште дошли смо до тога, било је питање ко је све на снимку и шта је све снимљено од објекта?

Сведок Зоран Ђорђић: Сви дјелови у кругу Челебића логора, касарне, су снимљени и шестица и деветка и стационар и команда и капија и шахтови и све, а лица која се виде су управник логора Муцић Здравко звани Паво, Хазим Делић помоћник управника логора, Зајад Ланџо „Зенга“, Фочак, Бећир Спахић Фехри чини ми се да се зове и пар њих оних млађих војника који стоји код деветке не види се знате ипак је то онај, вјероватно је то касније када су њих снимали било предвече па је тамна фаџа, ја их нисам познао.

Заменик тужиоца: А од логораша ко се види?

Сведок Зоран Ђорђић: Од логораша се види први Климент Mrкаjić, Mrkajić Зорана Васо звани Киса, који прича, после њега Миљанић Илија и Славко, после Славка, Глигоровић Милорада Саво школски мој друг, после њега Стојановић један из Брђани, рођак претходног сведока, после њега Климент Жељко који је после тога и убијен, стрељан је на писти испред од стране Падаловић Алмира, на писти испред хангара број 6. Мислим да нисам прескочио никог. Шест, седам њих је.

Заменик тужиоца: Рекосте и Mrкаjić Васо, је ли знате где се сада налази Mrkajić?

Сведок Зоран Ђорђић: Mrkajić Васо се сада налази тренутно у сјеверном дјелу Чикага, Сједињене Америчке Државе, звани Киса, од оца Мирка, пошто му је брат му је Зоран убијен на Градини, стрељан.

Заменик тужиоца: И само нам реците још укратко око те хране јесте ли је добијали и у којој количини и у ком квалитету и како сте одржавали хигијену?

Сведок Зоран Ђорђић: Па хигијену, хигијену смо одржавали 27-28. маја смо доведени и прије августа се нико окупао није док није дошао Међународни црвени крст. Касније су када је дошао Међународни црвени крст рекли да ће бити купање, да припремимо се, шта да се припремимо, немамо ни шампона ни сапуна ни својих ствари, ко је у чему дошао тако је и опљачкан, скинут сат, злато, паре, значи немаш ништа да купиш, ставили су, приклучили су црево од хидранта, ставили су неко дрво, ставили су то црево одозго да помало вода тече и ти таман кад се насапунаш и средиш да се сапереш онда ти завије воду каже марш унутра и онда остајеш тако под оним сапуном, под оним јадом, прљавштином, то се скори, обучете исто прљаво, добили смо уши, сви смо били заушивљени, нисмо знали прашка нису дали ништа, па нас као изведувани на ту писту испред хангара када је сунце, лепо време ми окренемо главу према сунцу можда ће сунце те вашке да убије и те гњиде, малтретирали нас, касније негде можда крајем, крајем августа, почетком септембра су доњели неки шампон, нешто да то скидамо. Хигијена никаква, храна никаква, покупе оно што вაља, покупе цигаре, покупе дуван, покупе месо ако није прасетина, па ако је неко убацио кесицу бомбона, ако је неко убацио чоколаду и нешто, то ништа, то се никад није добивало, то стражари покупе и једу наше и....

Заменик тужиоца: Добро, и само да се вратимо на тај ваш однос између тебе и окривљеног Хонда, да ли си ти њега познавао пре рата, како си га уопште упознао, да ли сте радили заједно?

Сведок Зоран Ђорђић: Нисмо радили заједно.

Заменик тужиоца: Дружили се или нисте?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја сам ишао у средњу школу четири године у Коњиц, значи познавао сам не само њега и све остале стражаре и „Зенгу“ и Делића и Паву, ипак четири, пет година се проводило, излазио на изласке у Коњиц у дискотеке, значи знао сам их све и Хондо и Макарона и све до једног.

Заменик тужиоца: После од свега овога када је и коначно рат прошао да ли си сретао Хонду и у којим приликама?

Сведок Зоран Ђорђић: Хонду сам срео један пут у Шапцу, уствари нисам срео већ дошла му је сестра и зет из набавке из Београда, сједили су, ја сам сједио у једној кафани која се зове „Мићо Брадоња“, познавајући његовог зета пошто је Србин и његова сестра су ушли и он мени газда кафане каже „неће да уђе Хондо јебига због тебе“, ја нисам ни знао да је Хондо на писти, кажем што због мене, па каже „био је доле стражар онај боји се“ и онда је тај газда кафане изашао, зовно га, сједили су, ту смо се само поздравили, ништа нисам ја ни причао са њим вамо јер сам знао да ће доћи, са таквим зликовцима ја немам шта да причам и разговарам, има мјесто где се разговара као што је ово.

Заменик тужиоца: Да ли си се сретао са њим у Бијељини?

Сведок Зоран Ђорђић: У Бијељини смо се сретао милион пута у пролазу и.....

Заменик тужиоца: Да ли си можда одлазио код њега или код неког од његове родбине?

Сведок Зоран Ђорђић: Не. Не, то је већ било актуелно у Босни и Херцеговини и то је ноторна лаж.

Заменик тужиоца: Да ли си ти ишао код његове сестре и зета?

Сведок Зоран Ђорђић: Не. Код сестре и зета јесмо се виђали у Бијељини у улици где они станују и онда сам ја ишао директно по нешто не. Знате оно у пролазу као се видите, попричате и то је то.

Заменик тужиоца: Ви сте нешто о томе причали у поступку истраге?

Сведок Зоран Ђорђић: Па ја мислим да јесам. Пар пута је он мене тражио да се нађемо, да се видимо једном смо се и срели.

Заменик тужиоца: Гдје?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја немам појма стварно не сјећам се.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате да сте говорили о томе да сте отишли код његове сестре и да сте...

Сведок Зоран Ђорђић: Нисам отишао, него смо били на улици, срели се пред улицом. Отишао, па ето отишао, срели се како хоћете.

Заменик тужиоца: Да, је ли, шта је био садржај разговора том приликом?

Сведок Зоран Ђорђић: Садржај разговора па био је од његове стране да ли ја могу да му провјерим да ли се води истрага против њега да ли је ово, да ли је оно, ја сам рекао све нека се препусти времену, све што буде сазнаће се јавно и ништа није скривено.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви том приликом тражили неку противуслугу?

Сведок Зоран Ђорђић: Не. То је измишљотина већ која траје годинама. Услуга и противуслуга за овакве ствари што су радили зликовци не постоји.

Заменик тужиоца: Да ли је против Вас поднешена нека пријава па да сте Ви позивани на разговор од полицијских органа Босне и Херцеговине у вези тога да сте Ви претили окривљеном Хонду?

Сведок Зоран Ђорђић: Не. Не.

Заменик тужиоца: Да се он жалио да сте му Ви претили?

Сведок Зоран Ђорђић: Можда се жалио, али ја никад нисам саслушаван по тим околностима и ништа не знам.

Заменик тужиоца: Добро. Хвала.

Председник већа: Добро, хвала. Е сада је ред на одбрану. Изволите.

Адв. Славиша Продановић: Председавајућа, господине Ђорђић добар дан.

Сведок Зоран Ђорђић: Добар дан.

Адв. Славиша Продановић: Одмах да Вам кажем не спорим да сте Ви пребијани доле у логору, али мене интересује само Хондо Самир. Речите ми Ви сте рекли да сте радили на прикупљању изјава везано за догађај у Челебићу и реците ми да ли сте давали некоме изјаву у вези тих догађаја у логору самом и оном што се Вама дешавало?

Сведок Зоран Ђорђић: Нисам разумио, у логору самом за време боравка у логору?

Адв. Славиша Продановић: Да, да. У логору Челебић, данас сте сведочили о ономе што се дешавало у логору.

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Е да ли сте у погледу дешавања у логору шта се Вама десило и другим, давали икад икome изјаву?

Сведок Зоран Ђорђић: Опет се нисмо разумели, у логору или ван логора, по изласку из логора, нагласите?

Адв. Славиша Продановић: Па ја сам био јасан, када сте изашли из логора да ли сте давали изјаве?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Речите ми коме сте давали изјаве да ли се сећате?

Сведок Зоран Ђорђић: Не знам, то је негде било на Илици, Хацићима, то је био почетак негде у Београду, да ли у Свесрпском сабору, да ли неки канцеларије то тек кад изађете не сећам се чак ни које године, да ли четврта, пета или....

Адв. Славиша Продановић: Дакле не сећате се, а радите на прикупљању доказа, а не сећате се коме сте давали изјаву.

Сведок Зоран Ђорђић: Прикупљање доказа господине нема везе са 1994. или 1995. прикупљање доказа је 2005. па наовамо.

Адв. Славиша Продановић: Добро, добро. А Ви сте рекли да сте изашли у 1992. години и да сте одмах из Ваше изјаве постављени на место за утврђивање злочина?

Сведок Зоран Ђорђић: Није тачно, то је лаж. Прочитајте ми то где стоји.

Адв. Славиша Продановић: Стоји, стоји.

Председник већа: Пазите све може, али не може викање, не може речи типа лаж и тако, ето то је тако.

Сведок Зоран Ђорђић: Извињавам се.

Адв. Славиша Продановић: Сјећам се добро да сте рекли да сте давали 1992.-1993. на Палама, Илици.

Сведок Зоран Ђорђић: Давали изјаве да, али да сам постављен на то место прикупљање, то не.

Адв. Славиша Продановић: Па знате, дозволите да Вам прочитам. Каже....

Председник већа: А шта читате, само коју страну?

Адв. Славиша Продановић: То је страна 29.

Председник већа: Добро.

Адв. Славиша Продановић: Па знате како, сви Срби који су излазили из логора 1993. до 1995. године како су излазили на српске територије, тако су давали изјаве, ја сам то дао рецимо 1993. године на Илици, и 1996. горине рецимо у Хаџићима, 2000. у тужилаштву, 2002. можда 2003. на Палама и тако даље.

Сведок Зоран Ђорђић: Шта је спорно.

Адв. Славиша Продановић: Па је ли то лаж?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја сам признао да сам давао, али Ви сте рекли да сам, ако сам Вас ја разумио.

Адв. Славиша Продановић: Ви више не разумијете када нешто Вама не одговара.

Сведок Зоран Ђорђић: Постављен на мјесто за прикупљање, да то су били Свесрпски сабор удружење преко доктора Ђелице и Миле Ђорђић.

Адв. Славиша Продановић: Да ли постоји у иједном удружењу Ваша изјава где сте Ви описали шта Вам се десило у логору Челебић?

Сведок Зоран Ђорђић: Нормално да постоји.

Адв. Славиша Продановић: Да ли постоји рецимо на Палама рекли сте?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја мислим да постоји.

Адв. Славиша Продановић: Споменусте овде инспектора за ратне злочине Тушељак Сима, да ли сте њему давали изјаве?

Сведок Зоран Ђорђић: Тушељак за ратне злочине.

Адв. Славиша Продановић: Сад сте га споменули.

Сведок Зоран Ђорђић: Нисмо њему давали изјаве, давали смо у предмету Мацић Есо звани Макарон, Падаловић Алмир другом инспектору.

Адв. Славиша Продановић: Доћи ћемо за предмет Мацић на крају. У тим изјавама које сте давали, да ли сте икада поменули Хондо Самир да је он доле Вас тукао, премлађивао Вас и остале?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Добро. После ових догађаја да ли сте се виђали са Самиром?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Гдје?

Сведок Зоран Ђорђић: У Шапцу и пар пута у пролазу у Бијељини и, можда три, четири пута у врх главе.

Адв. Славиша Продановић: Када сте били у Шапцу, ко је био све присутан када сте се видели?

Сведок Зоран Ђорђић: Када смо се видели?

Адв. Славиша Продановић: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Био је присутна његова сестра Мајда чини ми се, зет и газда те кафане где смо били, видјели, то значи само се каже здраво-здраво, ја за свој сто он за свој сто. Било је још нормално гостију откуд ја знам.

Адв. Славиша Продановић: Ви сте одвојени од стола? Да ли се водио икакав разговор тада око давања неког новца, да ли сте Ви тражили од Самира новац, услов да га нећете пријавити да је био стражар доле у Челебићу?

Сведок Зоран Ђорђић: Малочас сам рекао не.

Адв. Славиша Продановић: Не, добро. Споменули сте његову сестру Мајду, када први пут Ви виђате Мајду, дакле после изласка из логора Челебић?

Сведок Зоран Ђорђић: 1993-4 или 1995. у току рата у Хаџићима.

Адв. Славиша Продановић: Да ли је то било, када сте је видели, да ли је то било на слави Митра Кульјанина?

Сведок Зоран Ђорђић: На слави „Светог Јована“.

Адв. Славиша Продановић: Да ли сте тада нешто њој рекли, Мајди?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да јој је брат био стражар, да нас је тукао у логору, па се тада наљутила и нисмо се више ни поздрављали после тога, нисам је ни виђао.

Адв. Славиша Продановић: А да ли је неко.

Сведок Зоран Ђорђић: Негирала је то.

Адв. Славиша Продановић: А да ли је неко рекао да то није тачно од оних који су били присутни ту, сјећате ли се?

Сведок Зоран Ђорђић: Не, не. Не сећам се. Можда је неко и рекао ко је био, значи један човек не може да претуче 360 људи мора неког прескочити, ако је пребио мене није следећег.

Адв. Славиша Продановић: Добро, реците ми на чију иницијативу Ви идете у Бијељину да се видите са Самиром и његовом сестром.

Сведок Зоран Ђорђић: Ни на чију, ја сам пролазио једноставно кроз Бијељину, да ли сам био ту у МУП-у Републике Српске па се срели, да ли не, стварно се не сјећам.

Адв. Славиша Продановић: То је био случајан сусрет на улици је ли тако?

Сведок Зоран Ђорђић: Изашао из МУП-а пошто они ту и станују, он вальда вози за тог зета, да ли је био са аутом, ја сада то немам појма не сећам се.

Адв. Славиша Продановић: Да ли је био Митар Кульанин ту са Вама?

Сведок Зоран Ђорђић: Митар је већ био ту на улици када сам ја наишао.

Адв. Славиша Продановић: Како сте се Ви и Митар нашли, да ли сте дошли заједно или сте случајно се нашли?

Сведок Зоран Ђорђић: Не заједно, ја сам ишао својим путем, он је ту био пошто је ту Тим за ратне злочине у МУП-у, одмах иза њихове куће и пошто је ту инспектор за подручје Бијељине Милан Минић радио ја сам био код њега, ауто је било на паркингу, ето ту сам ја.

Адв. Славиша Продановић: Дакле све се случајно дешава и са Митром и са Самировом сестром и са Самиром, све случајно.

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Добро. Можете ли определити када је то било, која је то година била?

Сведок Зоран Ђорђић: У Бијељини?

Адв. Славиша Продановић: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Не сећам се, осма, девета, да ли седма, немам појма. Можда и раније чак.

Адв. Славиша Продановић: Ту вече када сте се виђали са Самиром, да ли сте му показивали његову слику у Вашем мобилном телефону и да ли сте му говорили да Ви радите за обавештајну службу, да радите за разне обавештајне службе?

Сведок Зоран Ђорђић: Не.

Адв. Славиша Продановић: Добро. Да ли Вам је познато да је Самир сутрадан и његов зет да су Вас пријавили полицији да сте му тражили новац како га не би пријавили?

Сведок Зоран Ђорђић: Познато ми је било, али дуже време после тога, не сутрадан, можда мјесец или два или три, небитно, можда је чак и година сам научу нешто нисам био сигуран да ли је тачно.

Адв. Славиша Продановић: Да ли сте од обавештајне службе БиХ која се зове СИПА позивани да дајете изјаву у вези изнуда?

Сведок Зоран Ђорђић: Таквих лажни у једном предмету да.

Адв. Славиша Продановић: А јесте, значи ипак сте позивани. Да ли Вас је још неко пријавио да сте га преварили, да сте му узели новац?

Сведок Зоран Ђорђић: Пријавило је њих 50 Турака, Муслимана из Коњица који су нудили када су заглавили робију, узимао паре, тражио паре, не знам више ни ко није ишао ни где није ишао.

Адв. Славиша Продановић: Молим вас да упозорите свједока да не говори Турака, у суду БиХ не дозвољавају да се каже Четници.

Сведок Зоран Ђорђић: То су за мене Турци и јесу.

Председник већа: Онда немојте овде Турци, мислим.

Сведок Зоран Ђорђић: Зашто госпођо то су Турци, Бошњаци или Турци то је сасвим свеједно.

Председник већа: Али зар није једноставније.

Сведок Зоран Ђорђић: Шта, нисам рекао Балија или било шта.

Председник већа: Зар није једноставније да смиreno одговарате, да се не љутите.

Сведок Зоран Ђорђић: Не љутим се уопште.

Председник већа: Значи ово је бранилац и он има право да Вас унакрсно, у свему томе водите рачуна о речнику и то је то.

Сведок Зоран Ђорђић: Како да их називам Муслимани?

Председник већа: Може Муслимани.

Сведок Зоран Ђорђић: Муслимани.

Адв. Славиша Продановић: Добро, а да ли је неко од Срба Вас пријавио да сте му узимали новац?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја да знам не.

Адв. Славиша Продановић: Да ли познајете Драгана Ђорђића?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: У каквим сте односима?

Сведок Зоран Ђорђић: Па када је дошло до лишавања слободе Самира Хонде њега је ангажовао Куљанин Митар да бране Самира Хонду, мислим да је чак свједок одбране у овом предмету јер зато и питате, онако.

Адв. Славиша Продановић: Ви у изјави коју сте дали мом уваженом колеги тужиоцу на 13 страни рекли сте захваљујући вама и сведоцима које сте Ви обезбедили Есо Мацић звани Макарун осуђен је на 15 година затвора пред Судом БиХ, да ли је тачно ово што Ви изјавијил?

Сведок Зоран Ђорђић: Да је осуђен или?

Адв. Славиша Продановић: Захваљујући Вама, да Вас није било не би био ни осуђен, ни доказа, свједока.

Сведок Зоран Ђорђић: Знате како, ако неко је председник Савеза логораша Сјеверне Америке и Канаде.

Адв. Славиша Продановић: Молим Вас одговорите ми директно немојте ми ширити причу, директно је ли тачно ово или није.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја најконкретније одговарам. Значи ако сам предсједник једне организације логораша који су сви евидентирани код мене, да ли је то био тим Републике Српске, тим за ратне злочине, сви су контактирали мене као што је сада и господин тужилац питао где се налази Mrкајић Васо, налази се у Чикагу, достављене су им адресе, изјаве њихове које су овјерене код адвоката и послате разним организацијама, како суду тако и овима.

Адв. Славиша Продановић: Е у реду. Јесте Ви свједочили у овом предмету?

Сведок Зоран Ђорђић: У коме?

Адв. Славиша Продановић: Есе Мацића?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Да ли сте били свједок тужилаштва или?

Сведок Зоран Ђорђић: Свједок одбране, да.

Адв. Славиша Продановић: Свједок одбране, е да ли је логично, пошто Ви прикупљате доказе и ово оно, Ви да браните Есу Мацића у том предмету.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја Есу Мацића нисам бранио.

Адв. Славиша Продановић: Па како нисте, били сте његов свједок.

Сведок Зоран Ђорђић: Затражите скрипт моје изјаве па ћете видјети да ли сам га брао.

Адв. Славиша Продановић: Имам све господине, све ћу Вам прочитати, има ту све, ја не питам напамет.

Сведок Зоран Ђорђић: Њему су ставили на терет за убиство Шћепе Готовца, знам да није човек урадио јер је човек у Хашком трибуналу осуђен због тога, а њему су хтјели ставити на терет сем убиства Кульанин Милорада званог Чоруг.

Адв. Славиша Продановић: Молим Вас нисам Вас то питао, сећате се тада да ли Вам је тужитељица Сања Јукић спомињала да сте Драгану Ђорђићу говорили да је боље од Есе Мацића узети 20 хиљада евра него ево извинићу се на изразу „да се зајебавате са Драганом Ђорђићем и његових 500 евра“.

Сведок Зоран Ђорђић: То је измишљотина, то су њихове речи.

Адв. Славиша Продановић: Ево има у транскрипту, ево. Па ако дозволите.

Председник већа: А где је то ако дозволите?

Адв. Славиша Продановић: Ево сад ћу вам.

Заменик тужиоца: Само да приметим ако се ради о предочавању нечега што није уведено у поступак као доказ, а изведен је пред неким другим судом.

Председник већа: Чекајте да чујемо, само да чујемо шта је па ћemo онда да то решимо. Шта предочавамо?

Адв. Славиша Продановић: Ја сам мало пре то доставио суђење у предмету Есо Мацић, датум суђења 05.04.

Председник већа: Па онда ове изјаве.

Адв. Славиша Продановић: Ево питање судије и ово баш управо цитирам.

Председник већа: Сад то.

Адв. Славиша Продановић: Ја сам то Вама доставио.

Председник већа: Јесте и сад ми кажите ту чији исказ читате то?

Адв. Славиша Продановић: Дакле овде се појавио његов исказ и сада је унакрсно испитивање тужитељице.

Председник већа: Добро, добро.

Адв. Славиша Продановић: То је 27 страна.

Председник већа: Да ли се Ви сећате тога да сте били тамо?

Сведок Зоран Ђорђић: Не знам шта, на што асоцира. Био сам.

Председник већа: Сећате се да сте били, да сте давали исказ и то.

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да

Председник већа: Добро, и сада Вас бранилац пита јел исто сте говорили тамо и овде?

Сведок Зоран Ђорђић: Шта јесам?

Председник већа: Да ли сте исто говорили и тамо и овде у погледу тог плаћања, у погледу тих 500?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да.

Председник већа: Да, је ли то то?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да, то је.

Адв. Славиша Продановић: Дакле, страница 27 ево овако тужилац отприлике у реду „Ви му тада нисте рекли пошаљи паре иначе ћу отићи код суднице Кресо и рећи да си лажан сведок“ то се односи на Драгана Ђорђића, сведок „оне које треба да пошаље то су дугови неки од раније, који немају везе са овим“, тужилац „ја вас само питам ви нисте рекли да пошаље паре или ћете отићи код суднице“, сведок „, у ком контакту за овај предмет, не“, тужилац „не, захваљујем се, ви му тада нисте рекли да је боље од Есе Мацића ако узмете 20 хиљада евра него да се, да извине овај суд, сви зајебавате за 500 евра од Драгана Ђорђића“, да ли је тако било?

Сведок Зоран Ђорђић: Тачно тако. И сада сте прочитали да то уопште нису паре, то су паре које треба да пошаље за изградњу, за реновирање српске православне цркве у Градини, значи не односи се на то уопште, нема уопште везе са тим. Сами себе демантујете.

Адв. Славиша Продановић: Говори се о Вашем сведочењу због чега сте Ви дошли да сведочите Енесу Макарону?

Сведок Зоран Ђорђић: То су плаћени сведоци који су касније дошли да бране Муслимане.

Заменик тужиоца: Испитује се за сасвим други премет.

Председник већа: Он има право на ове, значи сад, за сада можете да ставите примедбу, он има право и кредитилитет да испитује и да оспорава и да унакрсно испитује, можете да ставите примедбу па ћемо ми као веће да одлучимо, али генерално мора унакрсно да га испита кључног сведока, шта да радимо.

Заменик тужиоца: Ја се слажем за унакрсно испитивање, али у односу на чињеницу и догађај из предмета, а о кредитилитету сведока дакле то би биле неке личне прилике, а не да ли је он сведочио тако како је сведочио.

Председник већа: Али бранилац на овај начин руши кредитилитет, Ви би рушили на неки други начин, ми би можда на трећи то је то.

Заменик тужиоца: Он би сада, ако се овако настави он би требао да преприча све оно што је сведочио у неком другом предмету у Сарајеву или у некој другој земљи и да оно што је он заборавио или чега се није сетио да га ми сада ту преслишавамо зашто се није сетио свега, зато не видим јер Есад Мацић, Есо Мацић тај поступак нема.

Сведок Зоран Ђорђић: То је завршено у БиХ добио је 15 година.

Председник већа: Ајмо сада овако.

Заменик тужиоца: Он је тамо сведочио и говорио да неке ствари зна, да неке не зна.

Председник већа: И то ћемо тако да решимо.

За овим током унакрсног испитивања браниоца, сведока од стране браниоца, заменик тужиоца Милан Петровић ставља примедбе на начин евидентиран аудио записом, те наводи да кредитилитет сведока може да се оспорава изношењем личних прилика или неких других околности из личног живота, док се не може рушити нити оспоравати на тај начин што би се износило и предочавало сведочење из неког другог поступка. Посебно када је он правноснажно окончан. У осталом како је то евидентирано аудио записом.

Да ли Ви тражите да веће одлучи о томе?

Заменик тужиоца: Ја сам само ставио примедбу, председник већа у руковођењу главним претресом ће даље наставити онако како мисли да је по закону, тако да не тражим одлуку већа.

Адв. Славиша Продановић: Хвала вам. Речите Ви мени да ли сте Ви пошто ће се појавити овде сведок, исти је догађај, све исто, слали претње сведоку Драгану Ђорђићу СМС порукама?

Сведок Зоран Ђорђић: Не, то претње никакве нису биле, то су разговори који немају везе ни са злочином, ни са Хондом ни са Макароном ни са било чим.

Адв. Славиша Продановић: А да ли сте то тако рекли и на суђењу у Сарајеву?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, те претње је он преуједначио и предисквалификовала у другу ствар, немају везе са тим, то уопште нису биле претње, то су биле новац који је потребан био за цркву да се изгради.

Адв. Славиша Продановић: Молим Вас тужилац када Вас је питао, ви сте рекли да сте потврдили ту претњу „објавио сам те у СИПИ и да те научим да не треба

лажно говорити“ и Ви сте потврдили то, ту СМС поруку коју Вам је тужитељица предочила да је то Ваша порука.

Сведок Зоран Ђорђић: Не. Не, то су паре, никакве везе нема ниса СИПОМ ни са тужилаштвом, то је новац.

Председник већа: То је новац за цркву је ли?

Сведок Зоран Ђорђић: Молим?

Председник већа: То је новац за цркву?

Сведок Зоран Ђорђић: Он је био у Шведској и скupили смо паре за обнову српске православне цркве, казао је мени дадни 500 евра за мене ја долазим за пар дана, када је дошао за пар дана поједини Муслимани су лишени слободе које није му одговарало и то су те значи, остало знате закон имате кривичну пријаву можете да поднесете пријаву.

Адв. Славиша Продановић: Речите Ви мени да ли сте давали тужитељици Сањи Јукић икад изјаву везано за догађаје у логору Челебић?

Сведок Зоран Ђорђић: Сањи Јукић.

Адв. Славиша Продановић: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Не сећам се, некоме јесам ко је био не сећам се, да ли је Весна, да ли је Сања, да ли је Београд, да ли је Илиџа, да ли је Хаџићи то је 20 година прошло.

Адв. Славиша Продановић: Сећате ли се да ли Вам је та изјава коју сте дали 26.08.2009. године предочавана на том суђењу?

Сведок Зоран Ђорђић: Не сећам.

Адв. Славиша Продановић: Тврдим да је предочавана и остаје да су разлике у тој изјави коју сте дали тога датума зато што се тада теретите Есу Мацића, а на суђењу сте га бранили, сећате се, да ли вам је предочавано то, тужитељица?

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте предочавано, али то није било у том контексту, значи ја сам само на суду био да докажем да Есо Мацић звани Макарон није извршио убиство Степе Готовца, пошто је човјек осуђен у суду, а то су хтјели њему да натоваре да би Миткета Пиркића ослободили наркомана из Коњица који ведри и облачи.

Адв. Славиша Продановић: Молим вас.

Сведок Зоран Ђорђић: Нижеразредне.....

Адв. Славиша Продановић: Дозволите да Вас питам, да ли сте у изјави коју сте дали тужитељици тврдили да Вас је Есо Макарон ударио кундаком у главу, а на суђењу сте рекли да није?

Сведок Зоран Ђорђић: Не сећам се.

Адв. Славиша Продановић: Тврдим да Вам је то предочено и...

Председник већа: Добро, али ајде сада да видимо шта је са овде окривљеним.

Адв. Славиша Продановић: Молим?

Председник већа: Са овде окривљеним и са овим догађајем из оптужнице.

Адв. Славиша Продановић: Па ево дођи ћу.

Сведок Зоран Ђорђић: Извините је ли могу да питам нешто.

Председник већа: Или мало да се одморимо. Не можете сада ништа, сем ако нећете да се одморите.

Сведок Зоран Ђорђић: Мислим није ми јасно коме се суди Макарону или Еси.

Председник већа: Ако хоћете да се одморите.

Сведок Зоран Ђорђић: Мене није.

Председник већа: Ако Вам нешто није јасно објаснићемо све, јесте ли у стању да одговарате?

Сведок Зоран Ђорђић: Добио сам позив за окривљеног Хондо Самира.

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Али се испитује за Макарона, коме се суди овде, Еси, Хонди или Макарону.

Председник већа: Евидентирано као Ваша опаска. Изволите.

Адв. Славиша Продановић: Молим Вас, да ли сте, да ли се сјећате да сте и тада свједочили о догађају, Ви сте свједочили Вама, шта се Вама дешавало, него шта се Вама дешавало када Вас је Хазим Делић позвао да изађете, да клекнете, ставите руке на врат и када сте рекли да сте упали у неку барицу, да су Вас стражари почели туђи, тај догађај описан је под тачком 2 оптужнице, сећате ли се?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Сећате ли се dakле о томе сте исто сведочили пред судом, значи детаљно, да ли сте тамо споменули Хондо Самира да Вас је ударио, ево директно?

Председник већа: То је тај исти догађај описан само у Босни?

Адв. Славиша Продановић: Да, да. Исти.

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Исти догађај за Хондо Самира у Босни.

Адв. Славиша Продановић: Да, да.

Сведок Зоран Ђорђић: Не постоји тај догађај.

Председник већа: Не, догађај тај са Вама који се десио, то пита бранилац, у тој ситуацији да клечите, да је ту вода, да је ту цемпер, па тај електрички кабл, да ли сте тај догађај описивали? Разумете шта Вас питам?

Сведок Зоран Ђорђић: Ако је оптужница подигнута за одређено лице као што је Мацић Есо Макарун, изјава се позива тужилаштво или Тим за ратне злочине Републике Српске вас позива и само пита за тај догађај ништа уопшено, као што је господин Петровић казао не треба нам где смо били у Градини кад смо, него дајте....

Председник већа: Не, али ми Вас питамо да ли сте овај догађај, просто да ли сте тај догађај описали да Вам се то десило тамо и овде?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Добро. Онда Ви сте овде нама рекли, сада морам то да нађем, да ли сте овде споменули неке друге или само Хонду Самира?

Сведок Зоран Ђорђић: Није ми јасно што питате сада.

Председник већа: Питам Вас да ли сте тада споменули Хонду Самира и још неког?

Сведок Зоран Ђорђић: Данас?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Па како да не.

Председник већа: Добро. Да ли сте у Босни споменули?

Сведок Зоран Ђорђић: Како да не.

Председник већа: Само једну особу?

Сведок Зоран Ђорђић: Пазите зависи коме се судило можда сам прескочио Мухамеда или Чамцића или Хонду зато што се радило о Макарону.

Председник већа: То Вас пита бранилац, да ли сте тамо прескочили Хондо Самира?

Сведок Зоран Ђорђић: Па вјероватно да јесам пошто се радило о сасвим другим људима.

Председник већа: Да ли сте овде прескочили Есу Мацића?

Сведок Зоран Ђорђић: Зашто?

Председник већа: Да ли сте овде прескочили Есу Мацића када је већ осуђен?

Сведок Зоран Ђорђић: Па мислим да јесам зато што је осуђен, шта да га помињем.

Председник већа: То Вас питамо, то је то.

Сведок Зоран Ђорђић: Да, да, нисмо се разумели.

Председник већа: Не могу овде да нађем ту тај део, где је то у транскрипту.

Сведок Зоран Ђорђић: Данас нисам, мислим да је у изјави поменут али пошто није.

Председник већа: Ево покушавам да нађем.

Сведок Зоран Ђорђић: У предмету је осуђен на 15 година, Макарон нисам га помињао.

Адв. Славиша Продановић: Ако дозволите на 15 страни транскрипта са суђења када је питан свједок детаљно описује овај догађај који данас и он спомиње да су га када је клекао стајали су Макарон, Кравар, Зенга и остали.

Сведок Ђорђић Зоран: И остали, он је остали.

Адв. Славиша Продановић: Највише удараца сам добио од Кравара. Не спомињете да Вас је Самир тукао.

Сведок Зоран Ђорђић: Он је, како не спомињем у осталима.

Адв. Славиша Продановић: Остали су стајали нису Вас тукли а спомињете да су Вас ова тројица...

Сведок Зоран Ђорђић: И остали тукли су све...

Адв. Славиша Продановић: Али молим Вас...

Председник већа: То је ово, наш транскрипт?

Адв. Славиша Продановић: То је транскрипт са суђења кад он пита.

Председник већа: Где у Босни?

Адв. Славиша Продановић: У Босни, са његовог сведочења.

Председник већа: Овде је страна 15 зато се чудим.

Адв. Славиша Продановић: Шта се њему дешавало дакле, питао шта му се дешавало и описао је и данас овај догађај с тим што Самира не наводи као особу која га је тукла него ову тројицу.

Сведок Зоран Ђорђић: Базирајте се на ономе на коме је оптужница највише, да ли су остали пет или један...

Заменик тужиоца: Морам поново да заиста приметим...

Председник већа: Ја не знам уопште ко је то, да ли је то то.

Заменик тужиоца: Бранилац овде предочава изјаву из суда БИХ односно изјаву коју је оштећени дао тужилаштву где он нека лица наводи и наводи да поред тих лица је било још лица који су га тукли и сад бранилац тумачи па предочава своје тумачење каже тамо ниси навео Хонда.

Адв. Славиша Продановић: Не тумачим. Није тачно...

Сведок Зоран Ђорђић: Мене не интересује ваше мишљење...

Заменик тужиоца: А он каже Хондо је међу осталима које сам навео. Навео сам зато што се суди тамо, а он сад предочава и зашто нема Хонда, објашњено је а предочава му своје тумачење изјаве...

Председник већа: Добро. Нека испитује само унакрсно, чекајте само да видимо да ли је...

Адв. Славиша Продановић: Каже децидно да је Хондо стајао међу осталим, а ова тројица су га тукли.

Председник већа: Добро. Тражим то овде код нас у транскрипту, то ми помозите где је, у транскрипту код нас то је страна 15 такође јел?

Адв. Славиша Продановић: Суђење у предмету Мацић.

Председник већа: Не, ја тражим у овом транскрипту тужилац што је испитивао.

Заменик тужиоца: Нема то.

Адв. Славиша Продановић: Нема тај догађај.

Председник већа: Нема тог догађаја. То није ово са цемпером?

Адв. Славиша Продановић: Променио је исказ.

Председник већа: То није са цемпером? Није тај догађај? Јел то догађај са цемпером или није?

Сведок Зоран Ђорђић: Не разумем питање. Причате Ви, прича господин кажите сад.

Председник већа: Да ли је то догађај са цемпером? Господин није питао само је рекао. Да ли је то догађај са цемпером после кога цемпер почне да пушта боју?

Сведок Зоран Ђорђић: То је тај догађај о коме сам причао данас, био је и Хондо Самир и Чамџић Мухамед и сви остали.

Председник већа: Е сад, такође страна 15 овде, да ли је то то ја не знам. После можда 7-8 максимално 10 дана, поново сам изведен ван и тај пут од стране Зијад Ланџо Зенге вани су стајали Хондо Самир, Кравар, Чамџић Кемал, јел то тај догађај?

Сведок Зоран Ђорђић: Не, није то тај догађај.

Председник већа: Није то тај догађај?

Сведок Зоран Ђорђић: Други пут кад ми је стављао железну плочу у уста.

Председник већа: Са шином?

Сведок Зоран Ђорђић: Са шином да, они су стајали непосредно у близини, били у обезбеђењу значи да га ја не би напао.

Председник већа: Добро. Да видим само овај цемпер.

Сведок Зоран Ђорђић: Цемпер је у почетку значи кад смо доведени у логор па одмах следећи дан, два, три, изведенци вани, тад су били тад је цемпер био. А склекови су већ...

Председник већа: Ја сам изашао вани, тамо је падала киша и тако даље, ту су стајали Хондо, Кундак, Кравар, кабл, јел то тај догађај?

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте.

Председник већа: Зенга, бејзбол палица, Чамџић Кемал полуаутоматска пушка јел тако? Онда је Хазим Делић да клекнем и тако даље, Кравар удара кабл, Хондо Самир удара и онда ту креће цемпер и тако даље. То је то?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Јел то исти овај догађај за који вас бранилац пита у Босни? Или је сад ово у Босни...

Сведок Зоран Ђорђић: Отприлике 50% ал се радило о другом лицу значи није везе имао ни Хондо, ни Чамџић ни Маџић било ко други, то је био предмет Маџић Eco звани Макарон.

Председник већа: Добро. Е сад суштина тужилац сматра да Ви можете да сведочите у једном поступку тако што ћете споменути једну особу против које се води поступак, у другом поступку другу и тако даље а бранилац пак каже када причаш о догађају зашто увек не испричаш тај догађај идентично са свим истим људима, па небитно коме се суди. То Вас пита бранилац.

Сведок Зоран Ђорђић: Наведите ми ко је изостављен, изостављен можда...

Председник већа: Тамо је изостављен овај овде који сада интересује браниоца, његов клијент. Зато вас он то пита.

Сведок Зоран Ђорђић: Не може бити изостављен, он је био прва два месеца ту нон стоп зликовац ко и сви остали.

Председник већа: А овде у овом сада код нас овде нема Есе Маџића. Јел био ту Есо Маџић или није?

Сведок Зоран Ђорђић: Есо Маџић је од 11. новембра прошле године, добио 15 година затвора...

Председник већа: Не, не, овде када причате овде нашем тужилаштву нема Есе Маџића.

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте, ја њега нисам данас споменуо, значи сматрам непотребним пошто се не суди њему.

Председник већа: Добро. Ви не спомињете те људе којима се не суди. Изволте.

Адв. Славиша Продановић: Ви сте, прије вам је тужилац уважени колега предочавао транскрипт који сте њему давали, ви тамо дакле ово што је наведено ево да пратите тачку 3 оптужнице уопште не спомиње у изјави. У тачки 3 оптужнице, у његовој изјави коју је дао уваженом колеги тужиоцу.

Председник већа: Које? Коју сад тачку 3?

Адв. Славиша Продановић: То је тачка 3 оптужнице. Дакле, у записнику који је дао колеги тужиоцу уоште није описао овај догађај а данас га сведок описује. Због чега? Због чега то није тужиоцу рекао?

Сведок Зоран Ђорђић: Откуд ја знам шта је тачка 3?

Председник већа: Прочитајте тачку 3.

Адв. Славиша Продановић: Тачка 3: у више наврата током јула '92 године, окривљени Хондо Самир је улазио у хангар број 6, заједно са стражаром Зијад Ланџом звани Зенга који је оштећеном Ђорђићем Зорану наређивао да ради склекове а у напону склека окривљени Хондо Самир и Зенга војничким чизмама су ударали оштећеног по грудима и тако му нанели више телесних повреда. Зашто то нисте уваженом колеги рекли него сад спомињете то?

Сведок Зоран Ђорђић: Кад сад?

Адв. Славиша Продановић: На суђењу. А претходно?

Сведок Зоран Ђорђић: Знате шта, Ви вероватно нисте били у логору.

Адв. Славиша Продановић: Био сам ја читаво време рата тамо и ...

Председник већа: Добро. Немојте тако да разговарате...

Сведок Зоран Ђорђић: Нисте били у логору значи, треба времена и времена 20 година да се сетим сваке ствари, ја би сад још могао кроз улазак у ове термине и приче са осталим сведоцима, са осталим стражарима шта се све човјек сети.

Председник већа: Добро. То нисте споменули због чега? Само то кажите.

Сведок Зоран Ђорђић: Заборавио.

Председник већа: Заборавили сте. Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Али сам споменуо претходно да је улазио кад сам радио склекове на овим решеткама. После туче са вана, после туче са вана кад су ме бацili.

Председник већа: Добро. Изволте.

Адв. Славиша Продановић: Ја сам записао тако, Ви ме демантуйте да у другој половини јуна месеца нисте виђали Хондо Самира у логору.

Сведок Зоран Ђорђић: Да сам га виђao или повремено, није исто. Значи, у другој половини није био редован стражар.

Адв. Славиша Продановић: Нисте рекли повремено. Рекли сте нисам га виђao.

Сведок Зоран Ђорђић: Да је био редован. Дајте молим вас, вратите ми мој аудио запис да чујем то.

Председник већа: То је сада технички немогуће.

Сведок Зоран Ђорђић: Или ћу да напустим судницу.

Председник већа: То је сада технички немогуће, не можете својевољно тако да...

Сведок Зоран Ђорђић: Значи нешто ми трпate. Па не може ни да ми трпа нешто. Значи, цитирам сам себе „онда Самир у другој половини јула месеца '92. године, није био редован, слабије сам га виђao до доласка Међународног црвеног крста 01. августа“. Те форе заборавите, ја сам 15 пута у суду господине, ја бих вас замолио враћате ме на све, 319 жртава ...и на моје очи немојте се тако понашати.

Председник већа: Немојте се правдати, ми ћемо сада, ви ћете мало да се одморите, ми ћемо такође мало да се одморимо.

За овим, **суд одређује паузу** ради одмора у трајању од 15 минута.

Значи, видимо се за 15 минута.

Настављено након паузе ради одмора у 12,50.

Председник већа: Позовите молим вас сведока. Пред судом је сведок – оштећени Ђорђић Зоран па се наставља са испитивањем од стране бранилаца. Изволите.

Адв. Славиша Продановић: Дакле, говоримо сада о догађају под тачком 7, о премлађивању након одласка Међународног црвеног крста. Речите ми изјаву коју сте дали мом уваженом колеги на питање колеге да ли сте видели Хондо Самира како удара и кога конкретно, да ли можете, ви сте рекли свих 360. Можете ли набројати кога је то Хондо Самир ударио свих тих 360 и чиме?

Сведок Зоран Ђорђић: Требаће нам једно два и по сата ако хоћете 360, имам их у глави, могу а између осталог могу издвојит појединце који су га добро запамтили. Е те који су га добро запамтили. Mrкајић Мирка Васо, звани Кис, Mrкајић Симе Бошко, Клиmenta Жељко, двојица браће Стојановић не знам како се зову из Брђани, значи Гргоревић Ђуре Бранислав, Горан, Драган,

Адв. Славиша Продановић: Дакле, може и Горан Глигоревић то потврдити?

Сведок Зоран Ђорђић: Могао би.

Адв. Славиша Продановић: Добро. А речите ми како се то деси да се Самир појави у августу месецу а он отишao крајем јуна.

Сведок Зоран Ђорђић: Где да се појави?

Адв. Славиша Продановић: Ту да премлађује људе.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја сам на почетку свог излагања веома експлицитан био и понављам поново. Тај логор, стражари који су били дан, два или пет или месец, кад год оду и кад год дођу били су пуштени, нису имали контроле, нису имали картице за пролазак, значи улазили су, радили у 10, у 12, у 1, подне, 20. августа. Значи, имали су отворени улаз да малтретирају, пребијају, туку, раде шта хоће.

Председник већа: А, не можете да лупате због снимања.

Сведок Зоран Ђорђић: Јер су сви остали стражари били њихове колеге и заједно су били.

Адв. Славиша Продановић: Моје питање следеће да ли познајете Глоговац Јанка.

Сведок Зоран Ђорђић: Како?

Адв. Славиша Продановић: Глоговац Јанко.

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Вукало Младен?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Шинковић Бранка?

Сведок Зоран Ђорђић: Ту и тамо, нисам сигуран.

Адв. Славиша Продановић: Куљанин Мила?

Сведок Зоран Ђорђић: Познато ми. Куљанин Миле?

Адв. Славиша Продановић: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Има их тројица, има Тарзан, има Мачак има један убијен, сад који? Име оца?

Адв. Славиша Продановић: Не знам.

Сведок Зоран Ђорђић: Годиште? Старији, млађи?

Адв. Славиша Продановић: Mrкајић Момира?

Сведок Зоран Ђорђић: Mrкајић Момира Страхиње сина да, који је већ на жалост мртав, умро у Америци.

Адв. Славиша Продановић: Куљанин Велимира?

Сведок Зоран Ђорђић: Куљанин?

Адв. Славиша Продановић: Велимира.

Сведок Зоран Ђорђић: Има их четворица не знам који.

Адв. Славиша Продановић: Ја имам исказ једног сведока.

Сведок Зоран Ђорђић: Има Куљанин Васе Велимир, има Куљанин Драге Велимир...

Адв. Славиша Продановић: Добро. Бошку Глигоровића?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: А кога овог Кулјанина познајете ако их има четворо? Јел Ви познајете сву четворицу или?

Сведок Зоран Ђорђић: Сву четворицу.

Председник већа: Е тако.

Адв. Славиша Продановић: Горана Глигоровића?

Сведок Зоран Ђорђић: Има их двојица, мислим да знам обојицу о којима се ради.

Адв. Славиша Продановић: Ђорђић Радована?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Мркајић Драгана?

Сведок Зоран Ђорђић: Мркајић Драган звани Ђусак, од сина Срете, други Драган од сина Страхиње који мислим да га знам пошто су били ту, небитно.

Адв. Славиша Продановић: Рекли сте данас да познајете Рајка Ђорђића?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Ђеђез Чеда?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Живак Жељка?

Сведок Зоран Ђорђић: Има их двојица, знам обадвојицу.

Адв. Славиша Продановић: Да ли су ова лица била, да ли знате присутна тог 13.08. кад сте ви претучени?

Сведок Зоран Ђорђић: Неки су излазили на рад, двојица-тројица, неки су то јутро отишли да носе храну Муслиманима, да не кажем другу реч, на линију, према Борачком језеру, тако да је можда било одсутно њих десетак, петнаест. Где су ти били у том моменту не знам, мислим да је већина била ту, 85% је било на лицу места, где су се изводили радови, водили су нас на принудне радове.

Адв. Славиша Продановић: Да ли можете да потврдите или да негирате да ли је Хондо Самир иједно ово лице које сам вам ја прочитао?

Сведок Зоран Ђорђић: Ви сте мене питали малочас и ја сам рекао што знам, који су били до мене што сам видио, вероватно да јесте а имате њих па питајте њих.

Адв. Славиша Продановић: Дакле, у вашој изјави произилазило је да је свих 360 тако сте рекли значи и њих је тукао.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја опет понављам, неки су отишли да доносе храну и да носе воду на линију... можда је неки био од њих баш управо тај који није био ту.

Адв. Славиша Продановић: Рецимо Ђеђез Чеда да ли знате да ли је њега Самир ударио?

Сведок Зоран Ђорђић: Ђеђез Чеда је био добар са свим стражарима Муслиманима пошто је био аутомеханичар у Коњицу, ја мислим током читавог његовог боравка да није добио ниједну чвртугу зато што су се знали. Мислим, али не гарантујем то питајте њега.

Адв. Славиша Продановић: Па добро, како онда тврдите да су свих 360 да је Самир тукао свих 360?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, 360 нас, било четири или осам, значи њих пар то јутро није било па су касније направили фрку, где су, побегли су, нису побегли, хтели су да се побију под тим изговором да су покушали да бјеже па су навече тек враћени, а ми не знамо кад кога изводи.

Адв. Славиша Продановић: И само на крају да ли вам је познато да је Савез логораши Републике Српске на седници председништва у два наврата водио расправу о вашим поступцима.

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: И да су 13.03.2010. године, обавестили јавност да не можете наступати у име Савеза логораши Републике Српске.

Сведок Зоран Ђорђић: Лаж, није обавештена јавност само је упућено писмо мом савезу логораши, а то су друге ствари, зато што сам ја тражио негде одређену суму новца да Влада Републике Српске уплати Савезу логораши Републике Српске да би ови сведоци које ћете и ви потраживати и тужилаштво, биле обезбеђене авионске карте управо да дају исказ тим-у МУП-у Републике Српске за ратне злочине пошто људима нису биле плаћене карте кад их позива МУП Републике Српске. У моменту позивања тужилаштва трошкови су плаћени. И онда смо се ту сукобили то ми је веома познато и ја са њима ништа нисам имао заједничко.

Адв. Славиша Продановић: Добро. Да ли познајете из ресторана „Липовачка ноћ“ из Сремчице, Николић Владимира да ли сте некад ноћили код њега?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Добро. Да ли сте некад добили факсом од њега неку обавест?

Сведок Зоран Ђорђић: Не.

Адв. Славиша Продановић: Добро. Реците ми да ли боравите ви у Братунцу?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Да ли сте добили позив у својству оптуженог од суда из Коњица?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Адв. Славиша Продановић: Немам више питања часни суде.

Председник већа: Добро, хвала. Ја сам следеће ствари хтела да вас питам. Када сте тачно Ви ако памтите доведени у логор Челебић и када сте отпуштени из логора?

Сведок Зоран Ђорђић: Отпуштен сам то сигурно знам 17. новембра '92. године, по налогу управника логора Муцића Павла и преко неких веза, по мојим сазнањима 25. је био напад на Братунац, 27 је дошла авијација и ми смо то јутро кренули у пробијање, значи провели смо дан на Ђелашници крајем 29., 30, који је био, тај месец колико је дана имао, углавном крај маја почетком јуна смо завршили доле у...

Председник већа: Сада разјашњавамо и тај период када сте виђали Хондо Самира?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: У ком периоду дакле када сте ви после напада на Брадину доведени, да ли он био ту?

Сведок Зоран Ђорђић: Нисам чуо.

Председник већа: Да ли је он био ту када сте ви доведени после напада на Брадину?

Сведок Зоран Ђорђић: Да ли је био ту ноћ?

Председник већа: Да, не, ту ноћ мислим можда не ту ноћ него сутрадан разумете.

Сведок Зоран Ђорђић: Хондо Самир од оца чини ми се Азида како бјеше, мени веома добро познат.

Председник већа: Добро. Да ли је био тада, разумете? Да ли је био тада одмах после напада на Брадину?

Сведок Зоран Ђорђић: Од доласка мог, значи невезано напад, напад је био 25. небитно. Од мог доласка у Челебић, значи крајем маја почетком јуна и све до негде прве половине до рецимо 20. јуна константно нон стоп...

Председник већа: 20?

Сведок Зоран Ђорђић: Јуна. Константно нон стоп, значи давао је стражу, прва, друга трећа. Час је био на рову...

Председник већа: Значи у јуну је био нон стоп ту?

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутно.

Председник већа: Добро. У јулу?

Сведок Зоран Ђорђић: У јулу већ ређе, долазио је повремено у августу такође ја мислим једном или двапут, за време доласка Међународног црвеног крста неког су тражили, вероватно неко неком нешто послao па...

Председник већа: После доласка Међународног црвеног крста овај догађај који је био 12, 13. августа да ли је он био ту?

Сведок Зоран Ђорђић: Кад је долазио Међународни црвени крст, то је па ето отприлике прва половина августа кад је дошао Међународни црвени крст, јел знате како...

Председник већа: А после тога?

Сведок Зоран Ђорђић: После тога нисам га виђао. Ја сам отишао 17. новембра, нисам га виђао стварно, да је долазио, одлазио и да је нешто радио.

Председник већа: Сад ја вама предочавам његову одбрану која се састоји у следећем: да он јесте био чувар али да је мобилисан негде 25., 26, 27 у ту бригаду мусимански и да је распоређен на место стражара тек крајем јуна па да у првој половини јуна и половином јуна није био ту.

Сведок Зоран Ђорђић: То је ноторна лаж.

Председник већа: Да је после тога био ту.

Сведок Зоран Ђорђић: То је лаж.

Председник већа: Да је касније у августу заиста како и ви кажете добио неко време када није био ту, био је са супругом и да је касније у септембру био на линији.

Сведок Зоран Ђорђић: Овде нема нико разлога да лаже. Ја га и дан данас не mrзim. Значи, ја сам имао прилику да му се осветим у рату милион пута, уопште ме то не интересује.

Председник већа: Добро. Само разјашњавамо време.

Сведок Зоран Ђорђић: Значи, ја поново понављам и нећу више. Од мог доласка крајем маја, почетком...

Председник већа: Слушајте ме да вам кажем, значи ја вама предочавам одбрану и ви кажете то је тачно или није тачно и то је то.

Сведок Зоран Ђорђић: То није тачно.

Председник већа: Разумете? Предочавам одбрану овде окривљеног Самира знате.

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутно.

Председник већа: Да ли ви знате да ли је постојала пријавница, ви сте цртали ону шему сећате се логора. Да ли је постојала пријавница?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Да ли је он био на пријавници или не?

Сведок Зоран Ђорђић: Једанпут сам га ја видео што не значи да није био још десет пута, али сам га ја видео једном.

Председник већа: На пријавници?

Сведок Зоран Ђорђић: Кад смо копали канал између команде и стационара.

Председник већа: Он каже да је био задужен за то место на пријавници и да га управо из тих разлога што му је сестра удата за Србина нису слали међу заробљенике да би им он можда помогао и тако даље.

Сведок Зоран Ђорђић: Да, то се сад сетио 2013. , а '92. су летели на нас као пчела на мед, да ломе, ударају. То су њихове превазиђене приче госпођо.

Председник већа: Значи ви сте сигурни да је он улазио?

Сведок Зоран Ђорђић: Него шта.

Председник већа: Да ли, ви сте спомињали да је постојао неки Шиптар звани Шок и остало је да су били остали Мусимани и тако даље. Сећате се тога да сте спомињали тог човека? И да је једини Хват био Ивица Борић?

Сведок Зоран Ђорђић: Ивица?

Председник већа: Борић из Коњица.

Сведок Зоран Ђорђић: Ивица Борић?

Председник већа: Е па овде је скинуто у транскрипту Борић.

Сведок Зоран Ђорђић: Можда грешка у штампању, Ивица Борић то је био возач управника логора.

Председник већа: Ивица Бурић. Значи то је једини Хват и овај Албанац.

Сведок Зоран Ђорђић: Отац Хват, отац му је звао Марко сада је у Аустралији.

Председник већа: И ови остали су били Мусимани и сада кажите ми следећу ствар исто прилике тог Хрвата не спомиње али овог Албанца спомиње и окривљени Хондо и он каже ради се о људима који нису из Коњица, који нису имали где да оду и који су дошли ту у самом логору у посебним просторијама наравно, они су остајали ту. Такође нам претходни сведок спомиње тог Албанца као изузетно бруталног човека који је долазио.

Сведок Зоран Ђорђић: Нисам чуо кога, Албанца да. Мустер Ругић значи звани Шок, по имену и презимену Албанац који је био у Југословенској народној армији приликом избијања ратних сукоба...

Председник већа: У том смислу, немојте нам, он нас за сада тако детаљно не занима, али оно што мене занима то је да Хондо Самир каже да је он ишао кући да спава, да он није учествовао у никаквим тим злочинима доћу.

Сведок Зоран Ђорђић: Хондо Самир?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Није тачно.

Председник већа: Јер је његова кућа била близу логора. И да је могао да иде да спава код своје куће, док ови као што је овај Албанац они су морали ту да остану нису имали где.

Сведок Зоран Ђорђић: Имали су они ја не спорим да он није ишао, ја не спорим то нити сам имао прилике да видим и контролишем али знам да су у почетку док су се иживљавали над нама, поготово док су жене доле биле за силовање, 54 силовања је било само за једну доћу. Ја не кажем да је он, јер не знам.

Председник већа: Не, не, причамо о Самиру.

Сведок Зоран Ђорђић: Боравили су једно одређено време у почетку док нису мало ствари јењавале, како су попуштало у закону у свему тако су они видећи шта су урадили, да ће некада доћи време за то почели су да одлазе, да пребацују се на Мусалу, да нестају и тако те ствари, али првих 30 дана константно су били ту дан и доћу.

Председник већа: Ви кажете од 01. до 20 био Хондо ту. Добро. Чекајте само да видимо.

Сведок Зоран Ђорђић: А ја за њим нисам ишао после смене да ли је ишао кући или није, нити сам имао прилику или већином су били ту у команди смештени.

Председник већа: И они који су из Коњица?

Сведок Зоран Ђорђић: И они који су из Коњица нису смели да напуштају јер ће Срби како то они кажу четници са Борачког језера да сиђу па ће ставити нас у живи штит па ће испред нас ићи на Борачко језеро, што су и покушавали.

Председник већа: Е сада реците ми овај син и отац Mrкајић Милинко и Mrкајић Слободан јел тако? Сећате се тог догађаја?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја нисам био присутан, сећам се да су доведени из шахта, јесте.

Председник већа: Кажите ми да ли ви знате ко је још био на пријавници? Да ли се сећате неког од чувара који су били на пријавници?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја се сећам двојице врло, врло добро. Али не знам да ли су Ђосићи из Грушче да ли су одозго...знам га врло добро али како није чинио злочине није ме интересовао, сад га сртнем у Коњицу понекад али не знам му име и презиме.

Председник већа: Добро. Да ли је Mrкајић Васо тај што кажете Киса, да ли је он био са вама у истом хангару?

Сведок Зоран Ђорђић: У истом хангару био.

Председник већа: Да ли је он био до краја ту или је прешао у Мусалу?

Сведок Зоран Ђорђић: Мислим да је, ја сам 17. новембра довезли друге и онда сам ја радио са доктором Булајићем размену из Челебића и из Коњица, дали су нам 320 Муслимана из Бањалуке...

Председник већа: Не, да ли је Mrкајић Васо разумете...

Сведок Зоран Ђорђић: Хоћу да вам кажем, 01.10.1994. године, до задњег дана Mrкајић био у логору, размењени су на мосту...

Председник већа: А када, да ли је био у Мусали или у Челебићу?

Сведок Зоран Ђорђић: У Челебићу, причам о Челебићу.

Председник већа: Mrкајић Васо био у Челебићу до '94?

Сведок Зоран Ђорђић: Можда је пар дана био у Мусали па поново враћен, углавном...

Председник већа: До оних последњих дана?

Сведок Зоран Ђорђић: Већи део времена је био у Челебићу.

Председник већа: Рекли сте Глигоревић Горан да вам је, или сам ја нешто погрешно разумела да ли је он вами нека фамилија или неки род или?

Сведок Зоран Ђорђић: Глигоревић Горан није, Глигоревић Максима Радован је мој зет.

Председник већа: А Радован вам је зет?

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте, од стрица ћерка удата за њега.

Председник већа: Јел он сведочио пред судом у Београду '94 године?

Сведок Зоран Ђорђић: Јел давао исказ?

Председник већа: Да, да.

Сведок Зоран Ђорђић: Не сећам се, вероватно да јесте. Већина јесте, рецимо од 700 укључујући Мусалу логор и основну школу од 700 људи доста их је давало али знаете како се то тада радило. Неко је закупио неку просторију међународни црвени крст...

Председник већа: Не, не, причам пред судом у Београду знате?

Сведок Зоран Ђорђић: Пред судом? Не. Ја да знам не, ја да знам није.

Председник већа: Добро. Да ли сте ви овако били у прилици још некада са неким да разговарате о томе да је Хондо Самир га тукао или на неки начин мучио или на неки начин лоше поступао са неким од заробљених?

Сведок Зоран Ђорђић: Па набројао сам малопре значи које сам видео.

Председник већа: Ово што сте набројали?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, Mrкајић, да, остали...

Председник већа: А да ли су вам се жалили људи?

Сведок Зоран Ђорђић: Да ли су се жалили?

Председник већа: Да. Кад сте контактирали са тим логорашима.

Сведок Зоран Ђорђић: Већина њих.

Председник већа: Да ли су се жалили и на неке друге осим ових који су осуђени, осим Хонда?

Сведок Зоран Ђорђић: Између осталог Хондо, онда који су били гори од њега, Зијад Ланџо, Кравар, Мухамед овај Делић невесињац.

Председник већа: Да ли је био можда да ли се сећате Турак или Дурак Џевад и Чома Рамир?

Сведок Зоран Ђорђић: Како?

Председник већа: Дурак Џевад и Чомар Рамир?

Сведок Зоран Ђорђић: Дурак?

Председник већа: Џевад да, и Чомар Рамир?

Сведок Зоран Ђорђић: Као стражар?

Председник већа: Да. Чомар Рамир?

Сведок Зоран Ђорђић: Не, ја се сећам Дурак Миралема који је био пратилац председника општине а тога се не сећам.

Председник већа: Добро. Претходни сведок који је био овде говорио нам је да сте ви у то време имали браду, да сте били овако доста упадљивог изгледа.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја нисам тад имао браду, ја сам отишао...

Председник већа: Пре тога.

Сведок Зоран Ђорђић: Молим?

Председник већа: Пре тога или пре...

Сведок Зоран Ђорђић: Пре тога сам носио константно 7-8 година браду, нисам се никако бријао, само штуцовао, после изласка из Југословенске народне армије до дана пада Брадине 26. маја сам се обријао навече, 27., 28. ухваћен и да сам ухваћен са брадом било би ми као и Глигоревићу кога су заклали на Галовици код контејнера...

Председник већа: Добро. Кажите ми је ли ваш отац био ту у Челебићу?

Сведок Зоран Ђорђић: Мој отац био преко пута кад мене туку све је гледао, кад туку њега ја гледам...

Председник већа: Исто сте били у хангару шестици?

Сведок Зоран Ђорђић: У истом хангару шестици, ја на овој страни он преко пута мене, а мајка кад су нас тукли чула је јецај наш...

Председник већа: Питам вас због тога што је претходни сведок рекао да сте ви и отац међусобно један другога пријављивали рецимо за неко оружје и остало.

Сведок Зоран Ђорђић: Не. То је Глигоревић Петко и његов зет.

Председник већа: А он је помешао вас?

Сведок Зоран Ђорђић: Глигоревић Петко је рекао кад су га питали зета где је пушка, оставио сам код пунца. Где је пунац? Дао сам је зету. Нема везе с тим.

Председник већа: Добро. Значи овако, мораћу да вас питам за ове догађаје у оптужници, овај 29. мај смо разјаснили, затим ову ситуацију са тиме да ви клечите, да ставите руке иза врата и онда ми кажете да вас је ту тукао тако бар пише код нас у оптужници, Ходно Самир кундаком пушке и ногама, Шпаго Енид звани Бравар, овде пише Енид.

Сведок Зоран Ђорђић: Шпаго мислим да је Един.

Председник већа: Един. Добро, електрични кабл јел?

Сведок Зоран Ђорђић: Јесте, који има на врху свезан чвор тако да кад се превије преко леђа да боље удара.

Председник већа: Свезани чвор, затим Зенга бејзбол палица, Чамцић Кемал кундак полуаутоматске пушке и тако даље, па сте ви ту изгубили свест, и о овом догађају причао је и сведок Глигоревић у неком другом поступку али је овај то описивао да је све то радио углавном овај Ланџо звани Зенга, описивао ту ситуацију са каблом, али никде није споменуо Хондо Самира, па вам ја то у том смислу предочавам.

Сведок Зоран Ђорђић: Па знате како, кад се изводи вани никад нису изводили групно по двојицу-тројицу. Изведу мене, туку ме једни, изведу другог туку га други, ови се одмарaju и све тако укруг.

Председник већа: Колико пута су вас отприлике изводили?

Сведок Зоран Ђорђић: Молим?

Председник већа: Колико пута су вас изводили?

Сведок Зоран Ђорђић: Нема броја.

Председник већа: Сваке ноћи? Сваке друге?

Сведок Зоран Ђорђић: Значи сад кад би ми дали пола Београда да кажем, значи ту нема броја.

Председник већа: Добро. Затим ову ситуацију са склековима у коме ви радите склекове па у напону тог склека вас Хондо Самир и Зенга врховима војничких чизама шутирају, каже овде ударају по грудима, о овоме прича и Живак Желько ја вам предочавам да он каже да је то радио Ланџо а не Хондо, то шутирање.

Сведок Зоран Ђорђић: Кад су мене тукли или њега?

Председник већа: Не, не, за вас.

Сведок Зоран Ђорђић: То су плаћени сведоци које користе преко Кульанин Митра гостионичара из Шапца, Живак Желько, Ђорђић Драган и бићете, имаћете још из Коњица...

Председник већа: Они су плаћени? Добро. Драган Ђорђић такође кажете?

Сведок Зоран Ђорђић: Кум Кульанин Митра да. Дајте ми само још једног следећег који нема везе са Кульанином.

Председник већа: А ко све има везе са Кульанином?

Сведок Зоран Ђорђић: Живак Жељко, сведок којег је ангажовала његова сестра живи у Бијељини, кућа до куће, Живак Жељко је мене звао отприлике, каже Звонко шта да радим, дословце, извињавам се на изразу, сестра његова је дошла да сведочи, ја кажем шта мене то питаш, сведочиш, јел' си био у логору, јесам, је ли био Самир Хондо, јесте, па водио нас једном да цепамо дрва, дао нам цигаре, направио кафу, то је олакшавајућа околност, ти то кажи, а што се тиче онога што су мени радили нити хоћу нити желим да кријем било кога.

Председник већа: А Драган Ђорђић?

Сведок Зоран Ђорђић: Драган Ђорђић исто то покушавају да помогну Хонди, ја немам против ништа.

Председник већа: Па како да му помогну?

Сведок Зоран Ђорђић: Па да кажу сви који кажу сведоци да је почињено кривично дело ратног злочина над њима, они ће покушати да то демантују.

Председник већа: Добро. Да ли сте Ви били у прилици да видите да је неко тукао Mrкајић Бору?

Сведок Зоран Ђорђић: Mrкајић Бору? Па ја мислим он је био у „Деветки“ да се сећам једанпут кад су га извели вани, Зенга га је прозвао, ко је био вани.

Председник већа: Ви сте то гледали?

Сведок Зоран Ђорђић: Њега је Зенга прозвао вани.

Председник већа: Да ли сте гледали како га је тукао?

Сведок Зоран Ђорђић: Кад га је прозвао да, пошто га прозове унутра.

Председник већа: Кажите нам онда неко ко је гледао како Вас туку?

Сведок Зоран Ђорђић: Како мене туку?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Набројао сам малочас Глигоревић Максима Радован, Ђорђић Страхиње Бранислав, Ђорђић Лазара Велимир, Mrшић Радован, Куљанин Сретка Драган, Mrкајић Момир Страхиње.

Председник већа: Онда сам ја то нешто помешала та сва имена. Затим, реците ми Стојановић Милорада познајете?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Да ли сте били у прилици да видите нешто шта се са њим дешава, је ли он био исто у „Шестици“?

Сведок Зоран Ђорђић: Мислим да није био у „Шестици“, да су они то једно суседно село Брђани код нас где је био командир Рамић Драган па су њих дотјерили у круг касарне „Шестице“ тамо отприлике колико смо чули по причи касније са неким комбијем били, па су ту истоварали, премлатили, пребили, па су их одвукли, ја мислим на Мусалу.

Председник већа: То сте чули? Је ли он био, до кад је он био ту не знате, кад је доведен, кад је пало то село? Е, сад кажите ми још за неки шахт да ли сте чули, затварање у шахт?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Да ли сте то присуствовали томе или?

Сведок Зоран Ђорђић: Нисам присуствовао ниједанпут, јесам кад сам правио „Реноа 4“ једно возило, кад су их повели, али нисам знао где их воде и одједанпут то је ливада велика, одједанпут су људи нестали, само је стражар остао, мени није било јасно шта урадише, њих су затворили у тај шахт, онај је био далеко пошто сам ја правио возило под надстрешницом, нисам знао, тек смо касније сазнали кад оду да неког из „Деветке“ доводе у тај шахт.

Председник већа: Да ли сте ви били сваког дана су вас водили да радите, Ви сте били сваког дана радно ангажовани?

Сведок Зоран Ђорђић: Па рецимо први период док нисам мало приздравио, почeo да се крећем, касније да, некоме се поквари ауто, некоме пукне гума, они су господа, ми мењамо гуму, радимо, чистимо, перемо и тако претежно.

Председник већа: Је ли су сви тако све заробљенике су водили на рад?

Сведок Зоран Ђорђић: Па од процентуално говорећи више од 50%, неко носи храну на линију, неко прави ту, неко чисти круг, неко изађе вани мете код пријавници, неко чисти.

Председник већа: Добро, питам само, значи 50% су водили? По чему се правила та разлика кога воде, кога не воде?

Сведок Зоран Ђорђић: Па некад су чак и питали добровољце ко хоће да се јави, да изађу, ако неком досади, значи било је људи који нису по 5 месеци, 4, 3 изашли вани и видели сунце, па мало да нешто раде да би дошли до сунца. Значи, било је и по наредби и добровољно.

Председник већа: И овај догађај када је био Црвени крст је ли то 12. или 13. било, када је био овај догађај о коме Ви причате?

Сведок Зоран Ђорђић: Знам да је половина августа била кад су дошли, значи немогуће је знати тачан датум, нисмо имали сата, нисмо имали календара, ништа, знамо отприлике у пар дана доле, горе и по сунцу време смо гледали где се сунце налази или упитамо неког од стражара ако хоће да каже.

Председник већа: Значи, и то је тај догађај то је овај који сте описали да се ослоните на метални зид тај са батинама када је био окривљени Хондо, тако је то нама описано?

Сведок Зоран Ђорђић: Причате о 13. августу?

Председник већа: Да, да.

Сведок Зоран Ђорђић: То је било прије, то је непосредно.

Председник већа: Пре чега?

Сведок Зоран Ђорђић: Је ли причате о 13. августу, нисам Вас разумео?

Председник већа: Да, да о 13.

Сведок Зоран Ђорђић: Да сам држао.

Председник већа: Не, ја питам, значи нама, питам Вас догађај који је нама описан да се десио 13. августа, да је то било после посете Црвеног крста и да је тада у тој ситуацији сте Ви били заједно са још неким другим људима итд., постројени уз зид метални, лицем окренути према зиду и да су вас тада тукли разни стражари, међу којима је и овде окривљени?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, једно, прву туру смо сви седели, руке за врат, друга тура смо устали.

Председник већа: Је ли то било тада 13. августа и тај метални зид?

Сведок Зоран Ђорђић: Датум не знам, знам да је тада било после доласка, после одласка Црвеног крста зато што смо тражили да излазимо на територију српску па су они то пермутовали да хоћемо опет да пуцамо на њих, да се боримо и тако глупости разне.

Председник већа: Добро. И сад још да Вас питам да у овом поступку о коме је бранилац причао у Босни Ви нисте спомињали Хондо Самира због чега?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја не спомињем данас и Матић Есу Макарону који је осуђен 11. новембра на 15 година затвора.

Председник већа: Добро, он је сада осуђен, него ови други који нису осуђени, је ли има још неко?

Сведок Зоран Ђорђић: Значи, ако се ради о Матић Мирадему, значи базира се прича на Матић Мирадему, ја почнем да причам изокола као што господин тужилац каже то нас не интересује дајте то, али је то истина.

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: Нема разлога да га заборављам и да га.

Председник већа: Ви знате да он каже да сте од њега више пута тражили новац или једном, небитно, да сте тражили новац и претили да ћете га пријавити уколико Вам не плати?

Сведок Зоран Ђорђић: Ноторна лаж.

Председник већа: То није тачно. То предочавамо одбрану. И такође да је постојао неки инцидент на слави поводом тог његове сестре која је муслиманка?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја то не бих назвао инцидент, ми смо били на слави.

Председник већа: Примедбе неке?

Сведок Зоран Ђорђић: Код Куљанина Митра, то је тај човек који ради за њих, који сви сведоци долазе преко њега, то ће се доказати на крају, то се доказало у Босни и Херцеговини, Самир Хондо је долазио у суд у БиХ, да сам му ја тражио паре, Џакић Мухамед који је силовао Гордану Вујичић тражио сам паре.

Председник већа: Чекајте сад. Значи, питам Вас.

Сведок Зоран Ђорђић: На слави?

Председник већа: На славу?

Сведок Зоран Ђорђић: На слави седи зет.

Председник већа: Не морате све, је ли било ту неких провокација, ето то је то?

Сведок Зоран Ђорђић: Провокација, ја сам само казао истину, не могу с тобом да седим, твој брат је тукао Србина у логору, ти си сад на крсној слави, с опроштењем и ту славу и тај хлеб и колач где ти седиш. Значи, нисам могао ићи с њим.

Председник већа: Овој сестри која је била гост код Куљанин?

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутно која је негирала, те није био стражар, те је био пар дана, те моја мајка је Србе спашавала, моја мајка је Србе водила у кућу, све то стоји, ја не негирам, али то ко је мене тукао доле видео био стражар или је био данас тучен можда да нам даје храну или да нам пере зубе, убијали, пребијали, силовали, радили шта су хтели, што је дошло такво време да се сад правда ја разумем.

Председник већа: Да ли се познајете ви од раније, од пре овога логора са Самиром Хондом?

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутно.

Председник већа: Добро, одакле?

Сведок Зоран Ђорђић: Из Коњица из места рођења његовог и мог боравка.

Председник већа: А знате где је радио где сте Ви радили?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја сам ишао у школу 4 године доле и радио мало у Игману на производњи муниције и касније у Сарајево, знамо се врло добро, из виђења, и друштва и.

Председник већа: Да ли сте приликом сакупљања података у Савезу логораши дошли до податка о томе да је постојао још неко са презименом Хондо међу стражарима у логорима?

Сведок Зоран Ђорђић: Један једини Хондо чини ми се...Самир да је био стражар у Челебићу у логору је он а у Мусали не знам, могуће је, у Челебићу где сам ја био само он.

Председник већа: Он нам каже да је у Мусали био Хондо Омер.

Сведок Зоран Ђорђић: Хондо Омер на Мусали? Ја сам управо то казао, у Челебићу не, само он и он, а у Мусали знам да је био један, не знам му име.

Председник већа: Е сад да видимо да ли окривљени има нешто да Вас пита? Немате? Имате? Изволите. Дођите овде, укључите микрофон.

Опт. Самир Хондо: Добар дан часни суде. Ја бих само прво на почетку своје одбране да кажем да ја тражим полиграф од овог часног суда да ми дозволи полиграф да сам ја имао суочење са наводно оштећеним Зораном Ђорђићем да видимо ко прича истину, ко неистину и да питам само Зорана неке ствари, значи Зоран кад је дошао, кад је доведен у логор Челебић уопште нисам био присутан 29. као што је он навео маја, да сам ја био у шпалиру стражара није тачно, значи никад тог человека нисам му ружну реч рекао, никад му нисам, могао сам га у очи погледати вазда.

Председник већа: Овако ћемо, хајде питајте, Ви њему постављате питања, па онда можете све то у очи да му кажете.

Опт. Самир Хондо: Да, де ми реци молим те Зоране значи ти кад си, гледам те у очи, чиста образа.

Сведок Зоран Ђорђић: Ти си укаљао одавно образ.

Опт. Самир Хондо: Не дао бог никад нисам укаљао нити ћу га укаљати, има полиграф па ћемо ја и ти stati на полиграф па да видимо ко истину прича а ко неистину.

Председник већа: Чекајте, причајте у микрофон.

Опт. Самир Хондо: Ти као што у својим изјавама кажеш да си доведен 29. маја 1992. године у логор Челебиће.

Председник већа: А да Вам кажем, рекао је онда 29. маја нисте били ту, рекао је.

Опт. Самир Хондо: Значи, да сам ја био у том шпалиру стражара где си ти претучен од мене то није истина Зоране, то је једна неистина зато што те нисам никад дохватио. Постоје људи који су били у хангару број 6, у хангару број 6 који је био Живак Жељко, који је био Ђорђић Драган, који су били још остали.

Сведок Зоран Ђорђић: Ко још, само наброј још двојицу.

Председник већа: Чекајте, немојте тако.

Опт. Самир Хондо: Ја прво и прво.

Сведок Зоран Ђорђић: То су твоји људи.

Председник већа: Сачекајте.

Опт. Самир Хондо: Ја Зоране прво и прво.

Председник већа: Ђорђићу, да вам кажем, сачекајте питање.

Опт. Самир Хондо: Ја причам истину.

Сведок Зоран Ђорђић: Није ово питање ово је.

Председник већа: Немојте ништа говорити, окривљени молим вас сада поставите питање.

Опт. Самир Хондо: Значи Зоране, ја причам истину, ја нисам улазио никад у хангар, нити сам икад пришо ти, нити сам ти икад ружну ријеч рекао Зоране, а ти си моју сестру код Куљана Митра називао да је Балинкура, ја теби никад у животу, у изјавама, овде говорио да сам те ја називао да си ти четник, никад Зоране. Значи ја тако нисам васпитан.

Сведок Зоран Ђорђић: Дај ми питање, дај ми питање, за мене су Муслимани који су ми запалили кући Балије биле и остале до краја живота.

Председник већа: Слушајте ме.

Опт. Самир Хондо: Стани Зоране.

Сведок Зоран Ђорђић: Значи и ти и сви остали.

Опт. Самир Хондо: Зоране стани.

Сведок Зоран Ђорђић: Дај ми питање.

Опт. Самир Хондо: Кад сам радио на портирници.

Председник већа: Чекајте, онда ћу да констатујем да се ви на овај начин суочавате. Дакле, да ли имате питање.

Сведок Зоран Ђорђић: Дајте ми питање.

Председник већа: Молим вас оштећени да ме не прекидате.

Опт. Самир Хондо: Кад сам радио на пријавници Зоране, твоја супруга је долазила.

Председник већа: Оптужени Хондо.

Опт. Самир Хондо: Твоја супруга кад је долазила, кад сам ти дозволио да.

Председник већа: Оптужени.

Опт. Самир Хондо: Молим?

Председник већа: Полако. Значи ако желите да се суочите то може али ако желите да поставите неко питање питајте да ли си ме видео, да ли сам ово и тако даље, то је то питање, а онда можемо да одредимо суочење.

Опт. Самир Хондо: Значи ти Зоране, кад си дошао из Америке где си живио по повратку из Америке код кога си живио и где си провео, код кога си радио и живио, где си живио кад си се вратио из Америке?

Сведок Зоран Ђорђић: По повратку из Америке?

Опт. Самир Хондо: Да, код кога си живио?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Опт. Самир Хондо: Не, није тачно.

Сведок Зоран Ђорђић: Био повремено.

Опт. Самир Хондо: Ти [REDACTED]

Сведок Зоран Ђорђић: Живети значи живети константно бити или повремено.

Опт. Самир Хондо: [REDACTED], [REDACTED]

Председник већа: Питајте га онда да ли си био, чекајте, питајте да ли си био код Кульанин Митра?

Сведок Зоран Ђорђић: Немој мешати кад сам ја радио '95. – '96. и сад питаш повратак из Америке, ја сам се вратио '98.-'99. а ја сам радио у том ресторану '95, '96. и пола '97. до 26.08. до одласка у Америку.

Опт. Самир Хондо: Где си радио?

Сведок Зоран Ђорђић: У Шапцу у ресторану.

Опт. Самир Хондо: Код Миће?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Опт. Самир Хондо: Довео јипа МЛ-а где си ти лично сједио ту, где је мој зет долазио Зеленовић Ненад, где је долазила Зеленовић.

Сведок Зоран Ђорђић: Немам појма, јел причаш прије одласка у Америку или повратку?

Опт. Самир Хондо: После, после повратка твог.

Сведок Зоран Ђорђић: После повратка?

Опт. Самир Хондо: Да, после повратка.

Сведок Зоран Ђорђић: Био гост као и сви, као и ти.

Опт. Самир Хондо: Ти био гост?

Сведок Зоран Ђорђић: Исто као и ти.

Опт. Самир Хондо: Хајмо онда ове сведоке, хајмо Ленку довести, хајмо Биљу довести, хајмо довести сведоке.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја стварно не знам јел питање или шта.

Опт. Самир Хондо: Па питам.

Сведок Зоран Ђорђић: Питајте ме, био сам у Шапцу и повремено долазио.

Опт. Самир Хондо: Живио у Шапцу?

Сведок Зоран Ђорђић: Да, живио не.

Опт. Самир Хондо: Живо да, има свједоци.

Председник већа: Пазите овако, ништа неће моћи да се скине транскрипт ако причате у глас, то је потпуно немогуће.

Опт. Самир Хондо: Добро. Значи.

Председник већа: Он вас пита да ли сте били после Америке код тог Кульјанин Митра? Ви кажете.

Сведок Зоран Ђорђић: Повремено да, свраћао пошто је то ресторан.

Председник већа: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Ресторан, то није кућа приватна, то је ресторан, то је кафана поред пута, што је нормално, свраћају сви.

Председник већа: Добро, каже да је свраћао.

Опт. Самир Хондо: А [REDACTED]

Сведок Зоран Ђорђић: Коју сам плаћо управо то причам.

Опт. Самир Хондо: Где си ту се хранио.

Председник већа: Добро, он вас пита да ли сте ту имали собу?

Сведок Зоран Ђорђић: Био, боравио и плаћао смјештај као и сви остали.

Опт. Самир Хондо: [REDACTED]

Председник већа: Чекајте сада да каже да или не. Да ли сте ви били тамо имали собу?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Опт. Самир Хондо: Да ли си био?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Да, имао је собу.

Опт. Самир Хондо: Колико времена си био?

Сведок Зоран Ђорђић: Колико времена?

Опт. Самир Хондо: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Кад сам год био из Америке долазио у пролазу сам свраћао или сам ручо или сам преспаво или сам одлазио.

Опт. Самир Хондо: А да ли сам ја долазио са својим зетом Зеленовић Ненадом, Зеленовић Мајдом и долазио ту где сам с тобом лично сједио, где сам се с тобом лично поздравио, да смо зет и ја једно јутро кад смо дошли да идемо у Србију да товаримо паприку на југ Србије у Краљево, јесмо ли свратили с камионом ја и мој зет где сам се с тобом руковао, кад си сједио за столом и доручковао и ту био Митар на улазу где сам „здраво Зоране, здраво“, значи да ли је то било Зоране тако, причај истину Зоране.

Сведок Зоран Ђорђић: Што си осто на паркингу кад ти је сестра ушла.

Опт. Самир Хондо: Ја осто на паркингу Зоране?

Сведок Зоран Ђорђић: Ти осто на паркингу.

Председник већа: Добро, да ли сте се поздрављали?

Опт. Самир Хондо: Де ми реци Зоране.

Сведок Зоран Ђорђић: И онда газда каже не може, ти, Хондо.

Опт. Самир Хондо: А де ми реци Зоране, ти у својим изјавама наводиш да смо се ја и ти сусретали у Коњицу. Није тачно.

Сведок Зоран Ђорђић: Десет пута сам ја тебе видио преко моста.

Опт. Самир Хондо: Никад се ја и ти Зоране нисмо сусрели у Коњицу никад у животу, значи могу тврдити полиграф да видимо да постави та питања да ли смо се ја и ти сусретали у Коњицу икада. Мој сусрет и твој сусрет Зоране знаш да је био Зоране мој и твој сусрет? Ти кад си дошо са Кульанин Митром 2009. године у јесен са Кульанин, кад си зазвонио на врата.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја?

Опт. Самир Хондо: Да. Нисам ја, кад си зазвонио на врата ти и Кульанин Митар кад сте дошли у породичну кућу код мага зета у Бијељини.

Сведок Зоран Ђорђић: Има ли ико сем тих.

Опт. Самир Хондо: Светозара Ђоровића код МУП-а, код МУП-а, [REDACTED]

Сведок Зоран Ђорђић: Теби је тад Нено Зеленовић кога ја познам био на капији и позвао на кафу.

Опт. Самир Хондо: Кога?

Сведок Зоран Ђорђић: На капији стајао и правио неко ауто, био караван.

Опт. Самир Хондо: Никад, није истина. Значи довешћемо свједоке, довешћемо моју сестру Зеленовић Мајду, мага зета Зеленовић Ненада, довешћемо свједока Кульанин Митра, довешћемо зетову мајку Кульанин Радмилу, довешћемо Кульанин Радмилу која жена је сједила у фотељи, која жена је чула, није жена била глупа.

Сведок Зоран Ђорђић: Има ли неко сем фамилије још?

Опт. Самир Хондо: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Има ли ико сем да није зет и мајка.

Опт. Самир Хондо: И Митар је дошо с тобом.

Сведок Зоран Ђорђић: Супер. Постави ми само питање молим те.

Опт. Самир Хондо: И кад си ти дошао Зоране.

Сведок Зоран Ђорђић: Ма дај ми само питање, јесам, нисам, ћао.

Опт. Самир Хондо: Значи, ја ти постављам питање, ти кажеш да ниси.

Сведок Зоран Ђорђић: Да ли сам улазио у кућу, позвонио на врата, не.

Опт. Самир Хондо: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Не.

Опт. Самир Хондо: Не? Добро, значи долазио и Кульанин Митар.

Председник већа: Ајдемо овако да,

Констатујемо да се на овај начин врши и суочење па да су окривљени и оштећени окренути лицем у лицем један другоме исказали где су се сретали, виђали и у каквим су односима били на начин евидентиран аудио-видео записом и да затим им се налаже да се суоче на околност да ли је оштећени тражио од окривљеног новац да га не би пријавио, односно претио да ће га пријавити за догађај у логору који он заиста није учинио, уколико му не плати.

Е сад ви то њему реците у лице, реците ви њему у лице то везано за то тражење новца и да ли сте га тукли или не. Њему у лице.

Опт. Самир Хондо: Значи Зоране, кад си дошао са Митром Кульанином у породичну кућу сјео си, кад је моја сестра направила кафу, значи био је ту Зеленовић Ненад, била је сестра моја Зеленовић Мајда, била је мајка од муга зета Зеленовић Радмила, кад си ти.

Сведок Зоран Ђорђић: ...био на капији....

Опт. Самир Хондо: Никад у животу, нема везе, ми ћемо их позвати да свједоче.

Сведок Зоран Ђорђић: Нормално да ће казати у твоју корист, неће у моју.

Опт. Самир Хондо: У твоју корист?

Сведок Зоран Ђорђић: У твоју корист. Зет твој шта би казо друго.

Опт. Самир Хондо: У моју корист? Па шта је то, шта сад то значи?

Сведок Зоран Ђорђић: Да сам ја позвонио на врата, знаш колко ме интересује.

Опт. Самир Хондо: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: ...паре имао прије рата ни у току рата.

Опт. Самир Хондо: Па што си ми тражио?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја ти тражио?

Опт. Самир Хондо: Пет до десет хиљада евра.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја ти тражио?

Опт. Самир Хондо: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Колико?

Опт. Самир Хондо: Од пет до десет хиљада евра што си ми тражио?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја да сам ти тражио, тражио би ти једно 50.

Опт. Самир Хондо: Да ме.

Сведок Зоран Ђорђић: И опет бих те пријавио.

Опт. Самир Хондо: Па што ме ниси Зоране пријавио кад си се повратио из Америке, што ме ниси пријавио 2009. кад си Зоране био на суђењу Мацију Есаду, што ме ниси тада пријавио?

Сведок Зоран Ђорђић: Како мислиш да сам?

Опт. Самир Хондо: Знаш шта је реко за тебе господин који ради у крим.полицији у Сарајеву у СИП-и Мијовић Новак, знаш шта је реко кад сам ја даво изјаву своју и мој зет Зеленовић Ненад, знаш шта су за тебе рекли?

Сведок Зоран Ђорђић: Још треба бити Кульанин Митар.

Опт. Самир Хондо: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Још је требо бити Кульанин Митар.

Опт. Самир Хондо: Није требо Митар уопште да буде, значи само смо ја и он позвани, нисмо навели Кульанин Митра, Зоране, ми смо само навели да сам ја био ту и мој зет, Митар је био ту после, после смо га навели.

Сведок Зоран Ђорђић: Небитно.

Опт. Самир Хондо: Кад смо давали изјаву.

Сведок Зоран Ђорђић: Ја.

Опт. Самир Хондо: Знаш шта је реко господин Мијовић за тебе и Хргота Гордан, Мијовић је то реко значи што ти је год, јер си ти нон-стоп у сарадњи био са Мијовић Новаком пошто је он радио.

Сведок Зоран Ђорђић: 17 Турака је осуђено у БиХ због тога.

Опт. Самир Хондо: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: 17 Турака је осуђено за ратни злочин само за Коњиц.

Председник већа: Замолила сам вас да водите рачуна о речнику.

Сведок Зоран Ђорђић: Пардон, припадник Армије БиХ, Муслимана.

Опт. Самир Хондо: Добро, ја сам Турак нема везе, ти ме називај, ја тебе никад у животу нисам назвао ни да си четник, ни ово, ни оно, ја те третирам као Србина православца.

Сведок Зоран Ђорђић: Мазио си ме у логору, доносио ми чај и, бежи бре џукело једна.

Опт. Самир Хондо: Никад те у животу нисам, нисам ти чвоку опалио. Џукелом ме називаш, хвала ти, нисам ти никад чвоку опалио.

Председник већа: Шта је?

Опт. Самир Хондо: Фала ти, велика ти фала.

Председник већа: Чекајте молим вас, шта је било? Нисам заиста.

Адв.Славиша Продановић: Рекао је џукела па он.

Председник већа: Ко је рекао, шта сте рекли?

Опт. Самир Хондо: Џукела, да сам ја џукела.

Председник већа: Седите мало, седите мало. Искључите микрофон.

Опт. Самир Хондо: Ја ћу ићи на крај свијета али ћу доказати своју невиност, на крај свијета Зоране, кад ти ја кажем, да те нисам дохватио, у животу чвоку ти нисам опалио, има изјаве те.

Председник већа: Искључите микрофон.

Сведок Зоран Ђорђић: Има свједока, нисам ја сам.

Председник већа: Искључите микрофон молим вас оштећени.

Сведок Зоран Ђорђић: И ја да искључим.

Председник већа: Немојте галамити.

У смислу члана 370 ЗКП-а председник већа опомиње оштећеног Ђорђића Зорана...

Сведок Зоран Ђорђић: Извињавам се, револт је револт. Човек који те тукао, гледаш га у очи...

Председник већа: Слушајте, ја диктирам записник. У чему је проблем? Да ли Ви можете да саслушате записник?

Сведок Зоран Ђорђић: Може.

Председник већа:

Опомиње оштећеног Ђорђића Зорана да не нарушава ред, да се са дужним поштовањем опходи са судом и странкама, и да се повинује наредбама председника већа, и то тако што за мусиманску војску и Мусимане неће користити израз – Турци, да не прекида председника већа, да не лупа у пулт који се налази испред њега, током излагања, јер ће у супротном бити новчано кажњен, па председник већа констатује да се приликом суочења оштећени обратио окривљеном речју – цукело.

Значи, сада ћемо завршити суочење и Ви ћете водити рачуна о овоме. Следеће Вам је новчана казна. Окрените се, молим Вас, ка окривљеном, укључите микрофон, гледајте га у очи. Окривљени, држите се онога о чему се суочавамо, то су две ствари – тукли сте га или га нисте тукли...

Опт.Хондо Самир: Никада га у животу, часни суде...

Председник већа: То ћете рећи њему – тукао си ме, ниси ме тукао, то је прво. И друго – тражио си од мене паре, или ниси тражио. И то је то.

Опт.Хондо Самир: Значи, часни суде, могу човека у очи вазда погледати и рећи му у очи да га никада нисам у животу дохватио, као што је он навео у својим изјавама да сам га ја тукао. То је једна, то је лаж. То је једна неистина његова, где сву ту причу, ове изјаве је све измислио лично он. Значи, ове све сведоке које је он навео, које је лично навео тамо...

Председник већа: Њему реците – да ли си ме тукао, или ме ниси тукао?

Опт.Хондо Самир: Значи, када си навео у фебруару месецу, моју си слику носио, када си дошао у породичну кућу код мага зета и моје сестре, јел` је у твоме мобилном телефону била моја лична карта. И значи та лична карта, и дан, данас, Зоране, је овде, где сам ја, када сам ја ухапшен, значи нисам је ни мјењао, нормално, то је СИП-ова лична карта, где си показао слику на свом мобилном телефону, где си рекао – ја радим за СИП-у, ја радим за Тужилаштво у Босни и Херцеговини, да радиш за ББА, да радиш за ово, да радиш за оно, где сам ја теби рекао – Зоране, слободно ме пријави Тужилаштву Босне и Херцеговине, ја стојим иза тога, ја јесам био стражар у логору Челебића, ја немам шта да кријем, Зоране. Значи, никада те у животу своме нисам дохватио, то могу да тврдим пред цијелим свијетом...

Сведок Зоран Ђорђић: Дохватио ниси, али јеси тукао.

Опт.Хондо Самир: Никад те у животу дохватио...

Сведок Зоран Ђорђић: Јеси...

Опт.Хондо Самир: И када си навео да је покојни Климент Желько, са којим сам ја десет година живота провео, са мојом сестром Мајдом је био као рођени брат, са мојом сестром...

Сведок Зоран Ђорђић: Такви су радили, који су знали...

Опт.Хондо Самир: Који је долазио, у моју кућу је долазио годинама, у моју кућу, Клиmenta. А знаш шта си још Зоране урадио, као што сам чуо од Клиmenta Раденка, од покојног Желька Клиmente, да си му тражио двадесет хиљада евра да га ти браниш, да га је Падаловић убио. Тада Падаловић што је убио Клиmenta, покојног Желька. Значи можемо зовнути Клиmenta Раденка, да позовемо человека, да си му узео пет хиљада евра од њега. Тражили су му двадесет хиљада евра. Зовнућемо ми Раденка који живи у Љубињу. Раденко је живео у Новом Саду, знам ја Раденка боље него ти. Ја сам код Раденка радио десет година као конобар, ба.

Сведок Зоран Ђорђић: Што му ниси спасио брата да га не убију.

Опт.Хондо Самир: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Што ниси спасио Желька, да га не убију.

Опт.Хондо Самир: Ја Желька спасио, мене је Желька и дан данас жао, то ти ја гарантујем животом својим (кроз плач).

Сведок Зоран Ђорђић: Касно плачеш. Све ја то знам, касно плачеш.

Опт.Хондо Самир: Ја касно плачем? Ја? Мени Жеља, ја сам Желька убациво...

Сведок Зоран Ђорђић: Сви сте знали то јутро када је телевизија дошла. Желько је стајао...

Председник већа: Уопште не причамо сада о том Клиmenta Жельку. Разумете, жао ми је, али о томе не причамо. Дакле, да ли сте га тукли, или не?

Опт.Хондо Самир: Ја нисам био када је покојни Желько убијен, јер сам ја био кући, и када сам дошао тај дан на смијену у неких осам сати ујутру, мени су рекли да је Желько покојни убијен. А ја сам са Жельком провео више времена, провео сам са човеком десет година, где сам радио са њим.

Председник већа: Окривљени, реците му колико сте били у логору. Оно што сте нама рекли – колико су биле Ваше смене, када сте отишли, када сте дошли, и тако даље. А Ви њему реците – виђао сам те, и тако даље.

Опт.Хондо Самир: Као што је навео значи Зоран, да је био у хангару број 6, где је био присутан Драган Ђорђић, где је био присутан Живак, Живак Желько, где су били остали присутни с тобом, значи, који су били близу тебе, један другога. А довешћу те сутра, Зоране, сведоке, да кажу истину. Да ли сам ја улазио, Зоране, у хангар? Јесам ли те икада тукао, Зоране? Да ли сам те икад...

Сведок Зоран Ђорђић: Да, јеси.

Опт.Хондо Самир: Ја те тукао?

Сведок Зоран Ђорђић: Јеси.

Опт.Хондо Самир: Неистину причаш Зоране. Значи, Зоране неистину причаш.

Сведок Зоран Ђорђић: Твоје је да се браниш, разумљиво.

Опт.Хондо Самир: Ти си петнаест пута ишао у Тужилаштво Босне и Херцеговине да свједочиш за овога, за онога, за онога. Ти си тужио, ти био одбрана Мацићу Есаду, значи гдје сам ја дао код тужитељице Јукић Сање изјаву своју, где сам ја био одбрана тужитељства.

Председник већа: Речите му када сте Ви дошли и какве су Ваше смене биле. А Ви њему речите када сте га видели, и то је то.

Опт.Хондо Самир: Значи, часни суде, мој долазак, када сам ја дошао крајем јуна, ја сам Зорана видио тада пошто му је супруга дошла на пријавници, ја сам тада радио, и пошто му је Хазим Делић дозволио да му супруга дође...

Сведок Зоран Ђорђић: Који месец, који дан?

Опт.Хондо Самир: Крајем јуна, 25.јуна си изашао када ти је супруга дошла да...

Сведок Зоран Ђорђић: 25.јуна?

Опт.Хондо Самир: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Немој да говориш неистину. 25.јуна, ко је пришао логору, капији, од жена - био је убијен.

Опт.Хондо Самир: 25.јуна...

Сведок Зоран Ђорђић: Тек сте се мало лангали када је међународни Црвени крст дошао и евидентирао нас Србе, тад нисте убијали.

Опт.Хондо Самир: Причаши неистину Зоране.

Сведок Зоран Ђорђић: Моја жена, моја мајка је била за дводесет долара...

Опт.Хондо Самир: Твоја супруга је долазила Зоране крајем јуна...

Сведок Зоран Ђорђић: Ако си ме питао, дозволи да ти одговорим.

Опт.Хондо Самир: Слободно.

Сведок Зоран Ђорђић: Је л' ти знаш да је моја мајка ту била?

Опт.Хондо Самир: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Је ли знаш да је моја мајка са Гроздом Лазином била ту, и са Милом Ковачевић?

Опт.Хондо Самир: Немам појма.

Сведок Зоран Ђорђић: Како немаш, када си био на пријавници?

Опт.Хондо Самир: Да, не знам.

Сведок Зоран Ђорђић: Како не знаш? Ће су жене биле затворене?

Опт.Хондо Самир: Не знам Зоране...

Сведок Зоран Ђорђић: Ће су жене биле затворене?

Опт.Хондо Самир: Биле су у просторији пријавнице, значи Зоране.

Председник већа: Слушајте ме оштећени, не суочавате се уопште на то. Он Вама каже да је Ваша жена била, не причамо уопште о Вашој мајци.

Сведок Зоран Ђорђић: Моја жена није могла бити, нити је била у јуну месецу.

Председник већа: То је то, Ви кажете није тачно...

Сведок Зоран Ђорђић: У јуну месецу прићи неко стражи?

Опт.Хондо Самир: У јуну месецу није супруга долазила. Знаш кад је...

Сведок Зоран Ђорђић: Бежи бре. Знаш кад је?

Опт.Хондо Самир: Зоране, болан, причаш неистину...

Сведок Зоран Ђорђић: Крајем јула почетком августа.

Председник већа: Слушајате ме – бре је такође ружна реч.

Опт.Хондо Самир: Молим?

Председник већа: Рекла сам – бре је ружна реч, а малопре сте то рекли.

Опт.Хондо Самир: Бре?

Председник већа: Да.

Опт.Хондо Самир: Нисам приметио.

Председник већа: Рекли сте то малопре. Хајде да наставимо.

Опт.Хондо Самир: Значи, Зоране, никада те у животу..., то сам у породичној кући свога зета у Бијељини, када је био присутан Куљанин Митар, Зеленовић Ненад, да ти нисам никад чвоку опалио, да си ти рекао..., немам шта да ти кажем, али си ти због својих интереса, због својих циљева тражио од људи новац. Значи, где имају изјаве разних свједока да си ти тражио новац. Од многих сведока си ти тражио новац.

Сведок Зоран Ђорђић: Супер, супер, ти си у праву, само ти четири који раде за вас.

Опт.Хондо Самир: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Само ти, Ђорђић Драган, Живак Желько, Куљанин Митар и...

Опт.Хондо Самир: Хајде ми реци Зоране, молим те, ја нити сам био када је покојни Куљанин убијен, нити сам био у томе логору тада када га је Батић тај убио, ддвадесет и којег, немам појма када је тај био Батић...

Сведок Зоран Ђорђић: 21.јула...

Опт.Хондо Самир: Када је био Бајрам. Значи, када је био Бајрам ја уопште нисам био у томе, саслушај ме, ако можеш да ме саслушаш.

Сведок Зоран Ђорђић: Слушам те апсолутно пажљиво.

Опт.Хондо Самир: Значи, уопште нисам био у том логору када је убијен Куљанин Цобе. Значи Ђорђића Драгана, то је Шура, је ли тако, Шура. Значи, зар би неко дошао неко из Шведске..., шта сам ја Ђорђићу Драгану, а Шура му убијен у логору Челебиће. Шта сам ја Ђорђићу Драгану? Је л` то ја имам сто хиљада евра да платим Ђорђића Зорана да ме овде...да ме ослободи, је ли?

Сведок Зоран Ђорђић: Што се ти петљаш у убиство Куљанин Милорада званог Чобе, када немаш везе са тим?

Опт.Хондо Самир: Ја се петљам?

Сведок Зоран Ђорђић: Човек је осуђен 11.новембра петнаест година, односно тринаест првостепена.

Опт.Хондо Самир: Ја сам преко, значи био ми адвокат по службеној дужности, значи навео имена који, значи ја нисам могао, Зоране, изаћи из овога притвора овде. Ја сам затворен [REDACTED], ја нисам могао давати – де ми зовни овога сведока, де овога, де овога. Значи, ја сам фино написао – молим те, тај и тај сведок, Живак Желько, Куљанин Митар, Зеленовић Ненад, Зеленовић Мајда, Ђорђић Драган. Сви ти

остали. И ове све што си оштећене ти навео, је л` си их ти лично навео, нашао си себи двојицу, тројицу, који су теби подобни. Навео си себе који си...

Сведок Зоран Ђорђић: Па ти мислиш да сам ја адвокат, или шта?

Опт.Хондо Самир: Молим?

Сведок Зоран Ђорђић: Да ја...шта ради Тужилаштво? Да сам ја Бог и батина, је ли?

Опт.Хондо Самир: Де, о чему причаш?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја навео, ја нашао?

Опт.Хондо Самир: Па, ти си изјавио у изјавама да Тужилаштво БиХ...

Сведок Зоран Ђорђић: Ја опет очекујем питање – да ли сам, - јесам, нисам. Ти причаш причу...

Председник већа: Не зnam шта очекујете, али ово је било суочење. Овако смо то завршили.

Опт.Хондо Самир: Значи, Зоране само да ти још једно питање поставим.

Председник већа: Хајде питање, али лепо питање, не овако да...

Опт.Хондо Самир: Зар би тај Ђорђић Драган са којим се ти...

Сведок Зоран Ђорђић: Што питаш мене за Ђорђић Драгана. Питај ме директно за мене...

Председник већа: Чекајте, да саслушате питање.

Сведок Зоран Ђорђић: Па, пита ме за другог човека, откуд ја зnam.

Опт.Хондо Самир: Значи, могу да тврдим пред цијелим свијетом да те никад нисам дохватио, да ти никад нисам чвоку опалио. Ово је чист образ, Зоране. Кад ти кажем, суочићу се с' тобом где год хоћеш, полиграф где год има, суочићу се с тобом у очи, психијатара ћemo сто довест', Зоране, с' тобом ћу се суочити, и гледаћу те у очи и дан и ноћ, да те никад у животу нисам дохватио. Све су ове изјаве што си ово..., све ово у оптужници што стоји, ово је све нетачно, Зоране, што се тиче тебе, и Стојановића, и да сам икада затворио човека у шахт - то није истина. Ко што остали ови сведоци су навели, а ово је све неистина.

Сведок Зоран Ђорђић: А шта имам ја са остатима? Значи, и остали лажу?

Опт. Самир Хондо: Ти си те наговорио, носио моју слику и наговарао људе, зnam ја шта си ти радио, зnam ја тебе врло добро.

Председник већа: Шта Ви кажете да то није истина?

Сведок Зоран Ђорђић: Апсолутна лаж, измишљотина која траје већ годинама од стране њега и његове власти.

Председник већа: Имате ли Ви још неко питање?

Опт. Самир Хондо: Ништа часни суде.

Председник већа: Онда се вратите на место молим Вас, потпуно сте се узнемирили и Ви исто. Да ли Ви имате још нешто да кажете?

Сведок Зоран Ђорђић: Ја могу само да кажем једну ствар. Сви ти стражари који су били у Челебићу у Логору, ако мислите да 2013. године докажу да су били ту да нам помогну да нас воде на купање, да нас хране, да нам дају храну, да нам помажу то је лаж, то је неистина. Општина Коњиц.

Председник већа: Ми судимо само једном, да ли имате везано за ово што Вам се десило и да ли имате одштетни захтев, имовинскоправни захтев?

Сведок Зоран Ђорђић: Све ћу тражити, значи и одштетни захтев и путне трошкове и све.

Председник већа: Добро. Да ли опредељујете одштетни захтев?

Сведок Зоран Ђорђић: Молим?

Председник већа: Одштетни захтев да ли опредељујете, висину?

Сведок Зоран Ђорђић: Висину новца?

Председник већа: Да.

Сведок Зоран Ђорђић: Сад не бих могао рећи, вероватно неки други пут.

Председник већа:

Оштећени поставља имовинскоправни захтев али га не опредељује.

Да ли још има питања за оштећеног? Не. Одбрана? Не. Да ли Ви имате још нешто да кажете? Да ли имате трошкове за данашњи долазак?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: И овде колико су они, ја имам 3.000,00 динара за превоз, а Ви дајете адресу у Београду, шта је то?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа: Добро.

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа: [REDACTED] ?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа: Добро, да ли сте оставили ту карту?

Сведок Зоран Ђорђић: Ево има признаница и папир од фирмe за коју радим, дневница.

Председник већа: Да видим?

Сведок Зоран Ђорђић: То је карта у једном правцу, значи ја се требам вратити сутра.

Председник већа: Добро, ја питам признаница то је карта?

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа: [REDACTED]

Сведок Зоран Ђорђић: [REDACTED]

Председник већа:

На [REDACTED]

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да [REDACTED]

А шта је ово да Вас питам 18, 19. и 20?

Сведок Зоран Ђорђић: То су три дана да сам одсутан, значи Требиње-Београд је 600 километара, ја сам кренуо јуче да би дошао синоћ, данас и сутра.

Председник већа: А постављате дневницу колико?

Сведок Зоран Ђорђић: 4.000,00 динара приватни извођач.

Председник већа: Један дан?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа: Пута три или само 4.000,00?

Сведок Зоран Ђорђић: Пута три.

Председник већа: 4.000,00 пута три, значи Ви тражите 12.000,00 динара на име дневнице?

Сведок Зоран Ђорђић: Да.

Председник већа:

А сведок онда објашњава да тражи 12.000,00 динара на име дневница јер је пошао из Требиња 18. да би данас дао исказ и са посла ће одсутвовати и сутра због велике удаљености Требиња од Београда.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Да се о трошковима од 12.000,00 динара колико износи дневница, према наводима оштећеног, одлучи накнадно док да се за сада сведоку исплати на руке 6.000,00 динара на име превоза.

Сад ћете добити овде, претпостављам да имамо толико паре 6.000,00 динара на руке за превоз а овоме ћу да одлучим накнадно. Морате да доставите и податке како да Вам се исплати тих 12.000,00 динара ако будем тако одлучила или ако будемо одбили, у сваком случају колико је то и како то иде са тим. Ето то је то. Ако немате више шта да кажете можете да идете. Хвала Вам што сте дошли.

Сведок Зоран Ђорђић: Хвала и Вама, пријатно.

Председник већа: Довиђења. И ми ћемо сада да позовемо сведока Стојановић Милорада, а претходно овако да вам прочитам службену белешку да је сведок Стојановић Милорад изјавио да тражи искључење јавности, што је, како каже и раније тражио пре давања исказа, имамо тако евиденцију тог његовог исказа у транскрипту. Као разлог сведок наводи да он и даље повремено борави у месту рођења где има имовину коју има намеру да прода, те да из тих разлога не жели да има било какве непријатности. То је такође наш референт подршке Светлана Ђосић написала која је имала контакт са сведоком.

Суд пре доношења одлуке о овом предлогу сведока тражи да се изјасни тужилац и затим бранилац, изволите.

Заменик тужиоца: Имајући у виду разлоге које је навео сведок, ја сам мишљења и због тога предлажем да се искључи јавност за време његовог сведочења. Те разлоге

сведок је наводио и у поступку истраге. Међутим, поступак истраге је тајне природе и ти подаци дакле нису били доступни и он од тога није могао да има штете. У случају другачијем на главном претресу, пошто је главни претрес јаван, онда због тих основа предлажем да се искључи.

Председник већа: Добро, бранилац?

Адв. Славиша Продановић: Не противим се, вальда смо чули да сведоци имају претње с друге стране.

Председник већа: Добро, да видимо само да ли има у публици неког и да ли је то ко? Ја одавде не видим ништа. Фонд за хуманитарно право, дајте ми име само те особе Марина Кљајић је у публици једина она. Добро.

Констатујемо да се у публици налази Марина Кљајић из Фонда за хуманитарно право које претпостављам да прати ово суђење, ја то не знам.

Да ли се ви противите да присуствује стручна јавност, мада су они ту као публика, ја и не знам, мени се нису јавили претходно, тужилац, бранилац? То ћемо питати и сведока накнадно.

Заменик тужиоца: Ја под стручњом јавношћу подразумевам лица из, са Правног факултета, са Правосудне академије, а ово је реч о једној невладиној организацији, не бих их могао подвести под стручна лица, стручна јавност.

Председник већа: Да, па?

Заменик тужиоца: Зато бих се противио онда да представници Фонда за хуманитарно буду ту.

Председник већа: Бранилац?

Адв. Славиша Продановић: Остављам Вама да одлучите.

Председник већа: Добро.

Председник већа упознаје странке и браниоца да је сведок који треба да буде испитан тражио да се искључи јавност из наведених разлога као и да је у судници присутна Марина Кљајић из Фонда за хуманитарно право, како саопштава судска стража која је до сада пратила суђење.

За овим на тражење председника већа да се изјасне, заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић сматра да треба уважити разлоге сведока да се искључи јавност, а да Фонд за хуманитарно право као невладина организација јер није стручна јавност па да њима не треба омогућити да присуствују испитивању сведока.

Бранилац се не противи да се јавност искључи, док одлуку о томе да присуствује стручна јавност оставља суду на оцену.

Окривљени Ви сматрате исто као и бранилац, је ли тако?

Окривљени се у свему придружује речи браниоца.

Госпођо Кљајић, судска стража госпођу Кљајић морате да испратите док ми не одлучимо. Веће се повлачи од стола да би одлучило.

За овим суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се на сагласан предлог странака са претреса искључи јавност на основу члана 363 због заштите приватности учесника у поступку, па се затим у заседање уводи сведок Стојановић Милорад.

НАЛАЖЕ СЕ режији да прекине емитовање из суднице на све мониторе у овој згради и да се прекине са емитовањем звука, па се **КОНСТАТУЈЕ** да у судници остају само чланови већа, заменици тужиоца, бранилац, окривљени, бранилац који помаже у одбрани и судска стража и стража из Окружног затвора.

Председник већа: Добар дан.

Пред судом је Стојановић Милорад

**ИЗОСТАВЉЕН ЈЕ ДЕО ТРАНСКРИПТА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА СА
КОГА ЈЕ ИСКЉУЧЕНА ЈАВНОСТ ЗА ВРЕМЕ ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА
СТОЈАНОВИЋ МИЛОРАДА**

Председник већа: Довиђења. Ми смо за сутра позвали, сад ми ћемо се договорити овако, Mrкајић Боро, Mrкајић Драган, Ђорђић Рајко и Живак Желько и за сада би требало да дођу сви, е сад видећемо како ће то да буде. Ја немам неке информације осим онога што сам вам рекла, то је претходно да овај један сведок чека ту визу, он је рекао да ће доћи и да неће да отптује још увек, не знамо чак ни да ли је добио визу за Русију, тако да ћемо сутра, тако да настављамо. У том смислу ћемо сутра о овом предлогу за издавање ових службених белешки што каже тужилац да није ни предложио и то је то.

Главни претрес је данас завршен због истека радног времена, наставиће се сутра 20.09.2013. године у 09.30 часова у судници број 2.

Довршено у 14.22.

Записничар

Председник већа-судија